

0
(1924)

0
(1924)

2

வி. மு. சாப்பிரமணியன்

சிதம்பரம்

8-10-26

0-14-0

சுணபதி துணை.

குருகூர்ச்

சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர்

இயற்றிய

பிரயோகவிவேகம்

மூலமுமுரையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலபிரதிருபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து,

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவிந்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

விசுவநாதபிள்ளையால்

சென்னப்பட்டணம்

விந்தியா நுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் பதிப்பு.

ரத்தாக்கிஸ் மார்சுழிஸ்.

(Copyright Registered.)

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அடைமொழி	எக	திருறுதலாய்	சுச
அண்ணியகர்மத்	கஎ	துண்ணுந்தொடர்	கரு
ஆக்கியசொற்க	கக	தேற்றுந்தமிழுந்	கரு
ஆக்கும்பிரதி	கக	சித்தமசித்த	கரு
ஆதியதென்ப	உ௦	சிறக்குந்திணை	எக
ஆபுமலந்த	அச	கீர்கொண்ட	க
ஆவியெழுத்தச்	கி	பகுதிக்குரிய	எஎ
ஆரெடுமைந்தொடி	உஉ	பழியாவீனசெய்	ககி
இந்திரன்ருமரை	கடு	பன்னியபோதநீ	கரு
இருமொழி	சக	பன்னும்பகாப்பத	கக
உடனிகழ்கின்ற	உச	பூத்ததொடு	அக
உண்ணுமதரு	கிடு	பெரும்புகவர்	கரு
எடுத்தவ்யடுத்த	எகி	பேர்கொண்ட	கரு
எயங்கருமஞ்	ககி	பொற்பமர்	உ
காலத்திரயம்	அக	மண்டலத்துப்பதி	உக
கூறுமிரச்சுவந்	க	மருளறுகாரணங்	அஎ
கூறியவையிரண்	க	முட்டாதுகூறிய	கரு
சாமானியமவ்	கரு	முற்றியகாரக	உஎ
சாற்றியதெய்வப்	அஅ	முன்மொழிப்பண்	கக
சின்மயஞ்சார்ந்த	அக	முன்மொழிப்பேர்ச்	சக
சீதளசந்திர	ககி	முன்னிலையேவ	கக
சுட்டெழுத்தாதி	கக	வல்லாரினங்	கரு
சொன்னதொகைக்கு	சஎ	விடையமொரோ	கசு
தற்புருடத்தொகை	கசு	விரிக்கும்பெய	கக
தற்புருடன்றுவிசுக்கர்ம	சச	வினைப்பெயரோடவ்	அக
தற்புருடன்றுவிசுப்பல	கரு		

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது

காரகபடலம்.

க. நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சுரன் பாணினி வீங்கடல்குழி
பார்கொண்ட கீர்த்தி வரருசி ஞான பதஞ்சலிபூக்
தார்கொண்ட வானவர் கோன்பா ரதியிவர் தான்வணங்கி
யேர்கொண்ட செந்நிர யோக விவேக மிபம்புவனே.

இது தற்சிறப்புக் கூறுகின்றது. மகேச்சுரனாகப் பாரதி
யீராகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிர
யோகவிவேகமென்னும் வடமொழிச்சத்தசாத்திரத்தை யான்
கூறுவேன். எ - று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்
லது எழுத்திலக்கணக் கூறாமையின், செந்நிரயோகவிவேக
மென்றும். காத்தியாயனரெனினும், வரருசியெனினுமொக்கும்.
பதஞ்சலியெனினும், பாடியகாரரெனினுமொக்கும். மகேச்சுரன்
பாணினிக்காசாரியன்.

“எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென விஷக்
பான் பெயரது விகாரமென் - ரோதிய புலவனு முளறொரு
வகையா - னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.” என
அகத்தியத்தின்கண்ணும், “ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்”
எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தின்கண்ணும், வருதலின், இவர்
கட்டு முதலால் பாணினியமும் ஐந்திரமுமாமென்க. அகத்திய
நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னாமையானும், “கழகிலை யின்றே
யாசிரியற்க” எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரெடுத்தோ

நாமையானும், அதவே பொருளென்க. பின்னூல்செய்தார் தத்தம் பாயிரத்தன் வேண்டியவாரேதினார், அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தாங்குரைத்தார், அது பொருளன்மையறிக. * (க)

உ. பொற்பம் தெய்வமொழிப்பாகு படும் பொதுவெழுத்தாய்ப்புறல் வாடுத் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்ணோர்ந்தோர் முற்பகர் நூலுட் சிறுபான்மை போக்கு மொழிபெயர்த்தார் தற்பவத் தற்சம மேபெரும் பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கிணையும் பயனுக்கூறுகின்றது. 'பிரதிக்கிணமேற் கோளெனப் பெயர்பெறும்.' இஃதுரைத்தும். இவ்வாறு கவிதேற்றம் உரைக்கு முன்னகப் பின்னக உரைக்குத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டுகெற்றோர் முன்னுலன் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும் அது தற்சமத்தற்பவமாகப் பொதுவெழுத்தாய்த் திரிவதுக்கூறினர். யாம் இஃதுலுட்சொற்களின் பெயரை ஏகதேசத் தமிழாகவும், பிராயிகத் தற்சமத்தற்பவமாகவுக்கூறினும். எ - று.

'சிறுபான்மையேயேகூதேசமாகும்.' 'பிராயிகம் பெரும்பான்மை பேசக் காலே.' 'தேசிகச் சொல்லொடு செறிவட மொழியினோ—தற்சமத் தற்பவத் தாமென மொழிப.' இவை உரைக்குத்திரம்.

இனிப் பண்ணோர்ந்தோராவார் தொல்காப்பியனரும் நன்னூலாருமென்க. அவர் கூறிய வடமொழியிலக்கணம் பெற்ற தற்சமத்தற்பவமாகத் தத்ததுலுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகுறியாகிய யோகரூட நாமக்களைச் சிறுபான்மை கூறினர். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறுது, யாம் இஃதுலுட் பெரும்பான்மையும் தற்சமத்தற்பவங்களாற் கூறினும். இப்பெரும்பான்மையும் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணமொன்றென்பதறியாது சம்நாபேதத்தாலும்

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பவவற்றிற்குப் பாணினீயம் ஐத்திரமென்னும் வடமொழி வியாகரணக்களை முதலானவென இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் கிலைகண்ணென்ற்த சிலஞானமுனிவர் மறுத்து, அகத்தியம் தமிழ்க்கு முதலானவெனவும், தொல்காப்பியம் அதன்வழி துலெனவுஞ் சாதித்தனர். அது தொல்காப்பியக்குத்திரவருத்தியிற்காண்க.

பாடவேற்றமையாலும் இகழ்ந்து வேறென்பாரை நோக்கியென்க. இஃதுலுச்செய்ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமத்தற்பவமாவன,— குத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அந்தீதம்க்கிலை, அவ்வோமத்திரை, காயப்பெயர்வயின், கருமல்லாச்சார்வு, இன்னனேதுவீக்கணம், அம்போதாக்கம், குஞ்சீரம் பெறுமே. குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை எனவும், பாயிரத்தன் குமரி, ஐத்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினர். "திங்களுநாளும்" என்னுஞ் குத்திரத்தால், ஆனியாழைதொழித்த திங்களும் நாளிருத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற் புணரும் புணர்ச்சியுக் கூறினர். விகற்பம், பகுதி, விகுதி, அச்ச, ஐவருக்கம், கருவிகருத்தா, பாத்தம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலார் கூறினர். பிறர் புலுதமெனவுக் கூறினர்.

பகுதி, விகுதி, பாத்தம், விகற்பம், புலுதம், பதம், குத்திரம், உதாரணம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கும் உரியவானுத்தோல யாம் இஃதுலுட் கூறிய வடமொழிக்குறியெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமென்க.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாகுபாடுத் திரிவும் யாவையெனின்,—நன்னூலார் சொல்லதிகாரத்தன் "பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு—மீரெழுத் தானு மியைவன வடசொல்." என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழுதும் வடசிறப்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்டின்கீழ் வடசிறப்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுக்கலந்து வருவனவுமென, இயற்கையாய் "திற்கும் வடமொழிப்பாகுபாடே கூறி, பின் எழுத்ததிகாரத்தன் "இடையின்கும்" என்னுஞ் குத்திரமுதல் ஐத்து குத்திரத்தான் முழுதும் பொதுவெழுத்தான் வருத் தற்சமமொழித்து மற்றையிரண்டின்கும் புணர்ந்த வடசிறப்பெழுத்துக்கள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமுள்ளும், குக்கும, குக்குமும்; மலய, மலயம்; மாலா, மாலை; சிலா, சிலை; கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்தன்றும் இன்னபொதுவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்கணக் கூறினர். தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமென நன்னூலார்க்குத் தொல்காப்பியனார்க்குமொக்கும். இவ்வாறு இவ்விலக்கணம்பகுத்தறியாதார் மூன்றுபாகுபாட்டிற்குத் தமிழ்மொழித்தாலுதாரணங்காட்டினவற்றை நோக்கி, நன்னூலைப் புணருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் “வடசொற் கிளவி” என்னுஞ்சூத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாகுபாடொன்றற்கே விதிக்கூறி, மற்றையிரண்டுந் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் “சினதந்தன வரினு மிய்யந்தன வரையார்.” என்னுஞ்சூத்திரத்தாலுரைத்தார். உ-ம்-கீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவை தற்சமம். சித்தி, புத்தி, சந்தி, தச இவை வடசிறப்பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விசேதி இவை பொதுவுஞ் சிறப்புக் கலந்தன. இவற்றை வடவெழுத்தாக எழுதி மூன்றுபாகுபாடுறிக. வடவெழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொள்ளாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்கியானம் என்பன ஆனை, வட்டம், நடடம், விண்ணணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருளுள். ஆக்கிவையதி, விக்கிவையதி என்பனவற்றை ஆணவேதி, விண்ணவேதியென்பார். பிறபாடையுள்ளும் காண்க.

“கடிசொ வில்லை காலத்துப் படினே.” என்பதனால் தற்பவம், தற்புருடன், உற்பவம் எனவுந் தகாரத்தை நகாரமாக்கிக் கூறிலும்.

இனி “எந்திர ஆர்தி யியற்றயி னென்றான்.” என யகாரம் எகாரமென்னும் குற்றெழுத்தாயும், “தெய்வ மால்வரைத் திரு முனி” “தெய்வஞ் சட்டியபெயர்நிலைக் கிளவி” என ஐகாரம் எகாரமென்னும் குற்றெழுத்தாயும், “கொங்கணக் கூத்தருக் கொடுங்கரு நாடரும்” என்பதில் கோங்கணம் என்னுகெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தாயும், “அமிர்தினு மாற்ற வினிதே” “சோள வளநாடு சோறுடைத்து” எனற்பாலனவற்றை “அமிழ்தினு மாற்ற வினிதே” “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என ரகார எகாரயிரண்டுந் தமிழிற்றிந்த முகார மாயும், “அற்புத றார யணனரி வாமன—னிரி புது மேவீ யிருப்பதென் னெஞ்சுக—நற்புகழ் வேதியர் நான்குரை நின்றிறி—கற்புகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே.” எனத் தகாரமும் லகாரமும் நகாரமாயும், “சமுக்கியாம்வைத்தவன்பு” “கடிநிலை யினதே யாசிரி யற்க” “அதற்கோட்டாசாற் கரிபபத்தெரிந்து” “சிவன்றமர்” “திருநாராயணன்றான் காலம் பெறச்சிந்தித் திய மினே” என அகரவீறு எனகரமாயும், திரிந்து பிரானேராகிய சான்றோர் செய்யுட்கணவருதலின், திரியாதென்ற ஐந்தும் தமிழ்ச்சிறப்பு எழுத்துக்களாய்த் திரிதலுக்கொள்க. திரயினமென்பது தமிழெழுத்துத் திரிதலுமது. “பிரானேர் முன்னே ராதுனிகர் பின்னேர், இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விண். எ-ம். என்று, எறி, ஒன்று, ஒறு, கொன்றை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாழை, மழை, சோறு, கூடை, எ-ம். தமிழ் இம்மூன்றுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கட்சென்று வழங்கித் திரியாதத் திரிந்தும் பொருளொன்றாகாமையின், தற்பவத் தற்சமமாகாவென்க. மணலுள்புரம் என்னுந்தமிழ் வியாசபாரதத்திற்சென்றது தேசிகமல்லது தற்சமத் தற்பவமாகாதென்க. (உ)

ங. பெரும்புங்க வர்புகழ் போதா யனிசுப் பிரமணிய னரும்புந் குருகையிற் கோதில் குலோத்துங்க னரிடமாய் விரும்பும் பொருளைத் தரும்பிர யோக விவேகத்தன்னைக் கரும்புங்க கனியு மென்பு படினானற்றமிழ் கற்பவர்க்கே.

இது தன்னைப் பிறன்போலும் காந்தி கூறுகின்றது. குருகையிலரும்புமெனக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுரையுஞ்செய்வார். இந்நூலும் வடநூலைத் தற்பவமாகச் செய்தலான், யாமும் பதிகமுமுரையுஞ்சேய்து, உதாரணமுடி காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணங்காட்டினுற்போல யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதாரணங்காட்டினும். இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகாரும் பதினென்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னகம்பின்னாகப் பதிகக்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதிகமென்பது பதிகமென நின்றது. ‘பாயிர காந்தி பதிகமென்ப.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். (உ)

ச. ஆவி யெழுத்தச் சொடுசர மாரு மவற்றின்பின்னே மேவிய மெய்கள் விளம்புமல் லோடு வியஞ்சனமாந் தாவி யெதிர்ந்து மதர்த்தரி பாய்ந்திரு தாம்குஞ்சுதேய காவி நெடுங்கட் சதிர்தி வாணுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. ‘குறியீடு சமீக்கை கூறுங்காலே’ இஃதுரைச்சூத்திரம். உயிரெழுத்தெல்லாம் அச்ச எனவும், சரம் எனவும், பெயர்பெறும். மெய்யெழுத்தெல்லாம் அல் எனவும், வியஞ்சனம் எனவும், பெயர்பெறும். எ-று.

அச்ச அல் என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தியாகாரித்தலாவது ககரமுதல் எனகரவறுவாய்ப் பதினென்குமுதற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அந்தத்திலே நின்ற எனகரத்

தையும் கூட்டி, கன எனப்பெயரிட்டாற்போல்வது. யரலவழி
என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யன எனப்பெயரிட்டாற்போல்வது.

மெய்யுட் சிலவெழுத்தை மகாப்பிராணன் என்றும், சிலவெ
ழுத்தை அர்த்தப்பிராணன் என்றும், சிலவெழுத்தை அற்பப்பிரா
ணன் என்றும், கூறுவர்.

ஊ. கூரு மிரச்சுவர் தீர்க்கும் புலுதல் குறினெடிவோ
டாரு மனப்படை வல்லின மெல்லின மாப்பரிசுந்
தேரும் யரலவ வாமந்தத் தாக்கரஞ் சீர்த்தசந்தி
சாருமை யேளவுடனே யோமயக்கங்கன் சையுத்தமே.

இதுவுமது. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்
றும் அளபெடை புலுதமென்றும், வன்மையும் மென்மையும் பரி
சுக்காமென்றும், யரலவ நான்கும் அந்தத்தாக்கரமென்றும், ஐ
ஒள ஏ ஒ என்னுநான்கும் சந்தியக்காமென்றும், மயக்கம் சையு
த்தமென்றும், பெயரவாம். ஏ - று. சையோகமுமது.

வடநூலார் சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும்
கொள்வர். அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்
னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வர். அக்கருத்தறியாத நச்சினர்க்
கினியார் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது
உதாரணயிற்த்தவென்பர்.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மென்மை அதுநாசிகம். இது
பற்றி "மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத்தோன்றும்" என்றார்.

இனி வடநூலார் குறில் தனியே ஒருமாத்கிரையாய்ப் பிறப்ப
தோரெழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்டொத்திரையாய்ப் பிற
ப்பதோரெழுத்தொன்ற்போலப் புலுத்தும் தனியே மூன்றுமாத்
திரையாய்ப் பிறப்பதோரெழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோ
பங்கம் வாராமல் குறில் சிற்றவிடத்தும் நெடில் சிற்றவிடத்தும்
புலுதம் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் யோலப்
பொருள்வேறுபடுக்க வாராதென்றும், உலகவழக்கிற் சம்புத்தி
சம்போதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபதமான சம்புத்தியிற்
குறிலும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேய்மை விளியிலே
தாளவோசைமணியோசையென்கின்ற அறுகரணத்தொளிபோலு
மென்றும், கூறுவர். அவர் குறில் சிற்றவிடத்தும் புலுதம் வரு
மென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "முகர வுகர நீடிட னுடை
த்தே—புகரம் வருத லாவயி னுன." எனச் சூத்திரஞ்செய்து,

"ஆறுஉப்பல் லன்ன பருவுகிற் பாவடி" என உதாரணங்காட்டு
வர். அதுவே உபலக்கணமாக நாலடியில் "விராஅய்ச் செய்யாமை
நன்று" "நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெய்போல் வதுஉம்" எ - ம். கூ
திருவள்ளுவர்குறளில் "ஆப்பார்க்குத் துப்பாய னுஉமழை", "நீங்கு
கிற் நெறுஉல் குறுகுக்கால்" எ - ம். குற்றெழுத்து நிற்குமிடத்தும்
சிறுபான்மை அசைநிலையாக அளபெடுத்து வந்ததுகாண்க. குரீஇ,
உஉஇ எனவரும் இறுதிநிலையளபெடையுமது.

இனித் தமிழ்நூலார் "நூறேஒஒஒநூ நென்பா னுடந்தி
டைக்கு மென்முலைக்கு—மாறோமா லன்றளந்த மண்." உப்
போஒஒஒ வெனவுரைத்து மீள்வா னொளிமுறுவற்—கொப்போ
நீர் வேலி யுலகு" என இசைவளிப்பண்டமாற்றியினவற்றை இயற்
கையளபெடையென்றும், "கடாஅக்களிற் றினமேற் கூட்படா
மாதர்—படாஅ முலைமேற் றுகில்." "செறஅஅய் வாழிய நெஞ்சு."
எனக் காரியமுன்வழி வரும் அசைநிலையளபெடைபைச் செயற்கை
யளபெடையென்றும், கூறுவர்.

இயற்கையென்பது சகசம். செயற்கையென்பது ஆகந்தகம்.
"இயற்கை சகசஞ் செயற்கையா கந்தகம்." இஃதுரைச்சூத்திரம்.
இயற்கையளபெடை செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படு
மெனவே, இயற்கையாவது பொருட்குப் பின்னேற்றது உடனி
சமுத்தன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே திரிபுத்தன்மையாக
வின், "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்" என்னுஞ்
சூத்திரவிதி செயற்கையளபெடைக்கல்லது இயற்கையளபெடைக்
குப் பொருத்தாமை தெற்றெனவறிக. இயற்கையளபெடைக்கு
வடநூலார் சொன்னவண்ணமேயாம். "அளபிற்துயிர்த்தல்" என்
னுஞ் சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருத்திற் பொருத்துமென்க.
இரண்டொத்திரையாய்ப் பிறந்த நெட்டெழுத்துக்கள் மூன்றுமாத்
திரையாய் அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகவின், சிறுபான்மை
யென்றும். "உவாஅப்பதினாஞ் கு" "இராஅப்பகல்" என்னும் எழுத்
துப்பேறுகள் "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்"
காரியமில்வழிவந்த புலுதசத்தி. வடமொழியினும் 'அக்கிரீஇஇத்தி
யாக' எனவரும்.

இனிச் சந்தியக்கரமாவது,—"அகர விகரமே கார மாகும்."
"அகர வுகரமே கார மாகும்." இதர வுகர மென்னு யிவற்றே—
டகாரம் ஐஒள வாகலு முரித்தே." இவ்வரைச்சூத்திரங்களால்
ஈரெழுத்தாகிய சந்தியக்காமென்றும் ஒரெழுத்தாகிய ஏகாக்கர
மென்றும்றிக. அம்முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியரும் "அகர

345
117

997

992

994

995

விசுர மைகார மாகும்.” “அசுர வசுர மெனகார மாகும்” “அசுரத் திம்பர் யசுரப் புள்ளியு—மெயெ நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோ ன்றும்.” எனச் சந்தியக்கரமாக நேரே கூறினார். அவ்வாறு, கொள் ளாது உணிகாரர் “ஐயெத்தினைசெக்கும்” “ஒளவோர்ன்ன்” என நன்னிலர் மதம்பற்றி “ஐகாரமாகும்” “ஒளகாரமாகும்” “ஐயெ நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” என்புழி ஐகாரம்போல வாறும் ஒளகாரம்போலவாகும் ஐயெநெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் என விரித்து, விசுரமாக்கி, நலிந்து பொருள் கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடர்ப்படுவர். அவர் போலியெழுத் தென்றால், “வைகிற்றெம்மனை வரபுரிய போதெனக்—கையி னுலடி தைவரக் கண்மலர்ந்த” எ-ம். “மெய்ய்னி செம்பொற் சண்ண நேதரு நான நீரி—னைதுபட் டொழுதி யானை யளிமதக் கலந்து சேர்ப்பு” எ-ம். “ஐயெ நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.” எ-ம். “ஐயத் தீரப் பொருளை யுணர்ந்தது—மெய்க்கடி நிலையு மிகு ிறற கோற்கே” எ-ம். “கையி னுற்சொலக் கண்ணினிற் கேட் டிடி—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்.” எ-ம். “கையறு நெஞ்சக் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர் காட்சிப் புரை யோய் போற்றி.” எ-ம். “கௌவையத் கடும்புன லொலியுக் காப் பவர்—செவ்வனா ருயிரஞ் சிலைக்கும் பம்பைபு—மெவ்வெலாத்தி சைதொறு மிண்டிக் காட்டிடும்—பெளவநின் றியம்புவ வெப்த வெவப்பவே.” எ-ம். “வெவ்வினை வெகுண்டு சார விழுசிதி யமுத மென்றீர்—கௌவிய வெஃகி சிற்ற கயக்கமி னிலைமை நோக்கி— யெளவிய மகன்று பொங்கு மழல்படி வெகுளி நீக்கி—யிவ்விய லொருவற் குற்ற திற்றென விளம்புகி ன்றூன்.” எ-ம். “ஒளவிய நெஞ்சத்தா னுக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடி நினைக்கப் படும.” எ-ம். வருவனவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்களை ஈரெழுத்தாகக் கொள் ளாக்கால், செய்யுளியலுக்கொண்ட எதுகையோடு மாறுபடவரு மென்க. அதுபற்றி “ஐயிருதெனடை” என்னுஞ்செய்யுளியற்குத் திரத்தன் உரைகாரர் ஐகார ஒளகாரம் போலிவகையாற் கிளையெ முத்தெனப்படுமென்றார். இனி ஈச்சினுர்க்கினியார் எழுத்ததிகார த்துள் போலியெழுத்துக் கொள்ளற்குவென்பர். கொள்ளாவெழுத் திற்கு இலக்கணக்கூறினி, அந்நாற்கு சின்று பயனிண்மையென் னுத் குற்றத்தக்குமென்க. நன்னூலாரும் போலியைத் தன்னாது எழுத்திலக்கணம் “பன்னிருபாற்றதுவே” என்பவலின், போலி எதுகைகலியித்தும் அங்கீகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெ முத்தைக் கொள்ளற்குவென்று கூறமை அவருரையிற்காண்க. தெல்காப்பியர் இயற்கையாயிரமென ஓரெண்ணுர்கொண்டதன்

நித் தொள்ளாயிரமென்பதன்கட் சந்திரோக்கி தூறுதிரிந்தவாயி ரமுல் கொண்டாற்போலவும், தாமரையென்பது செம்மொழியும் யிரிமொழியுமாறும்போலவும், இயற்கையாய ஓரெழுத்தைகார ஓளகாரங்கள் கொண்டதென்றி எதுகைகளோக்கி ஈரெழுத்தியைந்த ஐகார ஒளகாரங்களுக் கொண்டாரென்க. உயிர்மெய்க்கே ஒற்று மையெய்க்கருதி ஓரெழுத்தாகவும் வேற்றுமையெய்க்கருதி ஈரெழுத் தாகவும் கொண்டாற்போல, ஐகார ஒளகாரங்களுக்கும் அவ்வாறு கொண்டாரென்பதம் ஒன்று. போலியெழுத்தென்பார் இலக்க ணப்போலி ஒப்பில்போலிபோல எழுத்துப்போலியுக் கைக்கோ ண்டி, எதுகை கொள்வாரென்க. மியா, னுத்தையென்பன ஒரு செய்யுட்கும் பயன்படாது இக்காலத்து சின்றுற்போல அது, அஉ என்பனவும் இக்காலத்துப் பயன்படாமலே சின்றனவென்று மையெய்க்கு.

சு. கூறிய வையிரண்டா றெழுமூன்றுகுவ்வோடு பொருட் டேறிய நான்குமற் றேழொடு கூடி யின்பத்தின்றே டாறிய னின்னைத் ததுகுல் வுடைய அஆறில்கண்ணேழ் தேறிய சத்த மிவற்றினொ மத்தஞ் சிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியர்த்தமென் னும் வேற்றுமைப்பொருளுக் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்றற்போலத் தொல்காப்பியரும் “இரண்டாகுவதே” மூன்றாகுவதே” “நான்காகுவதே” என மொழிபெயர்த்துக் கூறவர். துதி யையாகிய ஐ இரண்டாம்வேற்றுமையாம். திருதியையாகிய ஆன், ஓடி மூன்றாம்வேற்றுமையாம். சதுர்த்தியாகிய கு நான்காம்வேற்று மையாம்; சதுர்த்தியர்த்தமாகிய பொருட்டு நான்காம்வேற்றுமைப் பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன் ஐத்தாம்வேற்றுமையாம்; பஞ்ச மியர்த்தமாகிய மேனின்று என்பது ஐத்தாம்வேற்றுமைப்பொரு ளாம். மற்றென்ற மிகையானே மேனின்று எனவியைத்த வருதலு மன்றித் தனியே சின்று எனவும் வரும். சட்டியாகிய அது, அ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆறும்வேற்றுமையாம்; சட்டி யர்த்தமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறும்வேற்றுமைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல் ஏழாம்வேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் சத்தமியர்த் தமுமாகிய கண், ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொரு ளுமாம். கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியர்த்தமென்னும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் எசுதே சமுமாம், எ - று.

இதனுட்கூறாத உளி, மாறு என்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டுமெச்சுமும், திருதியையர்த்தமாகிய ஆள் என்னும் வேற்றுமைப்பொருளும். ஆசாரியதண்டுகள் உவமவருபுகளைச் சார்ந்தியென்றும், ஒப்பில்வழியாற்பொருள் செய்வனவற்றை ஆர்ந்தியென்றும், கூறுவர். அவ்வாறு சேனாவரையர் முதலாயினாரும் பொருளென்றும் பொருட்டென்றும் கூறுவர்.

உ-ம். 'சிலத்தைக் கடந்தான்.' எ-ம். 'தச்சுலையிற்ப்பட்டது மாட்டம்.' 'வேலாலெறிந்தான்.' 'கொடியொடு துவக்குண்டான்.' 'ஊசியொடுகுயின்ற அசு.' எ-ம். 'இரப்பானுக்குச் சோழிட்டான்.' 'நெஞ்சம்பொருட்டென்ற ஈட்டல்.' எ-ம். 'கள்ளரினக்குகம்.' 'போதாமளியின்மேளின்தும் புரண்டிவ்வண்.' 'சிறுகண்டியாண்டெரிடு பெருந்தேரெய்தி யாமலணின்தும் வருதும்.' எ-ம். 'சாத்தனதுகை.' 'சம்பந்தன செந்தமிழ்.' 'எம்பிக்கு மகன்.' 'தம்முடைய தண்ணளி.' 'என்னுடைய தோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்.' எ-ம். வரும். வடமொழியுள் பரிமொளவி, அருகரி, அகிகாகம் என்பன சத்தமியர்த்தமாறப்போல, உள்நூர், சீழீர், மிகண், என மாறி நின்றும், 'ஊர்க்கணிநூந்தான்.' 'ஊர்க்காணிவந்தபொதும்பர்.' 'ஊர்ப்புறத்திருந்தான்' என மாறி சில்லாதும், முறையே வருவது காண்க. 'இடைக்கண் முரிந்தார்.' 'கடைக்கால்.' 'தலைக்கண்ணதாதி.' 'அலிநீனை மருங்கிற் கிளந்தாங்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை, மருங்கு என்பன ஓரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல் என்பன உருபாகியும், மாரியிரட்டித்தும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான இடமாகியும், பின்னின்றனவற்றை உருபாக்கியும் கூறுவர். இரட்டித்த வாராவிடத்து இல்லென்னுமுருபு லுக்கு ஆயிற்றென்பர் வடநூலார். கண், கால், புறம், அகம் முதலாயின அவ்வியமென்னும் உபசர்க்கமாயினும், அவை ஓரிடத்தில் ஏகதேசமாகவும் பொருள்படுமென்பதுபற்றி 'நன்னூலாரும்' 'இடப்பொருளுபே' என வித்தோதினார். உருபுகள் பிறிதோருமுமாத்திரையாய் நிற்பனவற்றைமுடிவேற்றுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளென்றும் சேனாவரையர் முதலாயினாரும் கூறப்பட்டார். 'இயல்புளிக்கோலோச்சம்.' 'மரபுளியுமா' 'இதன் மாறென்னும்' 'சிறத்தோன் பேரன் பிறத்த மாறே' 'விழித்தகண் வேல்கொண்டெறிய' என்பனவும் ஆனென்னும் மூன்றும் வேற்றுமைப்பொருளாயினவாறு காண்க. இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குகவும்' என்பர். அது சேனாவரையருரையானும் காண்க.

இனிச் சகார்த்தமாய் வந்த திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியை என்றும், சகார்த்தமென்றும், தாதர்த்தியமாய் வந்த சதூர்த்தியைத் தாதர்த்தியேசதூர்த்தி என்றும், தாதர்த்தியமென்றும், தும் என்பதின்ர்த்தமாய் வந்த சதூர்த்தியைத் துமர்த்தமென்றும், சத்தமியர்த்தமாய் வந்த கண், கால் முதலிய உபசர்க்கத்தைச் சத்தமியர்த்தமென்றும், தும் என்பதின்ர்த்தமாய் வந்த துவா என்பதைத் துமர்த்தமென்றும், ணிச் என்பதின்ர்த்தமாய் வந்த சொல்லணிசர்த்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய் வந்த துவிசுசமாளினைத் தத்திதார்த்தமென்றும், சுவார்த்தமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவர்த்தப் பிரத்தியயமென்றும், சுவார்த்தமென்றும், அதுவே பிரதிருதியர்த்தமென்றும், இன்னும் பல் கூறுவர். இனிச் சகார்த்தபதத்தை உத்தரத்தியேபுடைய திருதியையைச் சகார்த்தத்திருதியையென்றும், ஒன்றளியித்தத்தைத் தாதர்த்தியமென்றும், கூறுவாரூரார் அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டுக் காண்க. (க)

எ. பன்னும் பகாப்பதப் பேரே பிராதி பதிக்கமது துன்னும் குறிபெற்றொருமை யிருமை தொலைவில் பன்மையென்னும் பிரதமமே சேர்த்தெழுவாயென லாயிவைபோய் மன்னும் பிறவுருபாரொடவ் வாறு வடமொழிக்கே.

'குறி' லிங்கம். 'துன்னுங்குறி' பொருளை நீக்காத குணமென்னுஞ்சாத்திரலிங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேளின்றது.

இது "பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்" என்னும் கண்ணாற்குத்திரம் வடமொழிப்பாருபாட்டினிலக்கணம் கூறினற்போல, வடமொழியகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரதமாவியத்தியென்னும் முதல்வேற்றுமைபுரு முதலிய உருபு பெறுமாறுகூறுகின்றது. பெயர்ப்பகாப்பதம் பிராதிபதிக்கமாம் அது குறி பெற்று, எகவசனமும், துவிவசனமும், வெகுவுசன்முமாகிய பிரதமாவியத்தியேடு சேர்த்து கருத்தாவென்னும் எழுவாயாம். இம்மூன்றுவசனமும்போக, ஒன்று மூன்றாகிய ஐ முதலிய விபுத்திகளாறேடும் பொருத்தும் எ-று.

'அருத்தவ ததாதுப் பிரத்திய மாகித்—திருத்தக நிற்பது பிராதிபதிக்கம்.' இஃ ஓகைக்குத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுற்று.

உ-ம். இறை, உமை, தையல், கோ, வேள், பெண்டு, நாய், நரி, சிலம், நீர், என்னும் பெயர்ப்பகாப்பதங்களைப் பிராதிபதிக்கமென்றும், அவை பிராதிபதிக்கமாவதன்றி முதல்வேற்றுமைபுருபு பெற்ற

நனவல்லவென்றும், அழைவ எழுவாயாகாவென்றும், பின்னர் அன், அர், ஆன், ஆர், கன் என்னும் பிரதமாலிபத்தியாகிய முதல் வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர், உடையான், உதையவான், உதையவார் என கிற்றுவென்றும், இறை கடியன்; 'இறை காக்கும்'; உமையமர்ந்து விளங்கும்; 'உதையல் வரும்' என அன்னீறும் ஆனீறும் பெறுத கின்றவற்றை அன்னீறு ஆனீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியமுதலாயின வந்து லோபமாயினவென்றும், கூறவர். அன்றியும், கோ, வேள், பெண்டு என்னுமுயர்திணையிற்றபெயரும், காய், நரி முதலிய அஃரிணையிற்றபெயரும், அவன், அவர், அவன், அது, அவை என்பனபோல ஒருமையீறும் பன்மையீறும் காட்டாது கின்று, பின் கன்ஃறு பெற்று, கோக்கள், கோக்கள், பெண்டுகள், காய்கள், நரிகள் என வெருவசனமாற்றப் பெர்வென்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்குமன்றி இருமைக்கும் வேறவிபத்தி வந்து பிரதமாலிபத்தியாமென்றும், இம்மூன்று விபத்தியும் போக இறையென கிறுத்தி, வனை, வரை, வளேடு, வரோடு, வற்கு, வர்க்கு, வனின், வரின், வனது, வரது, வன்கண், வர்கண் என வருவித்து, இறைவனை, இறைவரை, இறைவளேடு, இறைவரோடு, இறைவற்கு, இறைவனின், இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவர்கண் என கின்றற்போல, ஐம்முதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவ்வாறு புணர்ந்து சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமென்றும் கூறுவர். ஒருமை பன்மையென்மொல் இருமையென வருக்குமாறென்றேவெனின், —பன்மையுள் சில பலவென்னுஞ் சுருக்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குபோலவென்க. இருமைக்குதாரணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லையென்க. வருமொழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாக்கவேண்டி, அது, அ என ஆறுருபு இரண்டாய் வந்தார்போல, வடநூலார் நிலமொழிப்பொருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக்க வேண்டி, எழுவாய்விபத்திமுதல் எழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய் இருபத்தொன்றாமென்பர். இனி எகமென்றும் பத்தத்தில் ஒருமையீறும் வரும் எழுருமென்றும் இருமை பன்மையீறும் வரும் பதினான்றும் வடமொழிக்கு மில்லை. பாணினி பிராக்ரிகத்தையும் தாதுகிப்பன்னமென்றாராவெனின், —எழுத்தமாருட்டமென்னும் அக்கரப்பிரஞ்சம் வாராமைபற்றி அவ்வாறுரைத்தாரென்பர் பாடியகாரம். இனித் தொல்சாப்பியரும், 'தமிழில் "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." என்றாராயினும், வடநூலில் எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு மும் என்னுமொருபெயரைமாத்திரம்

எழுவாய்வேற்றுமையாக்காது பிராக்ரிகமாக்கி, பின்னர்தும்மை, நங்கண் என இரண்டுமுதல் எழிறுதியும் வேறுபடுத்து வேற்றுமையாக்கினற்போல, "அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை" என்னுஞ் சூத்திரவிதிக்கொண்டு நீயிரென வேறுபடுத்து, எழுவாய் வேற்றுமையென்னும் பிரதமாலிபத்தியாக்குவர். இவ்வாறு கின், தன், தன், எம், எம் என்பனவற்றையும் பிராக்ரிகமாக்கி, பின் நீ, தான், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரித்தனவற்றை எழுவாய்வேற்றுமையாக்காமையானும், "எல்லாநீயிரீ" எ-ம். "நீயிரீநீயென வருஉங் கினவி" எ-ம். பெயரியலுள் பெயர்ப்பிராக்ரிகமாகச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், "அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை" என்னுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலார் அறிதற்கே செய்தாரென்க. நிலமொழி விசாரமொழி எட்டாம்வேற்றுமையாற்றப்போக. நம் மென்னு நிலமொழிவிசாரக் முதல்வேற்றுமையாமென்க. மேல் வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருதத்தம், பாவபதம் என நான்கும் பிராக்ரிகமெனப் பெயர்பெற்று, வேற்றுமையேழுமேற்று, சுபத்தமென கிற்குமென்க. (எ)

அ. தோற்றுத் தமிழ்க் கெழுவாய் விபத்தி திரிபில்பெயர் தோற்றும் பிறவுருபோராயும் வேற்றுமை தோன்றிற் கிருமாயில் சுருத்தாக் கருமம் கரண மவதிகொள்வோன் சாற்றும் தொழிற்கிட மென்றது காரகர் தாழ்நாவே.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றலும், காரகமாதலும் கூறுகின்றது. தமிழுக்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபபேதமின்றித் திரிபில்பெயராம். அஃதல்லாத உருபுகளாயும் ரூபபேதத்தோற்று வரும். சுருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினை ஆறுள். எ - று.

"வினையே செய்வது" என்னுஞ்சூத்திரத்தன், சேனாவரையரும் அவ்வெட்டிணையுள் காரகமென்பர். செய்யுளாகலின், அவதிகைய மூன் வைத்தாம். 'பன்னும்பகாப்பதம்' என்னும் பாட்பேயிற்றம்தக்கூறி இப்பாட்டுத் தத்துணிபுரைத்தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதம் காட்டும் வேற்றுமையுருபு வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லாமை கண்டு, 'எழுவாய் விபத்தி திரிபில்பெயர்' என்றும், "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." "எழுவாய் ரூபு திரிபில் பெயரே." எனத் தொல்காப்பியரும் கன்னாலாகும் கூறினாரென்க. இனி உரையாசிரியரும் கச்சி

ஊர்க்கினியரும், பெயர் தளிர்ந்து நின்ற காலே எழுவாய் வேற்ற மையாகாதென்றும், அது “பெயர்தோன்று நிலை” என்பதற்கு எலிந்து பயனிலை தோன்ற சிற்சூலையாகிய அவசரத்தில் எழுவாய்வேற்றமையாமென்றும், உரைத்தார். பெயர்தாம் பயனிலை தோன்ற நின்றும் கர்த்திருகாரகமென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றமையாமோவென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாதே ‘சிலங்கட்டநான்’ முதல் ‘குன்றக்கூகை’ இறுதியாக ஆறருபும், வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற சிற்சூலையையேயமையும். அங்கனம் அமைவனவற்றை “ஐயெனப் பெயரிய” “ஒடுவெனப் பெயரிய” எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் எடுத்தோதியது நின்றபயனின்மையென்னும் தூற்றந்தத்தக்குதற்கோவெனக்கூறி மறுத்து, அஃதுரையன்மையாதலிச, இனிச் சேனுவலையர், அச்சுத்திசுத்திற்கு, முதல்வேற்றமையாவது பெயர்தோன்றியதுணையாய் சிற்சூலையென்றும், பெயர்தோன்றியதுணையாய் சிற்சூலையமைவாவது உருபும் விளியுமேலாமையும் பிறிதொன்றனோடு தெரீடாமையும் சிற்சூலையையென்றும் கூறி, பொருண்மைசுட்டலுள் உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறுபோல எழுவாய்வேற்றமை கிரிபாசமாத்தியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழுவாய்வேற்றமையையாமென்றும், செயப்படு பொருண் முதலியவற்றிற்குக் கருத்தாவிற்கும் பொருண்மாத்திரமேரூபபேதங்காட்டும் வேற்றமையென்றும், பன்மைபற்றியவழக்காலே ரூபபேதங்காட்டாத கருத்தாவாகிய பெயரையும் எழுவாய்வேற்றமையென்றொன்றும் கூறி, உரையாசிரியர் முதலாயினரை மறுத்தலானும், யாழரைத்ததே பூருவாசிரியர்க்கும் கருத்தாயிற்று. பின்னால் செய்த குணவீரபண்டிதரும் “பெயரெழுவாய்வேற்றமையாய் பின்புதாதா னாறு—பயனிலையு மேற்பட்படுதல்—சுயல்விழியா—யீற்றி னுருபாறு மேற்றன்முக் காலமுக்—தோற்றமை நின்ற துணிவு” என நேயிகாதத்துட்கூறினார். ஆதலால், பெயரொழிந்த “பிறவுரு போராறும் வேற்றமைதோன்ற நிற்கும்” ளன்றும். ‘விபத்தி வேற்றமை யுருபெயர் விளம்புவர்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம். “எற்கு மெல்வகைப் பெயர்க்கும் ரூப்பொருள்—வேற்றமை செய்வன வெட்டே வேற்றமை.” எனப் பொருள்வேற்றமைப்படும் உருபேற்றபெயரையும் வேற்றமையென்னுது வேற்றமைசெய்யும் உருபைமாத்திரம் வேற்றமையென்பார் நன்னூலார். தொல்காப்பியர் “உருபுதொடர்ந்தெடுக்கிய வேற்றமைக் கிளவி” “ஐயெனப் பெயரிய வேற்றமைக் கிளவி” என உருபேற்ற பெயரையும் உருபையும் வேற்றமைக்கிளவியென்பார்.

(அ)

கசு. பழியா வினையைப் பவன்கருத் தாச்செய்யப்பட்டபொருளழியாது நிற்கும் கருமம் கருவியருங்கரண பொழியாது கொள்வன சம்பிர தான மொழிபலதிரியிழியா வகிரக ணாந்தா விடமென்ப ரேந்திழையே.

இது காரகமானுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்கான் கிருத்தியுக்கறுகின்றது. (க)

க0. இந்திரன் குமரை யைக்கரத் தாற்கொய் திறைவனுக்குத் தந்திருந் குற்றத்தி னீக்கினின் மேலிருந் தானெனும் வந்தருந் காரக மெல்லாம் பிறக்குமோர் வாக்கியத்துட் சிந்துர வாணுதற் செவ்வாய்க் குறுகைத் தேமெழியே.

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (க0)

கக. ஏயுந் கருமஞ் சாதந்திர மேதுவென் றெண்ணாவிர்தாயுந் கருத்த னபிகித மொன்றே யநபிகிதஞ் சாயும் பிரிவி னமாதான் மாகுஞ் சலமசலவ் காயுந் கதிர்வடி. வேல்விழித் தேமொழித் காரிகையே.

இது கர்த்திருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருத்தாவின், கருமமுதலாக ஏதுவீரக அகிகைகருத்தாமூன்றவகைப்படும், அநபிகிதகருத்தா ஒன்றேயாம். அபாதானம் சலம், அசலமென இருவகைப்படும். எ -று.

உ - ம். ‘கூரை மேய்த்தது’ ‘கன்று விட்டுக்கொண்டது’ ‘பசுக்கறத்தது’; தின்னைமெழுகின்றது; சோறட்டது; ‘கறிபொரித்தது’ எனக் கர்த்திருவற்பாவமெனும் கருமகருத்தா வரும். ‘செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல’ என்னுஞ் சூத்திரத்தன், சேவைகாரயர் ‘அரிசி தானேயட்டது’ எனவுதாரணங்காட்டி, அத்துணை எளிதினடப்படுமெனவுக் கூறுவர். இனிக்குணவிலுத்திகாரர் “பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்யிற் நமக்கின்ற—பிற்பகற் ருமே வரும்.” “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்—வரிசை வரிசையா னந்தம் - வரிசையால்—வாணார் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே—தானே சிறியார் தொடர்பு.” என்னும் இவற்றுள் ‘தாமே’ ‘தானே’ என்னுஞ் சுயமேவபத்ததொடர்த்த ‘வரும்’ ‘நீதும்’ ‘தேயும்’ என்னும் அகன்மக பரல்மைபதமென்னுஞ் செயப்படு பொருள் குன்றிய வினாமூற்றுச்சொல்லோடு வரும் கருமத்தைக்

கருமகருத்தாவென்பர். இவை சகன்மகபரஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடியகாரர் கருமகருத்தாவாகாவென்பர். பாடியகாரருக்குமுன் குணிலிருத்தி, பாடியகாரருக்குப்பின் காசிகாவிருத்தி என்வழிகே. 'இனி. எழுத்தாணிமயமுதும்.' 'கண்ணவனை யல்லது காணு செவியவன—தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—வண்ணல்—சுழலடியல்லது கைதொழா வரிதா—லுழலங்கை கொண்டான்மாட்டன்பு.' 'கோளில் பொறியிற் குணயிலவே யென்குணத்தான்—ருளை வணங்காத் தலை' எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், 'இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்' எனச் சம்பிரதானங்கருத்தாவாகியும், 'அகம்பவாரைத் தாங்குலில்போல' 'அறகோக்கியாற்றுங்கொல் வையம்.' 'வணசயிலாவண்பயன் குன்று மிசையிலர்—யாக்கை பொறுத்த நிலம்.' என அதிகரணங்கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின், அல்லவென்க, என்னை? அபிகித்கருத்தாவும் அபிகித கருமமும் பிரதமையோடே வருமெனவும், ஒழிந்த கரணமும், சம்பிரதானமும், அவதியும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெனவும், 'ஆதிய தென்பது' என்னும் பாட்டினும் 'ஆறெடு மைத்தொடும்' என்னும் பாட்டினும் விதித்தமையாவென்க.

'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்.' 'சோற்றையட்டான்றேவ தத்தன்' இவை சதந்திரகருத்தா.

'தேவதத்தன் எஞ்ஞதத்தனையஞ்சுவித்தான்.' 'ஆசாரியன் மாணக்கனையறிவித்தான்' இவை ஏதுகருத்தா. 'ஏவதற் கருத்தாப் பிரயோசகனே—இயற்றுதற் கருத்தாப் பிரயோச சியனே.' இஃதுரைக்குத்தும். இனித் காரிய காரணத்தொடரின் அஃறிணைக்கண்ணும் வரும். உ-ம். 'அல்லலுழப்பிக்குஞ் குது.' 'அம்மகேட்பிக்கும்.' 'அறிவிப்ப போலும்.' 'துறந்தமை தேற்றுகொல்' எனவரும்.

'தச்சுனலெடுக்கப்பட்டது மாடம்.' 'மாடந்தச்சுனலெடுக்கப்பட்டது.' இவை அபிகிதகருத்தா.

'ஏயும்' என்ற மிகையார் பாவகருத்தாவுமுண்டு. கருமமும் கருத்தாவும் தமொறி நின்றலுமுண்டு. உ-ம். 'தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுறவு—தீரா விடும்பை தரும்.' 'கோறல்—பிறவினை யெல்லார் தரும்.' இவை பாவகருத்தா. 'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப.' இது தமொறி நின்றல்.

சலம்: 'குதிரையினிழிந்தான்.' அசலம்: 'மலையினிழிந்தான்.' 'நிலைத்திணையசல மியங்குதிணைசலமே.' 'சொல்லடி படுகிலை சொல்

ல்ப படாநிலை—யபிகித மஹி கிதமுனை மொழிப—தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறுதல்.' இவை உரைக்குத்திரம்.

'சாயும்' என்ற மிகையால் சலமும் அசலமும். 'குழப்பிற்றுத் குற்றத்தி னீங்கி' எ-ம். 'சிறுமையு னீங்கிய விள்சொல்' எ-ம். வரும் புறப்பாட்டெல்லையென்னும் வெளிச்சினைக்கண் வருவது அபாதானம். (கக)

உகஉ. அண்ணிய கர்ப்பத் தபிகித யொன்றே யநிசிகிதர் தண்ணிய வீச்சிதர் தன்னெடு டீச்சிதர் தானிருமை பெண்ணிய நற்கருத் தாவொ டகநித மென்றொரைந்தாங்கண்ணிய காலையிம்புற மாசுங் கரணங்களே. (ஈ)

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருமத்தன், அபிகிதகருமம் என்றமாம், அபிகிதகருமம் ஐந்து வகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ-று. 'கன்' அசை.

உ-ம். 'மாடந்தச்சுனலியற்றப்பட்டது.' 'தச்சுனலியற்றப்பட்டது மாடம்' இவை அபிகிதகன்மம்.

'பாயை நெய்தான்.' 'பொன்னையாசைப்பட்டோர் வழியர்.' 'சோற்றையுண்டான்.' 'துவரப்பசித்தான்.' 'வேலையைப்பிரித்தான்.' 'நஞ்சையுண்டான்' இவை அபிகிதத்தன் ஈச்சிதகருமம். 'சோற்றைக்குழைத்தான்.' 'தீக்கனவைத்தண்டான்.' 'வழிசெலப் புகுந்தான் வாணிகனைக் கண்டான்.' 'ஒன்றெய்தினாறிழக்குக்குதர்.' இவை அபிகிதத்தன் அச்சிதகர்மம். இவற்றைத் தவ்வாட்டி முதலாயினர் கருத்துள்வழிச்செய்யப்படுபொருள், கருத்திலவழிச்செய்யப்படுபொருள் என்பர். 'ஈச்சிதத் தன்னெடு டீச்சிதத் தாமே—கருத்துள் வழியில் வழிச்செய்யப் படுபொருள்.' இஃதுரைக்குத்திரம். 'ஊரைச் செல்வான் பசும்புல்லையிழித்தான்.' 'பாற்சோறுண் கின்ற சிறுவன் அதன்கண்வீழ்ந்த ஊளியைத் தின்றான்.' இவை அபிகிதத்தன் ஈச்சிதாச்சிதகர்மம். பசும்புல்லையிழித்தலும் ஊளியைத் தின்றலும் அச்சிதம்; ஊரைச்சேறலும், பாற்சோற்றையுண்டலும் ஈச்சிதமாமென்க.

'மாணக்கனையூர்க்குப் போக்கினுணிரியன்.' 'மகட்போக்கியதாய்' என்புழிமாணக்கன், மகன் என்னுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போக்கப்படுவாரும்மகலின், கர்த்திருகருமமாம். 'தண்ணைத் தந்த கற்பகம்.' 'தண்ணைத் தான் காதலன்.' 'நாணுயிரைத் துறப்பர்.' 'நண்ணிலைக்கட்ட டண்ணு நிறுப்பாணு' தண்ணை—நிலைக

லக்கிக் கீழிடு வானு சிலையினு—மேன்மே லுயா நிறுப்பானுத் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுத் தான்.” என வருஞ்செய்யுட்களும் கண்மவற்பாவமான கர்த்திருகுருமமாம். வடநூலார் ‘ஆத்மா நஞ்சிநத்தி’ என்பதனைத் தமிழார் ‘தன்னைக் குற்றினான்’ என்பர். இதுவும்த.

‘பசவீனப் பாலினைக் கறந்தான்?’ ‘ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ இவை கதிதமல்லாத அகதித்கருமம். ‘துணைசிலையக திநத் துகண்மக மென்பர்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம். ‘ஆசாரியனையை புற்றபொருளை வினாவினான்’ என்பது பசவீனது ஆனையினது எனப் பொருள்படுத்தல்போல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அகதிதம்.

‘அண்ணிய’ என்ற யிகையால் அகசிலைச்செய்யப்படுபொருளென்னும் அந்தர்ப்பாவித்கருமமுங்கொள்க. அது ‘வந்தான்’ என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கருபாவத்தின்மேல் துதியை விரிந்து கிற்படுமென்க. ‘எரினூழாஅர்’ என்புழிப் பரிமேலழகியாகும் இவ்வாறு விரித்தல் காண்க. வடமொழியினும் ‘ஆகச்சி ஆகமநக் கரோதி’ என வரும.

இனி வாக்கியபத்யத்துள்ளும் கையடத்துள்ளும், கிர்வர்த்தியம், விசாரியம், பிராப்பியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவரையர் முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதெனச் செய்யப்படுபொருளை மூன்றாக்குவர். இயற்றுதலாவது முன்னில்தனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனை பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டினிந்திந்தொழிற் பயணியுறுத்துணையாய் கிற்றலென கிருத்தியுக்கூறி, ‘எயிலையிழைக்கும்?’ ‘மரத்தைக் குறைக்கும்?’ ‘பொருளைப் பெறும்?’ எனவுதாரணங்காட்டுவர். நன்னூலாரும் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் முதலாகச் சைனேத்திரம்மதம்பற்றிப் பலவாக்குவர். ‘இயற்றப் படுவது கிருவர்த் தியமே.’ ‘வேறுபடுக்கப் படுவது விகாரியம்.’ ‘பிராப்பிய மெய்தப் படுவதென் றிசைப்பர்.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

‘பத்துத்திசையும் மனத்தான் மறைத்தபின்?’ ‘மனத்தான் மறுவில ரேனும்?’ ‘மனத்தானு மன்னுயிர்க் காக்கம்?’ பொச்சா வாக்கருவியாற் போற்றிச் செயின்?’ ‘உள்ளத்தாலுள்ளல்’ இவை பெல்லாம் அகக்கரணம்.

‘காலானடந்தான்?’ ‘கண்ணாற்கண்டான்?’ ‘ஊதியாற்குயின்ருன்?’ ‘நெய்யாலெரிந்துப்பேய்’ எனப் புறக்கரணம் வரும.

‘நானுணியிரைத்தறப்பர்?’ சாத்தன் கையெழுதமாறு வல்லன் அதனூற்றற்கைதபுவக்கும்? ‘கௌவையாற் காம நுதுப்பே, மெனல்’ என வருவனவெல்லாம் எதுவின்கண் வந்த மூன்றும் வேற்றமை.

இனி ஏது காரகம், ரூபகமென இருவகைப்படும். உ-ம்- ‘வானைக்கதானாயினான்’ என்பது காரகம். ‘மூயற்சியூற் பிறத்தவினெலிசிலையாது’ என்பது ரூபகம். ‘அப்பியற் தரமே வாரிய மென்னச்—செப்பிய கரண மகம்புற மாக்கும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

ககூ. விடைப மொரோவழி மேவுத லெங்கும் விடாபகமென்றடையலிம் மூன்று வகையான் விரியு மதிக்கரணம் பெடையி லேயகி ராகருத் தாவும் பிரேரகமுங் கொடையெதிர் கூற்றறு மந்தாவாமென்பர்கொள்பவனே.

இது அதிகரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமும் கூறுகின்றது. விடயமுதன்மூன்றும் அதிகரணமெனப்படும். அகிராகருத்தாமுதன்மூன்றும் சம்பிரதானமெனப்படும். எ-று.

‘விடய முரிமை விளம்புங்காலே.’ ‘ஒரோவழி மேவுத லுப்ச்சி லேடம்.’ ‘வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றபி வியாபகம்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். கொடையெதிர் கூற்றுகிய கொள்பவனெனக் கூட்டுக. ‘எங்கும்வியாபகம்’ அபிவியாபகம்.

உ-ம். ‘கடலுண்மின்றிரிகின்றது?’ ‘காட்டுணைரிதிரிகின்றது?’ ‘நெடுமீழ்நுள்ளுவெல்லுமுதலை?’ ‘பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை’ இவை விடயாதாரம். ‘கடலோடா கால்வ நெடுந்தேர் கடலோடு—நாவாயு மோடா சிலத்து.’ ‘ஆலத்தின் மேல குவளை குளத்துள—வாலி நெடிய குரக்கு.’ இவ்வெதிர்மறையானும் விடயம் உரிமைமென்பதறிக.

‘மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்த்து?’ ‘குன்றின்கட்டுவடு?’ ‘கையின்கண் விரல்?’ ‘ஆண்டின்கணிருது.’ எ-ம். ‘பாயின்கணிருந்தான்?’ ‘தேர்க்கணிருந்தான்.’ எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

‘எள்ளின்கணெய்’, ‘தயிரின்கணெய்’, ‘அரணிக்கட்டி’, ‘மணியின்கணெயி’, ‘உயிரின்கணுணர்வு’ இவை ஒருபொருளின்கட்டிபிறிதொருபொருள் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டுக் கலந்த அபிவியாபகம்.

இவ்வதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயங்கள் அருவாயும் உருவாயும் வரும். உ-ம், 'வடக்கண்வேங்கடம்'; 'தெற்கட்குமரி' ஆகாயத்தின்கட்புந்து; 'மகத்திற்பிறந்தான்'; 'நல்லூர்கட்பட்டவறுமை' என்பவரும்.

இனி வடநூலார் உன்னென்னுஞ்சத்தமிலிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமின்றி வருவதனை கிர்த்தாரணை சத்தமியென்பர். உ-ம், 'உடையானரசருளேறு'; 'அறன்கடை நின்றருரு னெல்லாம் பிறன்கடை—நின்றரிற் பேசையா ரில்.' எ-ம், 'வையத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்வன் வாணுறையுள்—தெய்வத்தன்னை வைக்கப் படும்.' 'ஒத்த தறியானுயிர்வாழ்வான் மன்றையான்—செத்தாரூன் வைக்கப் படும்.' எ-ம், வரும். இவை அதிகாரணமன்மையறிக. 'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்—கிறையென்று வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்தில் சட்டி வருதலின், கிர்த்தாரணைசட்டியெனப்பிடும்.

'மூக்கன் மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான்.' 'கள்ளார் துழாயுங்கணவாறும் கூவினாயு—முள்ளார் முளரியு மாம்பலுமுள்ள கண்டக்காற்—புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்—றுள்ளாதா ருள்ளத்தை புள்ளாமக் கொள்ளோமே.' இவை அசிராகர்த்திருசம்பிரதானம்.

'வறியார்க்கொன் றீதலே யீதல்'; 'இரப்பார்க்கொன் றீதல்' இவை பிரேரகசம்பிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணக்கனுக்குக் கசையடிக்காடித்தான்' இது அறமர்த்திருசம்பிரதானம். 'அருமறை சோரு மறிவிலான்செய்யும்—பெருமிறை தானே தனக்கு,' என அபேதத்தினும் வரும். (கட)

கச. ஆதிப தென்ப ரபிகித கர்த்தா வரபிகித
மாதிலிட்டாரொடு மூன்றும் பெறுமென்பராய்த்துணர்ந்தோ
ராதியதென்ப ரபிகித கன்ம மரபிகித
மாதியைந்தே மொழிந்தல்லா தன்பெறு மாணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவுருபுகளோடு வருதல் கூறுகின்றது. அபிகிதகருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருமம் துதியை, திருதியை, சதூர்த்தி, சட்டியென்னும் இந்நான்கோடும் வரும். எ - று.

உ-ம், 'திண்ணை மெழுதிற்று'; தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்; 'விழுமியோர் நன்மையினைச் செய்வர்' என அபிகிதகருத்தாப் பிரதமாவிபத்தியால் வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மக்காரியம்'; 'அவரார் செய்யத்தகுமக்காரியம்' என அபிகிதகருத்தாவோடு ஆறம் மூன்றும் வரும். 'வினையுதல், கருவியனைநுதற்றதுவே.' என்பதனூற் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு ஈண்டு ஆறு பெறுதலுங்கொள்க. ஈண்டுக் குகரம் ஆறனுருபு.

'சோறு தேவதத்தனாலடப்பட்டது' என அபிகிதகருமம் பிரதமையோடுவந்தது.

'நூலையறிந்தான்'; 'மரத்தைக் குறைத்தான்' என அபிகிதகன்மம் துதியையோடு வந்தது. 'பாலையோமஞ்செய்தான்'; 'பரிவாலோமஞ்செய்தான்'; 'தயிரையோமஞ்செய்தான்'; 'தயிராலேமஞ்செய்தான்'; 'ஆலத்தி லுயிர் தாக்கிய கோன்றில்லை' என அபிகிதகன்மம் திருதியையால் வந்தது. 'ஆலத்தினால்' என்னுந் திருக்கோவையாரூன் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாற்றயிராக்கினுள்' என்பதுமது. 'அவனைக் கொள்ளும்விவணிகலம்'; 'அவட்குக் கொள்ளும்விவணிகலம், இது அபிகிதகருமம் சதூர்த்தியோடு வந்தது. 'நூலைக்குற்றங்கூறினான்'; 'நூலுக்குற்றம்'; 'தாயைக் குடர்வினக்கஞ்செய்தான்'; 'தாயதுகுடர்வினக்கம்'; 'அவனை யிகல்வெல்ல லார்க்கு மரிது'; 'அவனைதிகல்'; 'குடும்பத்தைக் குற்ற மறைப்பா னுடம்பு'; 'குடும்பத்தினது குற்றம்' இவை சட்டியோடு வந்தது. 'கிராமமகச்சத்'; 'கிராமாயாகச்சத்' என்பதற்கு 'ஊரைச் சென்றான்'; 'ஊர்க்குச் சென்றான்' என வடமொழியிலிருந்தவண்ணமே தமிழகாரகருமம் மொழிபெயர்த்தது, உதாரணங்காட்டினார். இவற்றை வடநூலார் கர்மணிசட்டியென்பார். அபிகிதகன்மமென்னாமலே 'அபிகிதம்' என்ற சேடத்தாலே 'நூனைச் சார்ந்தான்'; 'நூனைக்கட்சார்ந்தான்'; 'கண்ணைக்குத்தினான்'; 'கண்ணுட்குத்தினான்'; 'கோட்டைக் குறைத்தான்'; 'கோட்டின் கட்டுறைத்தான்' என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு ரே ரே முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கீகளைக் காரகவிபத்தியென்பார். 'நூலைக் குற்றங்கூறினான்' பாலுத்தயிராக்கினான்; 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பான்' என்பன உபதத்தோடு முடிதலின், உபதவிபத்தியென்பார்.

'ஆதிய தென்ப ரபிகித கர்த்தா' 'ஆதிய தென்ப ரபிகித கன்மம்' எனவே, கருமகருத்தாவும், சதூர்த்திகருத்தாவும், ஏதுகருத்தாவும், அபிகிதமேயாம். அபிகிதகன்முமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அச

பித்தமாம். ஆயினும், தத்தம்பொருள் வேறுபாட்டால் வேறுருபி யிட்டானவேண்டிக் கருத்தாவைவந்தென்றும், கருமமேழென்றும் கூறவர். (கச)

கரு. ஆற்றெடு மைந்தொடு மூன்றெடுநீர் தேனன்று மருங்கரை, மாறெடு நான்கொடு மூன்றெடுநீர் தேனன்று மனித்தலை கொள்வோன், வீறெடுநீர் தேனன்று மைத்தனிப் பெறுது விடுமவதி, யீறெடுநீர் தேனன்றுங்கண் ணன்றிப் பெறுதிடே யேந்நிறையே.

இதுவமது. கரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றெடுநீர் வரும். சம்பிரதானம் சட்டி சதூர்த்தி, திருதியையெ ன்ளும் மூன்றெடுநீர் வரும். அபாதானம் பஞ்சமியோடு வரும். அதிகரணம் சத்தமியோடு வரும். எ - று. 'ஈறெடுநீர்' என்றுது செய்புவிக்காரம்.

உ - ம். 'செவிக்குக் கேட்கலாம்'; 'செவியாற்கேட்கலாம்'; 'கண்ணிற்குக் காணலாம்'; 'கண்ணார்காணலாம்'; 'வாய்க்குத் தக் கது வாச்சி'; 'வாயாற்றக்கது வாச்சி'; கோடாலியது வெட்டு; 'கோடாலியால் வெட்டும் வெட்டு'; 'படலொல்லா பேதைக்கென் கண்'; 'பேதையாலென்கண்' எனக் கரணம் ஆறனுருபோடு வந்து, எதுவின் கரணமாயடங்கும். ஈண்டுப் பேதை கருத்தாலாகாத காரணமாய்க் குகம் ஆறனுருபான் வந்தது. 'யாங்கண் ணிற்காரண நகுப' எனப் பஞ்சமியாற் கரணம் வந்தது. 'நெய்யா லெரிந்துப் பே மென்றற்றால்' இது திருதியையால் வந்தது.

'நாகரது பவி'; 'நாகர்க்குப் பவி'; 'வரைவின் மகரிரான் மாலை வழங்கியோன்' எனச் சம்பிரதானம் இம்மூன்றறெடுநீர் வந்தது. 'அறிவுடை வந்தனை னவனைக் காட்டென்றான்'; 'தல்வையைக் காட்டி விடும்' எனச் சம்பிரதானம் வடநாலார் கூறாத இர ண்டுடனெடுநீர் வந்தது.

'ஐயத்தி னீங்கித் தெளித்தார்'; 'குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி'; 'சிறமையி னீங்கிய வின்கொல்' என அபாதானமென்னு நீக்கம் ஐந்தன்கண்ணே வந்தது. 'கிணைப்பாண நீங்குக் திரு'; ஊர்க்குத் தீர்த்தான்' எனத் தமிழில் அபாதானம் துதியையோடும் சதூர்த்தி யோடும் நியமந்தப்பி வந்தது. உவமைசேமை எதுவென்பனவற்றி ன்கண்ணும் பஞ்சமிவீபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமியிலே வரும் என்பது ஆசிரியர்கருத்து. சூற்றத்தினின்றும் ஐயத்தினின்றும்

என விரிச்சு. 'வாணிகத்தினுயினுள்' என்பதனை வாணிகத்தின் கண்ணின்ற மாயினுள் என விரிக்கிற் குற்றமாமென்க.

'தேரிலேயிருந்தால்'; 'தேர்க்கணிருந்தான்' என அதிகரணம் எழின் கண் வந்தது. 'நெறியிற்சென்றான்'; 'நெறியைச் சென்றான்' என அதிகரணத்ததியை நியமந்தப்பி அகன்மகதாதுவில் வந்தது. வடமொழி நன்கையில் 'வனத்திலரமணைபுச் சென்றான்' என்னுங்குதிதாதுவமது. 'அத்தவாகங்கச்சதி' 'அத்தவ நிகச்சதி' என வடமொழியில் வரும். சேனாவரையரும் 'வழங்கியான் மருங் கிற்குன்றுவ' என்னுரு குத்திரத்திச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையைபுணர்த்துஞ்சொல் இரண்டாவதேழையையாதென்றார். இனி 'இ ஈ யாகு மையா யாகும்' ஓடி மூவ்வு மேறீவாடு சிவ ணும்." "உகார் தானே குற்றிய லுக்கரம்." "என புயிரே புயர் தினை மருங்கிற்—முள்விளி கொள்ளா வென்மணர் புலவர்." இவை யெல்லாம் நியமவிதிக்குத்திரம். இந்நியமங்கடந்து 'ஆடுவே; மக டுவே; திருவே; 'மகவே' என விளிபெறுதல்போலக் கொள்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அஃதாவது தன்பொருளிற் றீராத பிறிதொன்றன்பொருட்கட்கென்று உருபேற்ற சொல் லும் உருபுசேக்கிய சொல்லும் சிறுபான்மை தம்முளியையுடைத் தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தன்பொருளிற்றீர்ந்து பிறிதொருருயின் பொருட்டாதல். அவ்வாறு "யாத னுருபிற் கூறிற் ருயினும்" என் னுஞ்சூத்திரத்தான் சேனாவரையர் முதலாயினார் கூறியதானுத்தெ ளிக. உ - ம். 'கிளையரி காணற் கிழங்குமணற் கீன்ற—முனையோ ரன்ன முன்னெயிற்றுத் துவர்வாய்'; 'காலத்தி னுத்தெய்த நன்றி' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் எழன்பொருட்டாய் நின்ற, உரு பேற்ற சொல்லும் உருபுசேக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமலே நின்றன. 'கொக்கினுக்கிழித்த தீம்பழம்'; 'நாகுவேயெகடு நகுபு வீங்கு தோள்' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன்பொரு ட்டாயும் இரண்டாவதன்பொருட்டாயும் நின்றன. 'செதலெறும் பாதிழக் கறிவின்மு வறிவுயிர்'. இதனுள் இன் ஓடுப்பொருட்டி தல் அவ்வரையிற்காண்க.

'புறியையஞ்சினுள்'; 'புறியினஞ்சினுள்' என்பது உருபும் பொருளுடை மயக்கம், "அச்சப் பொருளை யிரண்டிற்கு மைக் கிற்கு—மெச்சவில" என்று மயக்கத்தன் விதித்தமையாலென்க. 'புலிகொல் யானை'; 'வானை யீ னுள்ள நலைப்படல்' இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகி

பும் சிற்பதும், வானீயின் கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் உள்ள லென்னுக்குறவி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் சிற்பதும், தமொறுதொழிலென்னும் இதரேதரக்கிரியையால் வருமென்க. சாத்தற்கு கெடியன்? 'கருவூர்க்குக் கிழக்கு; 'வினைவாழ்க்கைக்குப் பற்றுவிட்டான், இவை பஞ்சமியிற் சதூர்த்தி வந்தது. இவ்வாறு வந்தாலும் அபாதானகாரகமாவதல்லது வேறுகாதென்க. 'அச்சக்கிளவிக் கைத்து மிரண்டும்' என்னுது பேர்கிரத்துள் 'புழியினஞ்சும்? 'புழியையஞ்சும்' என இரண்டும் ஒத்தகிழமையவாய் தின்றனவென்றும், அலிதேல் ஒருபொருட்கண் வரினன்றே மயக்கமாவது, இவை செயப்படுபொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருள்வேறுபாடுடையவாகலின் மயக்கம் யாதென்றும், அற்றன்று ஈண்டேதுவாதலே அஞ்சப்படுதலாய் வேறின்றி சிற்றலின் ஒருபொருட்கண் வந்தனவேயுமென்றும், சேனாவரையர் உரைத்ததனனுமறிக. 'மாலைக்கு வரும்,' 'காலக்கு வரும்,' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' இவை சத்தமியிற் சதூர்த்தி வந்தது. இவ்வாறு காரகப்பொருளிற் பலவுருபு வருதல் காண்க.

(கடு)

கண். உடனிகழ் கின்ற சகார்த்தாதி யாகு மொடுச்சொற்கொள் வேன், விடவிகழ் கின்றகுத் தாதர்த்தி யாதிவினை நிகழ்ச்சி, படவிகழ் கின்றுகண் ணைசதி சத்தமியான் மொழியாய், கடவிகழ் வேற்றுமை தாமினீ யான்முற்றல் காரகமே.

இது மூன்றனுருபும் ஈன்கனுருபும் ஏழனுருபும் சிறப்புப் பெயர் பெறுமாறும், காரகங்கண் முடிவுபெறுமாறும் கூறுகின்றது. ஒடுவும், ஆளும், கூடவென்னும் பொருளாய்ச் சகார்த்தத்திருதியையென்றும், குகரவுருபு தாதர்த்தியமாய் வந்து தாதர்த்தியே சதூர்த்தியென்றும், ஏழனுருபுகள் தன்வினையும் பிறவினையும் சின்ற தெட்டுருள் வினைதன்னிச்சொல்லும் பெயரின்பின்னின்று சதிசத்தமியென்றும், பெயர்பெறும். உருபேற்ற சொற்கள் பெயரால் முடியாது ஆத்மவேதத்தோடும் பரஸம்பைபத்தோடும் முடிந்தார் காரகமாம். எ - று.

வடதுலுள் மூன்றும்வீப்பத்தி ஒன்றல்லது இரண்டில்லை. தமிழ்நூலுள் ஆன், ஒடுவென மூன்றாவதற்கு வருமாயினும், பொருள் வேறுபாடினமையின், ஒன்றேயாமெனச் சேனாவரையருக்கூறுவர்.

சதிசத்தமியைத் தொல்காப்பியர் வினைசெய்யிடமென்பர்: பரிமேலழகர் வினைநிகழ்ச்சியென்பர்.

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினுமொக்கும். ஆதலிற்றெல்காப்பியரும் 'ஒருவினை யொடுச்சொல்' என்பர். ஒடுப்போலே ஆனுருபு சகார்த்தமாய் வருவது உமன்றித் தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகடுடொடுசிரியன் வந்தான்'; 'ஆசிரியனெடு மாணவகன் வந்தான்'; 'தாயொடு மகன் வந்தான்'; 'மகனொடு தாய் வந்தான்'; 'சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது' இவை சகார்த்தத்த்கிருதியென்னும் அதனேயுயைந்த ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாவில் வந்த வேற்றுமையும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவென்னுஞ் சகார்த்தப்பொருளாய் சின்றது காண்க. 'அறத்தான் வருவதேயின்பும்'; 'தூங்கு கையா னேங்கு கடைய'; எ-ம். 'ஊரானொரு ன்ணும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'வீப்பிசையென்ன விளம் புவர் தொறுவே'; 'ஆதி' என்ற ஆகிருதிகணத்தால் வினையினுமென்னும் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையென்னும் பின்னக் கிரியையோடும், இதரேதரமென்னும் அதனெடு மயக்கலோடும், அதனெடுடொப்பலொப்புரையோடும், ஒப்போடும், அபேதத்தோடும், கொண்டென்னுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலை யொடு பொருத மால்யானை'; 'கன்றுபத்தொடு கழுதைபாரஞ் சமூர்த்தது.' எ-ம். 'காவொ டறக்குள்'. 'தொட்டான்'; 'தொடியொடு தொல்கவின் வாடிய தோள்'. எ-ம். 'எண்ணெடு விராயவரிசி'; 'பாலொடு தேன்கலந்தறே'. எ-ம். 'பொன்னொழும் பூனையர் சின்னெடு பிறரே'; 'வில்லக்கொடு மக்க ளனையர்'. எ-ம். 'ஆன்றொடு பொப்பர் சிலத்து'; 'மதியொடுடொக்கு முகம்'. எ-ம். 'ஏழுத் தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமே'. எ-ம். 'வேலொடு சின்றான்'. எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதர்த்தியேசதூர்த்தியாவது கொள்வோனை விடும் ஆதிகாரணகாரியம் சிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன் பின்னரும் வருங்குகரவுருபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்'; யூப்பத்திற்கு மரம்'; சோற்றுக்கரிசி'; 'ஆடைக்கு ஊல்'; 'தூர்க்குப் பருத்தி'; 'தயிர்க்குப் பால்'; 'எண்ணெய்க்கென்னு' இவை ஆதிகாரணகாரியம். 'கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்தான்'; 'சோற்றிற்குப் பணம்' இவை சிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'அதுவாகுகிளவி, 'அதற்பொருட்டாதல்' என்பர். இவற்றை விரிக்குக் கால் பொருட்டென்னு சிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவர்க்குப் பணை'; 'ஈட்டார்க்குக் காதலன்'; 'வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்'; 'இச்சொற்குப் பொருள்'; 'கிணக்கு வலி'; 'அவ்வூர்க்கிண்பூர்'

காதம்; 'மனைக்குப்பாழ் வானுதலின்மை; 'உற்றூர்க் குரியர் பெர்
 ற்றொடி மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆறுவதன்பாற்படும்.
 'பொருட்டு சிமித்தஞ் சமாணாத் தகமே.' இது 'கானு லுயிரைத்
 துறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா—ஒண்டிறவார்' என வருதலாலும
 நிக. ஆதிசத்தத்தல் 'புலிக்குச் சென்றான்'; 'துன்பத்திற் கியா
 ரே துணையாவார்; 'மறத்திற்கு மமீதே துணை; 'பிணிக் கு மரு
 ந்து' என்பவற்றின்கண் பறித்தல் நீக்குதல் என ஈடுவே பெய்து
 பொருளுரைத்துத் துமர்த்தம் என்பதுங்கொள்க.

'புல்லி விடாஅப் புலவியுட் டோன்றமென்—லுள்ள முடை
 க்கும் படை.' புலவியுள் புலவாசிற் குமளவில் எனப்பொருள்
 பட்ட சதித்தயியென்னும் வினை சிசுச்சிம்சாவும். அது பரிமேலமுத
 ருரையானுங் காண்க. 'தட்டுப்புடையுள் வந்தான்' என்றால் பிற
 னொருவன் தட்டுப்புடையாசிற் குமளவில் வந்தானென்று பொரு
 ளாம். கட்டுரைத்தல் கட்டுரையென சிற்றறப்போலத் தட்டுப்
 புடைத்தல் தட்டுப்புடையென சிற்றது. 'ஒடுகு விளித்தட்டுப்
 புடையலம்' என்னுமுளப்பாட்டுத்தன்மையெதிர்மறைமுற்றுவினை
 யூலுமறிக.

'கடனிகழ் வேற்றமை தாம்வினை யான்முற்றல் காரகம்' என
 நதனானும், 'கிரியாங்குர்வந்தி காரகம்' என்றதனானும், தேவதத்
 தன் வந்தான், செல்க, வேண்டும், படம், தரும் என்பனவந்த்ரேடு
 முடிவதே கர்த்திருகாரகமாவதன் றி உண்டு, இல்லே, வேறு, யாரெ
 ன்பனவந்த்ரேடு முடிவன கர்த்திருகாரகமன்றேவெனின்;—இவை
 யும் சுருயமாணக்கிரியையோடொட்டுக்கும்கம்மியமாணக்கிரியையென்
 பர். 'கம்மிய மானல் குறிப்பென வாகும்.' 'சுருய மாணக் தெரிசிலை
 யாகும்.' இவை உரைச்சுத்திரம். 'தம்முடைய தண்ணளிபுக் தாமு
 ந்தம் மான்றேரு—மெம்மை சினையாது விட்டாரேல்,' 'தானுக்
 தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்.' 'நிங்குருஞ் சான்
 ரேரு மொப்பர்.' 'தானுத்தன்புரவியுத்தோன்றினன்' என்பன
 தலைமைப்பொருள்வினையொடு முடிவதே தலைமையில் பொருளின்
 வினையுமுடிந்ததாய்க் காரகமாம். 'பலவயினுமென்னுத்தினை'
 என்னுஞ் குத்திரத்தன் சேனாவரையரும் இவ்வாறுரைத்தார்.
 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானன்—தலைமைப் பொருளொடு தலை
 மையில் பொருளே.' இஃதுரைச்சுத்திரம். இன்னும் வடநூலார்
 'தேவதத்த னெடியன்'; 'தேவதத்தடுவன்' என்னுத்தத்தித
 னேடும் எண்ணேடும் முடிவனவற்றை தெடியனாயினுள் ஒருவரை
 யினுள் எனச் சன்கொடுத்துக் காரகமாக்குவர். 'ஆக்கஞ் சன்

னென் றறைத்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சுத்திரம். 'செயிரிற்றலை
 ப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணர்' என்பதனானும் உண்ணாரென்ற எதிர்
 மறைவினை உண்பாரென்ற விதிவினையோடொத்துக் காரகமாமெ
 ன்பர். 'விதியறு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைச்சுத்திரம்.
 இவ்வாறன்றியும் "எல்லையின்னு மதவும் பெயர்கொளு—மல்ல
 வினையொரு நான்கே யிருமையும்—புல்லும் பெரும்பாலு மென்
 மனார் புலவர்." எனச் சித்தாந்தஞ்செய்த குத்திரத்தன் 'அல்ல
 பெயரொடு முடியும் எல்லையின்னும் அதுவுமன்றி வினையொடு
 முடியும் மற்றையின்னும், கிரியாசட்டியாகிய குல்லும் காரகமாம்;
 பெயரொடு முடிவனவன்றி மற்றையினையொடு முடியும் நான்கு
 மேழும் காரகமாமென்பர். 'மரத்தைக் குறையான்'; 'வேலாடுசெறி
 யான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையுள்
 மையின் மரமும் வேலும் சுருமமும் கருவியுமாமோமொளின்,
 இணையும் 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணர்' என்பது
 போலக் கொள்க. இவ்வாறு 'எதிர்மறுத்து மொழியினும்' என்
 னுஞ்சுத்திரத்தன் சேனாவரையருமுரைத்தார்.

இனி முற்கூறிய ஓடுச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் 'ஆசாரிய-
 னொடு மானவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி "ஒருவினை யொடு
 ச்சொ லுயர்பின் வழித்தே." என்பர். இனிப் பாணினி ஓடுவென்
 னுமுருபேற்ற சொல்லே அப்பிரதானமென்றும், வந்தானென்னும்
 வினையொடு முடிந்த சொல்லேப் பிரதானமென்றும், கூறுவர்.
 "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு—தானஞ்செய்
 வாரிற் றலை." என்பதனானும் 'மொழியிற்செய்வார்' என வரும் வினை
 யொடு முடிந்த செய்ப்பொருளையே பிரதானமென்பர். 'மகன்
 வினைகிளப்பின்' என்னுஞ் குத்திரத்தில் 'மகன்ருயொடு கலாய்த்த
 கலாம்' என்பதுமது. (கக)

கௌ. முற்றிய காரகமாய்கிரியாசட்டி மொய்குமுலாய்
 பற்றிய பேத மபேதமென் றுணசம் பந்தசட்டி
 யொற்றிய காரகமாத பன்மை யொருமைகளி
 துற்றிய சம்புத்தி சம்போ தனமெனத் தோன்றிடுமே.

இஃது ஆறனுருபின்வகற்பமும் எழுவாய்விக்கற்பமும் கூறு
 கின்றது. கிரியாசட்டியென்னுங்குசும் காரகங்களோடு வரும். சம்
 பந்தசட்டி அபேதம்பேதமென இரண்டாய் சிற்பதல்லது காரகங்
 களோடு வாராது. ஒருமைவிளிபும் பன்மைவிளிபும் சம்புத்தி சம்போ
 தனமாம். எ - று.

‘பன்மை ஒருமை சம்புத்தி சம்போதனம்’ என்பது எதிர்நிர னிமை. ‘பேதஞ்சாமா னியம்பரி யாயம்.’ இஃதுரைச்சுத்திரம்.

மேல் வேற்றுமையக்கூறிய ‘ஆதியதென்பர்’ என்னும் பாட்டு முத்தலியவற்றுள் அரபிகிதகருத்தாவும் அரபிகிதகருமமும் கரணமுஞ்சம்பிதானமும் ஆறாடு வருமெனக் கூறிய குகரவுருப வினையான் முடிதலின், அது கிரியாசட்டியாய்க் காரகமாம். அதற் குதாரணம் ஆண்டுக் காட்டினும்.

இனிச் சம்பந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேத சட்டி சமவாயசம்பந்தம், சையோகசம்பந்தம், சுருபசம்பந்தமென மூவகையாம். ‘சமவாய சம்பந்தஞ் சிவோரு ணத்தொழில்—சாதி லிகார மெனவைத் தாகும்.’ ‘சையோகசம்பந்தம் பொருளிடக் கால மெனஞ் வகையா மென்மனார் புலவர்.’ ‘கிழமைசம் பந்தங் கிளக் குங் காலே.’ ‘இவ்விரன் டல்லவை சுருபமாகும்.’ ‘சுருபம்யா தானு மேர் சிபித்த மாகும்.’ இவை உரைச்சுத்திரம். உ-ம். ‘சாத்தனது கண்;’ ‘சிலத்தகலம்;’ ‘சாத்தனது வரவு;’ ‘என்னது குப்பை;’ ‘என் னது சாந்து.’ எ-ம். ‘முருகனதுவேல்;’ ‘முருகனது குறிஞ்சி;’ ‘வேள் னியதாட்சி.’ எ-ம். ‘சாத்தனது செய்.’ எ-ம். வரும். வடநூலார் ‘என் னது சாந்து’ என்பதனை லிகாரசட்டியென்பர். ‘விறகது சாம்பர்;’ ‘சொல்லது பொருள்;’ ‘நெல்லது பொரி;’ ‘கோட்டது நூறு’ என் பனவுமது.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருத்தாவும் கர்த்திரகரும மும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளுமாம். உ-ம். ‘இராகுத்தலை’ ‘கனவினாற் காண்டலி னுண்டென் னாயிர்;’ ‘தன்னுடம்பு தார மடைக்கலத் தன்னுயிர்க்கு’ என வரும்.

இம்மூன்றுவகையாய் சிற்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொரு பேதமாய் விரியுமென்று பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பர். காசிகா விருத்தியுரைகாரர் முப்பத்தாறுபேதங்காட்டினர். இனிச் சேனா வரையர் முதலாயினர் தொல்காப்பியத்துள் இருபத்திரண்டபேதங் காட்டினர். இந்தச்சம்பந்தசட்டிவேற்றுமை வினையான் முற்றமல் ஆடையடுத்த பெயராய் சிற்றலின், காரகமாகாமைகாண்க. ‘ஆடை சாத்தனது’ ‘சாத்தனதாடை’ என சின்றுற்போல ‘புருஷோ ராஜ்ஞ;’ ‘ராஜ்ஞ; புருஷ;’ என சிற்றும்.

‘வணிகீர்;’ ‘குருகீர்’ என்பன சம்போதனம். ‘வண்டே;’ ‘சாத்தா’ என்பன சம்புத்தி.

(கஎ)

காரகபடல முடிந்தது.

கஅ. மண்டலத் துப்பதி ணண்டே சிகச்சொல் வடசொல்லென்பு, பண்டை வழக்கொடு பாராட்டுரிச்சொற் பலபெருட்டே, யொண்டொடி யாய்பின் னொருமொழி யாய்மற் றொருபொ ருட்டே, கொண்டியல் பன்மொழி யாய்ச்சத்தி யாற்றலுக் கொண்டெழுமே.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பெருதலிலக்கண ந்களும் கூறுகின்றது. திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக் கொடு சிகழ்த்தும் உரிச்சொல்லென்னுத் தனிமொழிகள் கநார்த்த பதமாகியும் சமாதார்த்தபதமாகியும் ஆற்றலோடு வரும். எ-று.

ஆற்றலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உகிரையுணர்த்தாது விர லையேயுணர்த்தி சிற்றலாம், அதுபோலச் சொல்லியற்கையாய் சிற்றலென்பது.

‘நாநார்த்தகமே பலபெரு னொருசொற்—சமாதார்த்தகமே. யொருபொருட் கினலி.’ ‘சத்திசத் கேதம் போட மாற்றல்.’ ‘தன் னரு மெழுத்துக் சொற்றொட ராற்றலை—வரணபத வாக்கிய போட மென்பர்.’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

வழக்காவது உலகவழக்கும், செய்யுள்வழக்குமென இருவ கைப்படும். அவற்றை வடநூலார் லெனகிகப்பிரக்கிரியை,வைதிகப் பிரக்கிரியையென்பர்.

உம்மையான் மொழிப்பொருட்காரணமும் கொண்டெழு மென்க. அதனை வடநூலார் பிரவருத்தி சிபித்தமென்றும், விபுற் பத்தியென்றும் கூறுவர்.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுத்தானும் பேதமின்றி அபேதமா தற்குரிய சொல், குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதுவேன்னுத் சுட்டுப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாய்த்தோன்றுமென்றும், சொல்லை சித்தியமென்றும், விபுவென்றும், திரலியமென்றும், சத்தநூலார் கூறுவர். அர்த்தகரீசுவரென்னும் பார்வதிபரமேசுவரன்போலே பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுனர். காசிரி தாசனும் ‘வாகர்த்தாவீவ’ என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன். உரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் சின்றுணர்த்

தற்குரிய சொல்லன்றோவெனின், “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மையெதிரிதலுஞ்—சொல்லினாலும்” எனக் காரணமாகவும், “கொடையெதிரி கிளவி” எனச்சம்பிரதானமாகவும், “முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்—பிறுமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலும்” என அதிகாரமாகவும், “அதிர்ப்பு வதிர்ந்திருக்கின்ற செய்யும்” ஆடுஉ வறிசொன் மகடுஉ வறிசொல்” “முதலறி கிளவி சினையறி கிளவி” “அம்மகேட் பிக்கும்” எனக் கருந்தா வாகவும், சொல்லைக் கூறுவர். அவையெல்லாம் உபசாரமென்க. “கீமகிணைக் கியலும்” “உருவுட் காக்கும்” “செல்ல லின்ன லின்ன மையே” “எல்லே விளக்கம்” “கொல்லே யையம்” எனச் சொல்லும் பொருளும் பேயமின்றி அபேதமாகக் கூறுத லின், தொல்காப்பியர்க்கு அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனே வரையரும் சத்தநூலாருரைத்தாங்குரைப்பர். என்னை? “ஆயிரு திணையினிசைக்குமை சொல்லே” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் “பெண்மை சட்டிய வுயிர்திணை மருங்கின்” என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் முறையே ‘செல்லினும் வரவீனும், என வருதலானும், ஆண்மை திரிந்த பெயர்சிலைக் கிளவி’ என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமென்றும், இரண்டும் ஒன்றேயாமென்றும், “மொழிப்பொருட்காணம்” என்னுஞ் சூத் திரத்திற் பொருளொடு சொற்கியைதல் இயற்கையாகலா வென்றும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் ‘திரிந்து வேறுபடுதல்’ என்பதற்கு உதாரணம் ‘என்னது சாந்து’ ‘கோட்டது தாறு’ என்பவற்றுறே ஒருங்கு ‘சொல்லது பொருள்’ என்பதனையுங்காட்டி முழுவதுஉத் திரிந்தவென்றும், கூறுவர். இனி நச்சினார்க்கினியார் சத்தநூலா ரோடு மாறுபடச் சொல்லல் பொருளுணர்ந்தற்குக் கருவியென்பர். தார்க்கிசர் சவரூபசம்பந்தமென்பர்.

இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதென்னது ஈசரசங்க சேதமெனவும், சமயசங்கேதமெனவும், நாகர்த்தபதங்களையுஞ் சமாளர்த்தபதங்களையும் கட்டியவழக்கெனவும், சில வடநூலார் கூறுவர். அது பொருந்தாது. வடமொழியுள் வழங்கும் இருவ ளைப்பதமும் ஒருவார்ப்சொல்லப்படாமற் சயம்புவாய் நிகழ்கின்ற வேதபுருடன் கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயா மென்க. “செய்யா மொழிக்குச் திருவன் றுவருரைத்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே—செய்யா—வதற்குரிய ரத்தன ரே” எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருளைச் சயம்பு என்றார்.

இனி உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்ணடிகைச்சொல் வட சொல்லெனத் தொகையற் புத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்

வென்ற நாகர்த்தபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான் முப் பத்தெட்டாம். ஆதலின், திணைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் வேறேயில்லையென மறுக்க. நாகர த்தபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபதம் அப்பிரசித்த மாகியும் வருதல்பற்றிப் “பயிலா தவற்றைப் பயின்றவைசார்த்தி” என்றாராகலானும், இயற்சொல்லுத்திரிசொல்லுத் தனியேயில்லை யென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலா ரும் “பிங்கல முதலா—நல்லோ ருரிச்சொல் லையத்தனர் கொள லே” என்றார். “முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்” “முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்” என வருதலின், துழியும் திணைச் சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செய்யுள்வழக்காவது “ஆவோ வாக்குச் செய்யு ளுள் னே” “இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை” என வரும். உலகவழக்காவது “செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல” என்னுஞ் சூத்திரத்து உதாரணமுதலாயினவென்க தொ ல்காப்பியர் “வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொல்” எனவே னையான வெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றும். இதனற் சொல் லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (க)

கசு. ஆக்கிய சொற்க டகுதி யவாய்சில யண்மைசிலே நேக்கிய மூன்றும் பெறச்சேர் வதுதொகை துண்புலவோர் வாக்கிய மும்மது தூரான் வயச்சொன் மருஉத்தொகைச் சீக்கிய கட்டுரை சார்ந்தசொல்லாமை நிலைபெறுமே. [சொ

இது தொகைசில தொகாசிலையென்னும் இரண்டற்கும் பொ துவிவக்கணல் கூறுகின்றது. தனிசிலைச்சொற்கள் தகுதி முதலாகிய மூன்றுத் தோன்ற அல்லவியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொ ருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவதுதொகைசிலையாம்; பிளவுபட்டி லிரித்தது தொகாசிலை. வாக்கியங்களும் தகுதி முதலிய மூன்றுத் தோன்ற வரும். தூரான்வ முதலாகிய நாளும் அண்மைசிலையோடல்லது வாரா. எ - று.

தகுதி யோக்கியதை எனவும், அவாய்சில ஆகாக்கணல் என வும், அண்மைசிலை ஆசத்தி அல்லது சந்தி எனவும் படும். ‘தகுதி யவாய்சில யண்மைசிலை முறையே—யோக்கியதையாகாக்கிசையா சத்தி—சந்தி டிற்றுமா சத்தியாகும்’ இஃதுரைச்சூத்திரம். இக்

கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் “கிறுத்த சொல்லுக்குறித்த வகடு கிளவிபும்” என்றார்.

வாக்வியமாவது “தேவதத்தனறத்திதச் செய்தான்” என வருந் கர்த்திருநூர்மகமுதலாகிய தொகாசிலைத்தொடர்மொழிகள்.

நூரான்வயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும் அடிமறிமாற்று மல்லாத “சுறையாழுவம்மி யிதப்ப.” “நல்ல படாஅ பறை” முதலிய எழுவகைப்பொருள்களேஎல்லக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மருஉத்தொகையாவது ‘பின்மாலை;’ ‘முன்மாலை;’ ‘அரைக்காசு’ என்பன.

கட்புயசொல்லாவது ‘முயற்கோடி;’ கூர்மரோமகம்பலம்;; ‘கரீதலரோமாபாசம்;’ ‘துன்னூசிக்குடர்’ என்பன.

சார்ந்தசொல்லாவது இடைப்பிறவர்க்குத்திரத்துதாரணக் களாம்.

இனித் நூரான்வயத்துள், பதத்தோடு பதம் பிரித்துக்கூட்டலன்றி, விசுதியைப் பிரித்தும், உம்மையைப் பிரித்தும், விபத்தியைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டுவார். உ-ம். ‘பொறி துதல்வெயர்த்தல்?’ ‘அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்?’ ‘அருங்கேடன்?’ ‘அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையககத்—தின்புற்ற ரெய்துஞ் சிறப்பு;’ ‘செய்தவேள்வியர்;’ ‘பயத்தோ ளிடுக்கண களைந்த புள்ளி—எளிவந்தோக் குயர்கொடிச் சேவ லோயே.’ இவற்றுள் வெயர்ப்பொறித்த துதலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்வான், கேட்டரியன், அன்புற்றார், வேள்வியெய்தவர், கொடியோய் என விசுதி பிரித்தல் வரும். “புணரிய னிலையிடைக் குறகலு முரித்தே.” இதனுள் நிலையிடையுக்குறகலுரித்தது. எ-ம். ‘இனிய யுள்வாக வின்னூத கூறல்—கனியிருப்பக் காய்கவர் தற்று.’ இதனுள் இனியகனி, இன்னூதகாய், எ-ம். ‘மீகண்;’ ‘கீழ்நீர்;’ ‘செல்வந்துஇனெல்லாதலை’ இவற்றுள் கணியீ, நீர்கீழே, எல்லாவற்றுள் நூத்தலை. எ-ம். ‘நெய்குண்ச்சமரம்.’ இதனுள் ஊர் நெய்வன். எ-ம். முறையே உம்மையும், பண்பும், உறபும் பிரித்தல் வரும். அதுவக்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுக் கொள்க. எழுவகைப்பொருள்களாரும் செய்யுள்வகாரமும் விருத்தார்த்திகைரவியாகவின், வடநூலார் சத்ததுலுக்கூறலென்க. நன்னூலாரும் பொருள்கோட்டுக்குத் தீர்த்துள் இவ்வாறெழுதவர்.

இடைப்பிறவரனுக்கிறுபான்மைபொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்தாதனவுமுள். உ-ம். ‘அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான்;’

‘வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினுன்?’ ‘பாடனுன்றேவகீதம் பண்ணினுக்கரசன்?’ ‘குளனுர்கழனி சூழ்கண்ணன் குறுக்குடி;’ ‘அடுஞ்செருநெறோறு;’ ‘உப்பின்று புற்கையுண்க;’ ‘அளமரு குயிலின் மழுக்கிப் பும்போழி—ஊளமெலி மகனிர்’ ‘தெடுக்கும்’ இவை சிறுபான்மை பொருந்துவன. அளமருவென்றது வளயோச ரேதமாம். அலமருமென்பது அளமருமென்றாயிற்று. சிலம் சிலன், கோவில் கோயில் என அபேதயிகவரும். ‘காமனை யெரித்த கண் பதி தந்தை—வாம தேவன் மலரடி புணிவாம்.’ என்றால் காமனை யெரித்தல் கண்பதிக்கின்மையின் இது பொருந்தாது. ‘காமனை யெரித்த வாம தேவன்—கண்பதி தந்தை மலரடி புணிவாம்.’ இது பொருந்தும். ‘வல்லமெறித்த நல்லிளவ் கோசுரத்தந்தை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி.’ என்றால் வல்லமெறித்தல் நல்லிளவ் கோசுரக் கின்மையின் பொருந்தாது. ‘வல்லமெறித்த மல்லல் யானைப் பெரு வழுதி நல்லிளவ் கோசுர தந்தை’ என்றும் பொருந்தும். இவை யெல்லாம் அண்மைசிலையல்லது பெற்றுமை காண்க.

தனிசிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அல்வழியாக அல்வப் பொருண்மேற் பிளவுபட்டிசையாத தம்முட்கூடுவது தொகைசிலையெனவே, வேற்றுமைபுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிசிலைச்சொற்கள் தம்முட்கூடுவது தொகையன்றேயெனின;—நன்று சொன்னும், “அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளிற் பொருத்தும்” ‘வேற்றுமை முதலிய பொருளின்” எனவும் “உருபுவமை புழிமை—விநிய னடைவே—புருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்;” எனவும் நன்னூலாரும் கேடிகாதத்தாருக் கூறினார். அன்றியும், உயிற்றுவேற்றுமைபுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் மெய்மய மெய்யின்றவேற்றுமைபுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் மெய்மய மெய்யின்றும், சிலைமொழியீறாக வைத்துக் கெடுத்துப் பின் வரு மொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவ்வாறுரைத்தல் மலையிடறென்க. வடநூலாரும் அச்சுச்சத்தியினும் அல்லச்சத்தியினும் அவ்வாறு உருபுகளையும் உம்மையையும், உவமையையும், ஈறாக வைத்துப் புணர்த்தார். இஃதன்றியும் ‘தவ்வாவாய்;’ ‘குவளைமலர்;’ ‘அம் பிகாபதி’ என்பனவற்றை ஆறும்வேற்றுமை சிலைமொழியீறாக் கின்று கெட்ட சத்தியென்றால் இப்படிச்சத்தியாயாமையானும், கோடி - தொகுத்தாரக்குத் துய்த்தலரிது;’ ‘பெயலும் விளைபுருந் தொக்கு;’ ‘மருவின்னெருகுதி;’ ‘மக்கட்பெயர்த்தொகுதி;’ ‘அன்ன மரபினிரண்டொடுத் தொகைஇ, என்புழித் கோடி முதலிய சொற்களெல்லாம் ஈற கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், ‘உவாப் பதிணைக்கு;’ ‘பொற்றொடி’ என்னும் உம்மைத்தொகையும் அந்

மொழித்தொகையும் வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையானென்னுஞ் சொல்லுக்கெட்டவெனவும் வேண்டுமாகலானும், வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதெவன்பது மலையிட்டென்க. பாணிநிபசுவான் ஆறும்த்தியாயத்துள் விபத்தியில்லாமற் பதத்தொடு பதம் புணருஞ்சுத்தி கூறுவர். “உருபுதொக வருதல்” என்றும்போல இரண்டாமத்தியாயத்துள் சமாசனில் விபத்தியும் விதித்து லோபமும் விதித்தார். காத்தியாயனர் சமாசனில் விபத்தியில்லையென்று சித்தாந்தம் பண்ணினார். அவருரைத்தாங்குரைப்பர் சேனாவரையரும். அது காட்டிடும்:—“வேற்றுமையுருபம் உவமவுருபம் உம்மையும் வினைச்சொல்லிறம் பண்புச்சொல்லிறம் “தொகுதலிற் ருக்கையாயினவென்பாரும், அவ்வப்பொருண்மேல் “இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்பட்டத்தம்முறியைதலிற் ருக்கையாயினவென்பாருமென இருகிறத்தர் “ஆசிரியர். “செய்தான் பொருள்? “இருந்தான் மாடத்து” என உருபு “தொக்கு ஒருசொன்னீர்மைப்படாதனவும் தொகையாவான்சேற “வின் அவற்றை நீக்குதற்கும், “வேழக்கரும்பு?” “கேழற்பன்றி” என்பு “பிழ்” தொக்கனவிலலவெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமா “கலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் “ருக்கையென்பார்க்கும் ஒட்டியொருசொன்னீர்மைப்படுதலுக் “தொகையிலக்கணமெனல் வேண்டும்: அதனால் உருபு முதலாயின “தொகுதல் எல்லாத்தொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத் “தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லாமொட்டி ஒருசொல்லாதல் தொகையிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணை “வென்பபடுமென்பது. அற்றயின், “உருபுதொக வருதல்” என “வும் “வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னுணும்” எனவும் “உம்மை “தொக்கபெயர்வயி னுணும்” எனவும் “உவமை தொக்க பெயர்வயி “னுணும்” எனவும் ஓதலால், அவை ஆண்டுத் தொக்கனவென்ப “படுமன்றேவெனின்:—அற்றன்று, “அதுவென் வேற்றுமை யுயர் “தினைத் தொகையின்” என்புழி அதுவென்னுருபு சின்று கெட்ட “டதாயின் சின்று காலத்துத் தினைவருவாம், அத்தினைவரு அமை “வுடைத்தெனின், விரிக்கின்றழி நான்காருருபு தொடராது அது “தன்னையே விரிப்பினும் அமைவுடைத்து, அதனான் முறைப்பொ “ருடோன்ற “நம்பிகன்” என விரண்டிசொற்றொக்கனவென்பதே “ஆசிரியர்க்குத்தெனல்வேண்டும். அல்லது உம். வினைத்தொகை, “பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவற்றின்கண் “வினையும் பண்பும் அன்மொழிபுத் தொக்கு சில்லாமையானும்,

“ஆல்தே கருத்தாதலிக. அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மை “யுக் தொகுதலாவது தம்பொருளொட்டிய சொல்லாற்றேன்றத் “தாமாண்டுப் புலப்பட்டாதே சிற்றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகை “யென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய தொகையின்றனும், “வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றனும், விரியும். உவம “த்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பன “வும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்பல்ல “லாதமொழி. வினைத்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினை “யினதுதொகை, பண்பினதுதொகையென விரியும். வினை பண் “பென்றது அவற்றையுணர்ந்துஞ்சொல்லை. ஒருசொல்லாற்றொ “கையின்மையின், பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல் பெறப்படும. “இக்குத்திரத்தாற்றொகைச்சொல்லினுள் தெனவரையறுத்தவாறு.” இவ்வரை “வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே” என “னுக் குத்திரத்திற் சேனாவரையமுதியவரையென்றவாறு. இனி “நச்சினுர்க்கினியார் வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்களினீறு தொகுதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பார் மதப்பற்றி அவருரை “த்தாங்குரைப்பர். “ஆறுருபும் வெளிப்பட வில்லது” “உவமவுருபி “லது” “உம்மில்லது” என்றவற்றை சுற்றிலே கின்று கெட்ட அழிவுபா “ட்டபாடுவெனக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதனபாவமாகக் கொள்க. “வடநூலார் அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சபாவமென்பர். முன்னுள்ளதனபாவத்தைப் பிராகர்பாவமென்பர். (உ)

உ. தற்புரு டன்றுவி குப்பல நெற்கம் தாரயினு
டுற்பல வாணெடுங் கட்டபசுத் தேமொழி பொண்டொடியாய்
சொற்பயி வல்வி யயிபாவ மேனைத் துவர்தனைனக்
கற்பவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளோதொகைக் கட்டினையே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன், துவிரு, வெருவிரீகி, கருமதாரயன், அவ்வியயிபாவம், துவர்தது டின் எனச் சமாசன் ஆறும். ஏ - று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிரு என்னொடுபொர்
ருன்புணர்ந்த எண்டொகை. வெருவிரீகி அன்மொழித்தொகை.
கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியயிபாவம் முன்னும் பின்
னும் மொழியுடுத்துவரும் இடைச்சொற்றொகை. துவர்ததுவன் உம்
மைத்தொகை.

கேடிகாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமளபடைகள் என்
னது வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே “வர்க்கத்தொற்று” “வர்க்க

மனபெடைகள்' என்றத்போல, யாமும் கருமதாரயென்னுது
'கர்மதாரயன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், நரும
தையென்னுது நன்மதையென்றத்போலக் கன்மதாரயெனினும்
அமைபும். அஃதன்றித் தண்டியாகிரியும் சிந்தாமணியாரும் வட
மொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'புத்தமயுத்தமும்' 'ராசமாபுரி' 'ரவி
குலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க.

(௩)

உசு. தற்புருடத்தொகை வேற்றுமையெட்டனுட் சார்ந்த நஞ்
றுச், சொற்பொரு என்மை மறையின்மை காட்டுந் தொ
கைத்திறிசு, முற்பக மென்பிற் பதத்தந்தி தார்த்த முடி
த்துபெழுஉம், பற்பல வேகவற் பானியநேகவற் பானி
பெற்றே.

இது தற்புருடனுத் துவிரவுமாவாறு கூறுகின்றது. பிரதமாத
ற்புருடன், ஆதீயாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதூர்த்தீத
ப்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டீதற்புருடன், சத்தமீதற்புரு
டன், நன்னுதற்புருடன் எனத் தற்புருடசமாசன் எட்டு. அவற்
றன், நன்னுதற்புருடவைது அன்மை முதலாக மூன்றும். இனித்
துவிரவுமாதற்சன் வெவற்பாலி, அநேகவற்பாலி எனவிரண்டாகி,
முற்பகம் எண்ணுகிப் பிற்பதத் தத்திதார்த்தமாகியும் வரும். ஏறு

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய் வருதலுமன்றிப் பொருள்,
அளவு, சிறையென்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொண்க. மறையெ
ன்றது எதிர்ப்பற.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம்: 'குளிநா' 'குளிக்கொ
ம்பர்'; 'கடைக்கண்'; 'அரைக்காசு'; 'அரைக்கால்'; 'அரைமா';
'அரைக்காணி'; 'முற்பகல்'; 'பிற்பகல்'; எனவரும். வடமொழியில்
'அர்த்தப்பிப்பலி'; 'பூர்வகாயம்'; 'பிராத்நசீலிகன்'; 'ஆபந்சீலிகன்'
எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலென்பனவற்றை முன்
பின்னாகத் தொகக் ஆரம்பவேற்றுமைத் தொகையென்பர். வடநா
சார்புன்னின்ற மொழி பிரதமையாகலிற் பிரதமாதற்புருட
னென்பர்.

'சிலங்கடந்தான்.' எ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.'
எ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

'நாயக்கோடப்பட்டான்'; 'திருகீக்கப்பட்டார் தொடர்பு';
'வேந்துசெறப்பட்டவர்'; 'அடியுளந்தான்'; 'நதுலிசைபட வாழ்'

தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்குலாகண்டம்.' எ-ம். தம்மினெய
தொழிற்சொல்லினும் பிறிதினும் திருதியாதற்புருடன் வரும்.

'மீனைப்பலி'; 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பூத
பலி'; 'நாகபலி'; 'பூபதாரு'; எ-ம். சதூர்த்தீதற்புருடன் வரும்.

'கருஆர்க்கீழ்த்திசை'; 'மருஆர்மேற்றிசை.' எ-ம். வடமொழி
யில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

'நாறுணி'; 'நாலினிம்பு'; 'கட்கடை'; 'சாத்தந்தை'; 'கொற்ற
ந்தை.' எ-ம். வடமொழியில் 'குதாக்கிரம்.' எ-ம். சட்டீதற்புரு
டன் வரும்.

'எண்ணெய்'; 'கைவிரல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பர்வதநிக
ரம்'; 'சுரோசலம்.' எ-ம். சத்தமீதற்புருடன் வரும்.

"கேர்த்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருகரஞ்சார்ந்த துட
லாகிற் றன்னுடல்போஞ்சார்ந்ததுதா—வையேற் றன்னுவி முன்
னாகும்." என்பதனான்; 'அகலக்கன்'; 'அகல்கன்.' எ-ம். 'அப்பிரா
மணன்'; 'அச்சகவம்.' எ-ம். 'அதன்மம்.' எ-ம். முறையே இன்மை,
அன்மை, எதிர்ப்பறையென்னும் நஞ்நுதலும். 'ததபாவத் ததன்
னியத் ததவிருத்த—மெனமூன் ருரு நன்னுதற் புருடன்.' இஃது
ரைச்சுத்திரம். இனிப் பாணினிபகவான் இவ்வுதானத்துக்கு
முன்னின்ற நகாரங்கெட்டு வேடுருருகாரம் வந்ததென்பர். தயி
ழினும் 'இல்பொருளுவமை' இது இயற்கையான ததபாவத்தில்வந்த
நன்னு. 'வேற்றுமையல்லவழி'; 'அஃறிணை' என்பன ததன்னியமான
இன்னத்தில் வந்த நன்னு. 'பயனில் சொற்பாராட்டல்'; 'கோளில்
பொறி, இவை உண்மைக்கெதிர்ப்பறையான ததவிருத்தத்தில் வந்த
நன்னு. 'கருமமல்லாச்சார்பென் கிளவி' இது இன்மைப்பொருளில்
வந்த அன்மை. 'மன்னப்பொருளு மன்ன வியற்றே'; 'பிறவாழி
நீத்தலரிது'; 'புறத்த புகழுவில்' என்புழி முறையே ததபாவமும்
ததன்னியமும் ததவிருத்தமுமான நன்னு. ததபாவமென்னும் இன்
மைப்பொருள் 'சிரக்குணம்' என வடமொழிக்கண்ணும் வரும்.
இனி 'இல்பொருள்'; 'இல்லாப்பொருள்'; 'இரப்பாரை யில்லாத
வீரங்கண்மா ரூலம்'; 'எமாப்பிறேணி' என அடையடித்துத் தொ
கைமொழியாய் நற்குமென்க. 'இல்லையொருள்'; 'இல்பொருள்'
என்பன பொருளில்லை பொருளில் என்பனபோல எழுவாய்க்குப்
பயனிலையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய் சில்லா இவ்விர
ண்டென்க. நன்னுலார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒவியெழுத்

திலக்கணமும் “புள்ளிவிட்டவ்வொடு” என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஒருங்கு கூறினார்போல் தொல்காப்பியனாரும் “இல்லென் கிளவியின்மை செப்பின்” என்னும் ஒருங்கு சூத்திரதால் தொகைநிலையாய் நின்ற அடைமொழிக்கும் தொகாநிலையாய் நின்ற எழுவாய்த்தொடர்க்கும் ஒருங்கு கூறினான்.

இனித் துவிருசமாணுக்கு உதாரணம்: ‘பன்னிருபடலம்;’ ‘பஞ்சகபாலம்;’ ‘ஏகாதசகபாலம்’ என இருமொழியினும் தத்திதார்த்தமாக ஏகவற்பாலி வரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த தூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடாசம் எனப் பொருள்படுதலினென்க. ‘பஞ்சவடி;’ ‘ஏகவற்பாலி;’ ‘பஞ்சபாண்டவர்’ அநேகவற்பாலி. ‘இருதேவர்பார்ப்பார்;’ ‘சூரவேந்தர்;’ ‘முப்பத்து மும்மைத்தேவர்’ எனத் தத்திதார்த்தமல்லாத அநேகவற்பாலி வரும். ‘இருகண்;’ ‘முச்சுடர்;’ எ-ம். ‘இருகலம்;’ ‘முக்காழி;’ எ-ம். ‘இருபுலம்;’ ‘முத்தொடி;’ எ-ம். முறையே பொருள் அளவு நிறையேடும் ஏகவற்பாலி வரும். ‘பொருண்ணையளவொடு புணர்பின் மொழியுடன்முறைய துவிரு வழங்கவும் பெறமே.’ இஃதுரைக்குத்திரம். ‘அறுகால்;’ ‘சுட்பதம்;’ ‘துவிரேயம்;’ ‘சதுர்ப்புசம்;’ ‘சண்முகம்’ இவை துவிருசமாசன்மேல் வந்த வெருவிரீகி. ‘முக்காலி;’ ‘நாற்காலி;’ ‘அட்டபதி;’ ‘உபயபதி’ இவை துவிருசமாசன்மேல் வந்த தத்திதன். இனிப் ‘பதினென்று;’ ‘பன்னிரண்டு.’ எ-ம். ‘தூணிப்பதக்கு;’ ‘நாடுரி;’ எ-ம். ‘தொடியேகரிசு;’ எ-ம். எண் அளவு நிறைகளித்தமொடு தாம் புணர்ந்த தொகையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உம்மைத்தொகைத்தவர்தவனென்பர். பதினென்றென்பதனை நன்றையதிகமாகவுடைய பத்தென விரிந்து, உருபும் பொருளும் உடன்றொக்க மத்தியபதலோபனென்பர் காத்தியாயனர். பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து மூன்றென்பதனை முப்பதும் மூன்றமென விரியாது, மூன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத்தியாயனர் மதமுங்கொள்வர். இனி ‘இருபது;’ ‘முப்பது;’ ‘இருநூறு;’ ‘மூன்று’ என்பனவெல்லாம் மத்தியபதலோபனம். என்னை? இரண்டாற்பெருக்கியபத்து, இரண்டாற்பெருக்கிய நூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. ‘அறுநான்கிரட்டி’ என்பது ஆறாற்பெருக்கிய நான்கிரட்டி எனவும், வெருவிரீகிப் பொருளால் இருபத்துநான்கிரட்டி எனவும், ‘பதிற்றுப்பத்து’ என்னும் ஒருதொகைச்செய்யுள் பத்தாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெருவிரீகிப்பொருளால் நானெனவும், விரியும். ‘நூற்றுப்பத்தடுக்கிய’ என்பது நூற்றுற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெருவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், நூற்றுப்பதுமெனவும், விரியும். இனிப்

பன்புத்தொகையென்பாருமளர். வடமொழியினும் ‘ஏகாதசம்;’ ‘துவாதசம்;’ ‘ஏகவிஞ்சதி;’ ‘பஞ்சவிஞ்சதி;’ ‘சதுச்சதம்;’ ‘அட்டசதம்;’ ‘அட்டசகச்சிரம்;’ எ-ம். ‘நவத்துவயநீபம்.’ எ-ம். வரும். ‘அறுகால்;’ ‘சுட்பதம்’ முதலாக ஈண்டுக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்கெனின், அவை துவிருசமாசன்மெல்லவென்பதற்கும், அப்பிரதிபத்தி, விப்பிரதிபத்தி, அன்னியதாப்பிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (ச)

உஉ. முன்மொழிப் பண்பிரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன், முன்மொழித் துல்லியம் பின்மொழித் துல்லிய மொய்குழலாய், முன்மொழிச் சம்பா வணையவ தாரண முற்று மிவை, நன்மொழிப் பண்புத் தொகைக் கண்ம தராய் நம் நமிழ்க்கே.

இது கருமதாரயமொறு கூறகின்றது. முன்மொழிப்பண்பு இருமொழிப்பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம்; முன்மொழியொப்பு; பின்மொழியொப்பு, முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றம் என எழுவகையாம் கருமதாரயன். எ - று.

‘முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூர்வம்.’ ‘இருமொழிப் பண்பு விசேடணையம்.’ ‘முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூர்வம்.’ ‘முன்மொழித் துல்லிய முபமா பூர்வம்.’ ‘பின்மொழித் துல்லிய முபமோத் தரபதம்.’ ‘சம்பா வணையவ தாரண முறையே—யெண்ணத் தேற்ற மெண்ப்பெயர் பெறமே.’ இவை உரைக்குத்திரம்.

‘கருங்குவளை;’ ‘செங்குவளை;’ எ-ம். வடமொழியில் ‘நலோற்பலம்;’ ‘இரத்தோற்பலம்.’ எ-ம். முன்மொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘பெருவெள்ளை;’ ‘சிறுவெள்ளை;’ ‘இன்பத்துன்பம்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘சீதோட்டணம்;’ ‘சுகதுக்கம்.’ எ-ம். இருமொழிப்பண்பென்னும் விசேடணையபத கருமதாரயன் வரும்.

‘தெய்வப்புலவன்றிருவள்ளவன்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘வையாகரணக்குடி;’ ‘ஆசாரியதண்டி.’ எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமென்னும் விசேடியபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்குவெள்ளை;’ ‘முத்துவெள்ளை;’ எ-ம். வடமொழியில் ‘சங்கபாண்டு.’ எ-ம். முன்மொழியொப்புப்பென்னும் உவமபூர்வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘அழமலர்?’ ‘பெண்ணணங்கு?’ எ-ம். வடமொழியில் ‘புருடவியாக்கிரம்?’ எ-ம். பின்மொழியொப்பென்னும் உவமோத்தரபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்கபாண்டு?’ ‘புருடவியாக்கிரம்?’ ‘மயூரவியஞ்சகம்.’ என்னும் உதாரணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுகுத்திரஞ்செய்வர் பாணினியென்க.

‘அறச்சுற்றம்?’ ‘அருட்செல்வம்?’ ‘கல்விப்பொருள். எ-ம். வடமொழியில் ‘விகயதகம்?’ ‘குணபுத்தி?’ ‘சுகிர்தபெத்து.’ எ-ம். முன்மொழியெண்ணமென்னும் சம்பாவலொழிவபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங் காலத்துத் தேற்றமென்னும் அவதாரணபூர்வபத கருமதாரயனும். திருவள்ளுவரும் தொல்காப்பியரும். ‘எண்ணித் துணிக் கருமம்.’ எ-ம். ‘ஏற்ற நீனைவுத் துணியுமாகும்.’ எ-ம். கூற்றிராகலின், ஒருபொருளை எண்ணும்பொழுது ஒன்றாகவும் துணியும்பொழுது வேறொன்றாகவும் கொள்க.

விசேடியபூர்வபதாவது ‘சிறப்பி னாகிய பெயர்சிலைக் கிளவிக்கு—மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.’ என்ற குத்திரவிதிபெற்றுத் தொகையாய் சிற்பது. இதனை மூறித் ‘திருவீரவாசிரியன்?’ ‘சங்கராசாரியன்?’ ‘அகத்தியமுனிவன்?’ என விசேடியோத்தரபதமுமாக்குவார்.

‘வெண்டிழ்க்கன்?’ ‘செஞ்ஞாயிறு’ என்பன இனயின்றிச் செய்புள்ளி வந்த கருமதாரயன். தண்டியாசாரியரும் தவளசுத்திரனென்பர். இனிச் சேனவரையர் ‘வெள்ளாடு?’ ‘வெண்களம்?’ என்பன முன்மொழிக்கப்பற்றி வாராது சாதிப்பறி வந்தவென்பர். அவ்வாறு ‘கிர்வண்ணசர்ப்பம்’ என்பதனைக் காசிகாலிருத்திகாரருங் கூறவர்.

‘சிறுவெள்ளை?’ ‘பெருவெள்ளை’ என்பனவற்றை நென்மேலேற்றிக் குணநாமங்களே குணிகட்குமாகலின் இவை அன்மொழியல் லுடுவனச் சிறுமைபெருமைகளை வெள்ளைக்கடையாக்காது செல்லுக்கடையாக்குவார். இனிச் ‘செந்திறம்?’ ‘வெண்ணிறம்?’ ‘மார்கழித்திங்கன்?’ ‘மாசித்திங்கன்?’ ‘பலாமரம்?’ ‘மாமரம்?’ ‘பரணிகழைத்திரம்?’ ‘மகநகைத்திரம்?’ ‘வானாயின்?’ ‘சயன்மீன்?’ ‘சாரைப்பாம்பு?’ ‘விரியன்பாம்பு, இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பேயர். ‘கந்தியாகுமரி’ ‘கும்பகடம்?’ ‘மருதந்வா’ என முறையே வேதத்தினும் வான்மீகத்தினும் வியாசபாரதத்தினும், ‘புட்டகப்படைவை?’ ‘பெருமலைச்சிலம்பு?’ ‘அராஅப்பாம்பு?’ ‘வடுக்குற்ற மாகி விடும்?’ உவகை மகிழ்ச்சி

செய்த சோர்வு?’ ‘ஆடகச்செம்பொற் கின்னம்?’ ‘அலறு முக்கீர்த்தடங்கடல்’ என இவை ஒருபொருட்கு இருபெயர் பிரியாது நின்றன. இவைபோல்வன வுருஞ்சொற்பற்றி ‘ஒருபொரு ளிருசொற்பறிவில் வரையார்’ என்குத்திரஞ்செய்தார். ‘ஆண்டகை?’ ‘பெண்டகை?’ ‘மக்கட்சட்டு’ இவை பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர், ‘மக்கட்சட்டு’ என்பதனைக் தல்லாடரும் பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையென்பர். அதனைச் சேனவரையர் அன்மொழித்தொகையென்பர். நச்சினுக்கினியார் ஆகுபெயரென்பர். அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழிமேனில் லாமையின், அவ்வரை பொருந்தாமையறிக். ‘கருஷ்பாஷாணம்?’ ‘கருஷோபலம்?’ இவை உரைகல்லென்னும் வினைத்தொகையகம். அதனை வடநூலார் இடமுணர்த்தும் வினைப்பெயரென்பர். (இ)

உக—முன்மொழிப் பேர்ச்சொலிடைச்சொலிரண்டு முரண்கிற்றிந், தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத்திலே, யின்மொழித் தொந்தன் சமாதாரத் தோடித் தேதரமா, மன்மொழித் தொற்றஞ் சமுச்சயத் தோடுமன் வாசயமே.

இது அவ்வியயீபாவமும், தவத்துவனும், சகாரவிரியுக்கூறகின்றது. பெயர்ச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுமாக முன்மொழி மாறிநின்றது, நாமபூர்வபதம், அவ்வியபூர்வபதம் என, அவ்வியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் தவத்துவனும் சமாதாரம், இதரேதரயோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அன்னாயமுமென இருவகையாம். எ—று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையானுற்போலத் ‘தன்மொழி’ ஒருமொழியாம். ‘உம்மைச்சகாரம்’ இருபெயரொட்டிய பிரியாயம். ‘மன்மொழித்தோற்றம்’ மன்னுமொழித்தோற்றம். அல்தாவது உம்மை விரிந்து நிற்குந் தொகைசிலைத்தொடர்மொழி.

உ-ம். ‘வாண்மன்?’ ‘அதுமன்’ என நாமபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். ‘மற்றை யானடை?’ ‘கொண்ணார்’ என அவ்வியபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழியிடைச்சொல் வரும். அவ்வியயம் ஈண்டு இடைச்சொல். இக்கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் ‘முன்னும் பின்னு மொழியடித்து வருதல்’ எனச் சூத்திரஞ்செய்து

தார். ஆண்டுச் சூத்திரத்தாற் பெற்றனமாயினும், தொகையென்பது ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி ஒருமையீறும் வந்த அலிவீணியும்மைத்தொக்கையைச் சமாதார்த்தவத்துவென்றும், உயர்நிணைபன்மையீறும் வந்த உம்மைத்தொகையை இதரேதரயோகத்தவத்துவென்றும், ஒருமையீறு காடென்னும் ஒருபெயர்ப்பொதுச்சொற்போலென்றும், ஏகவற்பாலிபோலென்றும், பன்மையீறு மரக்கென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அநேகவற்பாலிபோலென்றும், திருட்டாந்தமுங் கூறுவர். உம். 'அறம்பொருள்'; 'புலிவீற கெண்டை.' எம். 'சங்கபடகம்.' எம். 'கபிலபரணர்'; 'சோசோழபாண்டியர்'; 'இராமலட்சுமணர்.' எம். இருநிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமாதார்த்தம் இதரேதரமும் முறையே வரும்.

இனித் தொகாநிலையம்மை வீரமுது: 'சம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'சங்கையும்' வந்தான்' எனப் பொருள்பட்டு இருபெயர் ஒருவினையொன்றும் எச்சுவம்மையைச் சமுச்சயமென்பர். 'சம்பியுமுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும் வருவன்.' எம். 'பசுமேய்த்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவன்.' எம். பொருள்பட்டு ஒருபெயர் இருவினையொன்றும் எதிர்மறையும்மையை அந்வாசயமென்பர்.

'அறம்பொருள்'; 'புலிவீற கெண்டை'; 'சோசோழபாண்டியர்' என வரும் உம்மைத்தொகைகள் ஒன்றினுக்கொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினுக்கொன்று விசேடணமாகியே தொகுமென்க. அதபுரிந்த தொல்காப்பியர் "இருமொழி பன்மொழி" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'சங்கனைக்குவனையிதழ்' என்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமென்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், சிறையை உன்மாணமென்றும், ஊண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலார் பெயர் கூறுவர்.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபத்தவத்துவனுங்கொள்க. 'அந்த ணைனை நகுகம் யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மை தொக்கு நீயானை சிற்றலுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, நகுகம் என்னும் உள்பாட்டுத்தன்மைவியோடு முடிதலின், ஏகசேடபத்தவத்துவம்.

துவென்பர். 'சிறுகண்யானையொடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணி' என்றும் வருதும்' என்புழி நீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை தொக்கு நீயவன் யானை சிற்றலுமன்றி, நீயவென்னும் முன்மொழிகளிரண்டுந் தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, வருதும் என்னும் 'உள்பாட்டுத்தன்மைவியோடு முடிதலின், ஏகசேடபத்தவத்துவென்னும் 'நீயீர் வம்மின் பாடுதும்வாழி தேழிபாடுகம் வம்மின் போதுவம்' என வருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் 'தவம் அகம்' என்புழிச் சகாரமும் முன்மொழியும் தொக்கு, ஆகமென்னும் பின்மொழி ஆவாம் எனவும் வயம் எனவும் ஆகசேடமாகி, ஏகசேடபத்தவத்துவனுமென்பர்; 'நீயானென்னும் மும்மைத்தொகையினும்—நீயவன் யானென்னும் மும்மைத்தொகையினும்—மஹீ யென்னும் மும்மைத்தொகையினும்—யிறுதி பன்மையெய்தி யேனல்வயிற்று சிற்றதேக சேடமும்.' இவ்வரசர்க்குத்திரத்தானுமறிக. இனி யானென்பதனை யாமென உயர்த்துக்கூறுதலும் நீயென்பதனை நீயான உயர்த்துக்கூறுதலும் ஏகசேடமோவெனின், அவை ஏகசேடமொழி உபசாரமாமென்க.

உச. இருமொழி பன்மொழி பின்மொழி யென்னோ டிருமொழியென், டருமொழி யொற்றொழி திக்கந் தானஞ் சகமுனிற்று, மொருமொழி யேனைவிதி காரலக் கணத்தோவரும், பெருமொழி யாகிவெகு விரியன் மொழிப்பூரடைந்தே.

இது வெகுவிநிகியாமாறு கூறுகின்றது. துவிதவெகுவிநிகி, வெகுபதவெகுவிநிகி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிநிகி, சங்கியோபயபதவெகுவிநிகி, திகந்தாரளவக் கணவெகுவிநிகி, சகமுந் பதவெகுவிநிகி, வியதிகாரலக் கணவெகுவிநிகி என வெகுவிநிகி எழுபது வாய். ஏ - யு.

'ஒற்றொழி திக்கந்தானம்' திகந்தானம். 'வரும்' என்பது வினைமுற்றும் நின்று. 'பெயர்' பொருள். அன்மொழிப்பொருள் ஊட்டெனவே, அன்மொழியையடையாமல் அதன்பொருளையடைந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியுந் தொகுமென்க.

வெகுவிநிகிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சங்கியசம்பந்தமான இலக்கண வேண்டாவென்றும், 'இரத்தாபுரசக் கிரவாணம்' என்புழி அவ்வச்சொற்களின் பொருண்மேலன்றி அவற்றோடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருநேரத்தை உணர்த்தினுற்போல

வெருவிரீகி தொகுமென்றும் உணர்க, வடநூலாருரைத்தாங்குரைக்குஞ் சேனுவரையருரை பின்னர்க் காட்டுதும்.

“ஆகியுதாத மன்மொழித் தொடைபெறும்.” அந்தோ தாத்த மல்லவை பெறும். இவை உரைக்குத்திரம்.

உ-ம். “உண்ணுமலை; முற்றுமலை; பாயினமேகலை; பரசுபாணி; ஆருவாரம்; சிங்கிராத்தசனம்” என உபயபதவெருவிரீகி வரும் திருக்கோவையாரில், “பாயினமேகலை” யைப் பெயரெச்சம் ஒருசொல்லாகலின், ஆகுபெயரென்பர் பேராசிரியர். பெயரெச்சம் கீழ்த்தொல்லுங் குறித்துவருகினவியுமாகப் புணர்ந்து கோக்காமையின், மறந்து அவ்வாறுரைத்தார்.

“மட்டுவார்குழல்; பொன்னைறுபுண்மலை; கிருமயிலாடுதுறை; குடங்கையினகன்மலிழி; கைபரந்து வண்டிசைக்குங்கூத்தல்; தென்னாத்திரையமுது” எ-ம். “பராக்கிரமோபாரச்சித சம்பத்து” எ-ம். வெருபதவெருவிரீகி வரும் இவை, அடையுந்து இருபதமேயாகலின், வெருபதத்துவத்துவனுக்கேபன்றி ஒழிந்த தொகைக்கு வாராவென்க, வருமென்பர் வடநூலார்.

“கார்காற்பது; இனியகாற்பது; புற்காணறு; ககிராயிரம்” எனச் சங்கியோத்தரபதவெருவிரீகி வரும். இதற்கு இன்னதொகைகிலக்கனத்துப் பிறந்ததெனக் குறியீடு கூறிலர்.

“யத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்; அஞ்சாறு; ஏழுமட்டு” எனச் சங்கியோபயபதவெருவிரீகி வரும்.

“படகிழக்கு; வடமேற்கு; தென்கிழக்கு; தென்மேற்கு” எனத் திகந்தராளவகுணவெருவிரீகி வரும். இதற்கும் இன்ன தொகையெனக் குறியீடு கூறிலர் “நிரிபுவேறு கிளப்பி ஒன்றறு முகரமுங்—கெடுதல் வேண்டும்” எனச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலர். “கிழக்குமேற்கு” என்பது துவந்துவன்.

“கெழுதகைமை; கூடியகாமம்; சகலிழி; சமுலம்” எனச் சகபூர்வபதவெருவிரீகி வரும். கெழுதகைமையாவது கூடியதகைமையினையுடையான் எனப் பொருள்படவிடத்துச் சகபூர்வபதவெருவிரீகியாம். கெழு, சக என்பன உபசர்க்கம்.

“கேசாகேசி; தண்டாதண்டி; முட்டமுட்டி” என வியதி காரலக்கணவெருவிரீகி வரும். இது வடமொழிக்கல்லது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கணம், அன்னியோன்னியம், இதரேதரம், தமொற்றம் இவை சமாநார்த்தகம்.

“மலர்க்குழல்; தகராமுழல்; பவளவாய்; கருங்கண்; தாழ்குழல்” இவை தத்தம்பொருளாய் சில்லாது அன்மொழிப்பொருளாய் சிந்திற் படுத்துச்சொல்லுக. எடுத்தல் படுத்தல் உயர்க்கல்வது மெய்க்கின்மையின், ஈண்டு ஈற்றயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லுக. “சுட்டுமுத லாகிய வாழ்தவிறுதி” எனத் தொல்காப்பியரும் ஈற்றயல இறுதியென்பர்.

இனி வடநூலார் உம்மைத்தொகையில் வெருவிரீகி வாராதென்றும், “ஆகத்துதி, என்பதனை மத்தியபதலோபன்மேல் வந்த வெருவிரீகியென்றும், அவருட்கில் “ஆகத்துதி” என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெருவிரீகியென்றும் கூறுவர். தயிழ்நூலும் “தகராமுழல்” என்பதொன்றினையே தொல்காப்பியர் கண்ணலார் முதலாயினார் உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகைக்குதாரணக் காட்டியதல்லது வேறுதாரணயின் மையானும், செய்யுட்களில் யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமையானும், “தகராமுழல்” என்பது தகராமுழலாகிய சாந்தென்பதன்றிச் சாந்து பூரினெனப் பொருள் விரிதலின் “துவிரேபம்” என்பதனோல அன்மொழிக்கன்மொழியாய் வருதலானும், அதுபயின்ற வாராமையாகிக் “தத்தம்பொருள் வயிற்றம்மொடு சிவனனு—மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்.” எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பாணினிபகவான் தற்குணசம்விஞ்ஞாநவெருவிரீகி, ஆதற்குணசம் விஞ்ஞாநவெருவிரீகி என அன்மொழிக்கிலக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனிப் “பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்கை” தொகையென வயி னுணும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னுணு—மீற்றுநின் நியலு மன்மொழித் தொகையே.” என்னுஞ் குத்திரத்திற்குப் பண்புச்சொற்றொகுஞ்சொல்லினும் உம்மை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் சின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு. பண்புத்தொகைப்படவும், உம்மைத்தொகைப்படவும், வேற்றுமைத்தொகைப்படவும், அச்சொற்றொகுக்கபின் அத்தொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகையினும் என்னுது “பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்கை தொக்க பெயர்வயி னுணும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னுணும்” என்றார். இறுதிச்சொற்படுத்தலோசையாற் பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் கண்டொள்க. “வெள்ளாடை” அகரா

வீறு' என்பன பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. 'தகரமுால்' என்பது உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'பொற்றொடி' என்பது வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை 'கென்னாக்கூடியுத்தான்.' எ-ம். 'அகரமாகியவீற்றையுடையசொல்.' எ-ம். 'தகரமு ராமுலமாகிய சாந்துபூசினன்.' எ-ம். 'பொற்றொடி தொட்டான்.' எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகலின் முறையிற் கூறுது அதனை முற்கூறினார். வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனேக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோபயனெனின், சிறுபான்மைய உமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழி பிறத்தலென்ப துணர்த்துதலென்க. அவை 'பவளவாய்.' 'திரிதாடி' என வந்து, பவளம்போலும் வாஷயுடையான் திரிந்த தாடியினையுடையான் என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனாவசையர்கருத்த.

(எ)

உரு. தற்புருடன்றுகி குக்காம் தராயன் ருமுதன்மை பிற்பத மாமெழு வாயா மெருஉத்தொகை பெண்ணைப் முற்பத மலகி யபீபாவ மொப்பு முறை பிறமுஞ் [கே சொற்பதத் தொக்கவை பெல்லாமுதன்மை துவர்த்தனுக்கே.

இஃது அத்தொகைகளுட் பிரதானபத்கூறுகின்றது. தற்புருடன் முதன்மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய். அவ்வியபீபாவமும் உபயிதசமாளும் மாறி வரும். துவர்த்தவன் உபயபதப்பிரதானமாய். எ - று.

உ-டி. 'யானைக்கோடு.' 'பலாக்காய்வந்தது.' எ-ம். 'இருதே வர்பார்ப்பார்.' எ-ம். 'நீலக்குவளை.' 'சாரைப்பாய்.' எ-ம். முறையே மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாய் வரும். 'றுனிநா.' 'இடைநீர்.' 'முதலு' என்ப பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். 'யதாக்கிரமம்.' 'உபகும்பம்.' 'சாகப்பிரதி' என்னுயிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகாற் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும். 'மதிமுக்கம்.' 'பெண்ணணங்கு' என்னும் உபயித சமாளமது. 'உவாப்பதினாக்கு.' 'இராப்பகல்.' 'கபிலரணர்' எனத் துவர்த்தவன் உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். 'எழுத்தகை சீர் பந்த மடிதொடை, என்பது வெகுபதமாகலின், 'சொற்பதத்

தொக்கவையெல்லாம் முதன்மை' யென்றும். வெருவீரிகி அந்நிய பதார்த்தப்பிரதானமென்பது ஆண்டே அவ்விலக்கணத்தோடு கூறினும். (அ)

உசு. சொன்ன தொகைக்கு ஞருபும் பொருளுந் தொகுவு தெல்லா, மின்னகையாய்மத் தியபத லோப வியைந்த சொற்கள், பின்னரு மாகம வாதேச லோபம் பெறும் பெறுமால், வன்ன விகாரம் விபரிய நசம்வன்னகாமமே.

இது மத்தியபதலோபனும் புணர்ச்சிவிசாரமும் கூறுகின்றது. தற்புருடனுள் ஒருபும் பொருளும் உடன்றொகுதல் மத்தியபதலோபமும். ஆகமமுதலாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுத் தொடர்மொழியுத் காரணமின்றி வன்னவிகாரமுதல் நான்கும் பெறும். எ - று.

உ-ம். 'வளைக்கை.' 'பொற்றொடி.' 'மாருகீர்வையம்.' 'விரிகீர் வியனுலகம்.' 'நாமகீர்வைப்பு.' 'கடன்றூலம்.' 'வாயுணவின்மக்கள்.' எ-ம். 'பரசராமன்.' 'கோதண்டராமன்.' 'தசரதாமன்.' எ-ம். இருவகைமொழியினும் மத்தியபுதலோபன் வரும். சாகப்பிரியபார்த்திவன் 'சாகபார்த்திவன்' என்பதினைக் காத்தியாயனாய் மத்தியபதலோபனென்பர், பாடியகாரர் இலக்கணையென்பர். இவை விரியுங்கால் கனலொடு புகையும் குடையொடு சிழலும்போல் உருபும் பொருளும் ஒருங்கு விரியும். "மக்கண் முறைதொகை உ மருக்கினுள்." என்னுஞ் குத்திரத்தாற்காட்டிய 'சாத்தத்தொகை' 'பெருவாயின்முள்ளி' 'காரிமாறன்.' 'வெக்கண்ணன்' என்பனவும் செம்பூத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும் வண்ணச்சினைச் சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபதலோபன், செங்கரும்பு செங்கிரைபோல முதலினது பண்பாக்காமையினென்க. செங்கமலத்தலர்போலுங்கண், கை, கால், செங்காந்தப்போது எனவும் வருமாலெனின், அவ்வவச்சேடணம் அவ்வவியோடொட்டி வந்தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவான்குறிப்பெப்படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தின—முறைப்போர் குறிப்பென் றுறைத்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னுலாரும் "உரைப்போர்குறிப்பு" என்றார். 'மலர்முக்கம்' தாமரைமுக்கம்' என்பன பூர்வபதலோபனும் உத்தரபதலோபனாகவோவெனின், தாமரையைச் சினையின் பிரத்தியயமொன்று வந்து கெடுமென்பர் காத்தியாயனர், பாடியகாரர் தாமரையென்பது முதுலுக்கும் சினைக்கும் பெயரென்பர். ஐத்திரசிறைந்த தொல்காப்பி

யர் "முதலிற் கூறுஞ் சிணையற் கிளவியுஞ்—சிணையிற் கூறு முதலற் கிளவியும்" என்பர். ஆதலின் இத்திரணும் இலக்கணைகேர்ந்தானாயிற்று.

'யானைக்கோடு,' 'பலாக்காய்,' எ-ம். 'மாப்பாலை,' 'நாடுரி,' எ-ம். 'மாவேர்,' 'மரீட்சி,' எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். 'மிகலே யாகமம்' கெடமிக லாதேசம்—கெடுதலே லோபம் கிளக்குங் காலே,' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'உரிச்சொன்மேன்,' 'அஃறிணைமேன்,' 'கடல்கண்டன்ன கண்ணை பரப்பு,' மாகி 'மாசி' என வன்னலிகாரம் வரும். வைசாகி 'வைகாசி,' தசை 'சதை' என வன்னலிபரியம் வரும். 'காமவிதி கண்முக மென்மருங்குல் செய்யவாய்—தோயி துகடினி சொல்லமுதம்' என்னுஞ் செய்யுளில் கவி, மதி, துடி, கனி என வருவனவுமது. யாவர் யார் என வன்னகாசம் வரும். யாது யாவது என வன்னகமம் வரும், 'பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்—பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மோனை—யொன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை—யொன்றிய வ்கரம் வருதலும்' என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றதுமது. முன்னில் என்பது 'முன்றில்,' எ-ம். 'அட்டிலோலை தொட்டனை சில்' என்பது 'சின்மே' எனவும் வருதலுமது. 'மயூரம்,' 'கூடோத்துமா' விகாரம், 'நாரிகேளி,' 'சிங்கம்' விபரியம், 'பிருஷோதரன்' வன்னகாசம், 'அஞ்சம்' வன்னகமம் என வடமொழியினும் வரும், இவை தனிமொழியாகக் கட்டாடர்மொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமென்னும் விதியின்றி வருதலின், வேறே வைத்தாம்.

தட்டை தண்ணை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையன்றே வெளின்; அடிப்பாடு தொடையும் இன்னனையுங் காரணமாகச் சந்தோபங்கம் வாராமல் வருதலின், அவையன்றென்க. வடமொழியினும் 'அபிமாதம்' மகதம் குர்யாத் சந்தோபங்கம் ககாரயேத்' எனவரும். 'பொற்குடம்' திரிதல். 'சண்முகம்,' 'வாழ்மலம்,' 'வாசீசன்' என்பனபோல ஆதேசமென்பர். வன்னலிகாரமும் ஆதிவிருத்தியும் விகாரணியும் விகாரமெனக் கொள்வர். 'அராஅப்பாம்' சிலமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகம். 'பொற்றூல்' இருமொழிபுத் திரிந்த விகாரம். 'தொண்ணாறு' இருமொழி முற்றுத்திரிந்தன. 'ஆந்தை,' 'பூந்தை' உபயபதமும் கெட்டலோபம். 'மராஅடி' பூர்வபதலோபவிகாரம். 'பனாஅட்டு,' 'அதாஅன்று'

பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டு, அன்று' என்பன உடம்படுமெய் பெறுமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

'பின்னரும்' என்ற லேசந்தாலே 'கிளிகடிந்தார்,' 'கிளிக்கடிந்தார்,' 'குளங்கரை,' 'குளக்கரை,' 'இல்பொருள்,' 'இல்லையொருள்,' 'இல்லாப்பொருள்,' 'இல்லாப்பொருள்,' 'இவையெல்லாம் விகாரம். வைசேமேகம் உறும்சிசி என்பதுவுமது. 'கஃந்தி' விகாரவிகாரம். 'மேற்றிசை,' 'பொன்றி' வருமொழிவிகாரம். இப்புணர்ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்முன்றி னுடைக்கிக்கொள்க. 'நாடுமழவோன்,' 'காடகயிறந்தோரோ,' 'பிரமரிணி,' 'ஹர்எதென்' என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். 'பெறுவழிப் பெறுமை பிரகிருதிபாவம்.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

இனி இயைந்தசொற்களாவதென்னெனின், சிலமொழியிற் றெழுத்து முன்னர்ப்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்ப்பிறந்துகெடும் இவ்விரண்டும் முறையிற் பிறந்து கெடுவன ஒருங்கு சின்று புணருமாறின்றமையிற் புணர்ச்சியென்ப தொன்றில்லையாமென்பார்க்கு அச்சொற்களைக் கூறுகின்றேறும் கேட்கின்றேறும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமையுடன் தின்கண்ணே உணர்வாராகலின் அவ்வோசை கேட்கின்றி உள்நத்தின்கண் சிலபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சிபோலப் புணருஞ் சொற்களென்க. கண்கூட காட்சியனைவ. பூர்வபதத்தினீற்றெழுத்தும் உத்தரபதத்தின் முதலெழுத்தும் தாப்பிசையென்னும் பாசபத்தம்போலப் புணர்வதென்றீழ்ப்பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் யோகாங்குலிசியாயம்போலப் புணராவாகலின், 'சிறுத்த சொல்லி வீரூ கெழுத்தொடு—குறித்தவருகினலி முதலெழுத்தியைய' என்றார் தொல்காப்பியர். தருக்கனூலார் எழுத்துக்களைப் பிறந்து கெடுமென்பர். சத்தனூலார் கெடாது சித்தியமாமென்பர். 'பணி பணம்,' 'கரிசரலிலை,' 'வஞ்சகாரம்,' 'கரிசனம்' என்பன பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமாநாத்தேமென்பார்க்கு 'வெருவந்த செய்யொழுகும் வெங்கோலன்,' 'அடியுள்ள்தான்றாய்தெல்லாம்,' 'கோடாதசெங்கோல்' என்பனபோலக் சேவலபதமாத்திரையாய் சிற்றனவென்க. இனிப் 'பாலாறு,' 'பாலா,' 'பால்,' 'பூ,' எ-ம். 'கா,' 'காலி,' 'காலிரி,' எ-ம். அக்காச்சந்தமும் அக்கரவந்தனமுமாய் வந்து பொருள்வேறுபட்டாறிபோல 'அராஅப்பாம்பு,' 'யானைக்கோடு,' 'மாவேர்,' 'ஒருமாறை,' 'ஆந்தை,' 'பூந்தை,' என எழுத்துக்கள் மிக்குங்குறைந்துத் தொகைச்சொற்களாக சிற்றும் வேறு பெரிஞ் பட்டாவென்க.

எழுத்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருயிடத்தும் சிலமொழி யோடு வருமொழி புணருயிடத்தும் முன்னர் ஒருவன் சொல்லச் செவி கருவியாகவுணர்ந்து மனத்தின்கண் சிலபெற்ற ஒலியெழுத் துக்களைப் பின்னருமுணருமாற்றால் அகரமுதலெழுத்துக்கெல் லாம் வேறுவேறடையாளமாக எழுதியவடிவெழுத்திற்குப் “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு—முறவுரு வாசி யகரமொ டியிர்த்தலு—மேனை யுயிரோடு ருபுதிநிற் துயிர்த்தலும்.” எ-ம். “மெய்யீ றெல் லாம் புள்ளியொடு சிலையல்.” எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செவி கரு வியானுணரும் ஒலியெழுத்துப் பெறுமையின், இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி வடிவெழுத்தும் பதினேழ்மொழிவ டிவெழுத்தும் இவ்விலக்கணம் பெறுதறியக்கிடந்தமையானுமெ ன்கீ. “மெய்யி னரியக்க மகரமொடு சிலணும்.” “மெய்யின் வயிற் துயிர்தோன்று சிலையே.” என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமாக வின், வேண்டிமென்க. நன்னூலார் “புள்ளிவிட்டு” என்னுஞ் சூத் திரத்துள் ஒற்று முன்னும் உயிர் பின்னும் என ஒலியெழுத்திலக்க ணத்தை வடிவெழுத்திலக்கணத்தோடு ஒருங்கோதினாரென்க. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வேண்டாவோவெனின், தமிழெழுத் திற்கு எகர ஒகர மெய் புள்ளி பெறுதலின் வேண்டிமெனக் கொள்க. (க)

உஎ. நித்த மரித்த மலுக்குலிக் காந்தொகை நின்றசிலை, மெய் த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பார்த்தம் விடரியமாம், பொய்த்தொகை யாமுமவ் வாரினூர் தோன்றும் பொருட் பெயர்ப்பின், வைத்த வினைப்பெயர் தானே யுபபதம் வாணுதலே.

இஃது அத்தொகைக்குப் புணர்ச்சிவகற்பத்தால் மறுவலுங் குறி கூறுகின்றது. நித்தமுதலாக விபரியமீறாக ஆறும் அவ்வறு வகைத்தொகையினும் ஏற்புழித்தோன்றி அப்பெயர்ப்பெறும்.எ-று.

“வடநூலுட்பாத்தமும் விபரியமும் இல்லையினும், அவற் றின் விசற்பக்கண்டு யாமேகுறிகூறினும்.

உ-ம். ‘ஒருகலம்;’ ‘ஒருபொருள்’ இவை தவிரவில் வந்த நித் தியம். ‘ஒன்று தேரினான்’ என்னுஞ் சிந்தாமணி விகாரம்: தேரொ ன்நினான் எனினமையும். ‘ஒன்றுடன் மூன்றக் கெடும்;’ ‘தன்றோ ண்க்கி டெண்ணுகைம் மிகுஉம்’ என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு ‘நன்றென் றுள்ளக்கெடும்’ ஏனவுரைத்த பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. ‘தன்றோண்கி டெண்ணுகைம் மிகுஉம்’ என்றே கொள்க.

‘கைம்பிகல்’ ஒருசொல். ‘செழக்கேமேற்கு’ என்பது உம்மைத்துவங் துவணில் வந்த நித்தியம். ‘சீழ்மேற்கு’ என அநித்தியமாகாமம் ‘இருசொசு புணரின்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியாலறிக.

“இரண்டுமுத லொன்பா னிறுதி” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்ற ‘இருமா’ ‘இரண்டுமா;’ ‘மூவுறுப்பு’ ‘மூன்றுறுப்பு;’ ‘நாற்க டல்’ ‘நான்குடல்;’ ‘ஐயறிவு;’ ‘ஐந்தறிவு;’ ‘அறுமுதம்;’ ‘ஆறுமுதம்;’ ‘எழுக்கடல்;’ ‘எழ்க்கடல்;’ ‘எண்ணொசு’ ‘எட்டுத்தொசு;’ எ-ம். ‘ஐவாய வேட்கையவாவென்பர்.’ எ-ம். அநித்தியம் வரும்.

‘புதல்வரைப்பெறுதல்;’ ‘மண்ணைச்சேர்த்தொழுக்கல்;’ தூற் றுவரைக் கொல்லி;’ ‘சேர்த்தாரைக்கொல்லி;’ ‘நம்பியக்கொணர் த்வவன்;’ ‘நங்கையைக்கொணர்ந்தவன்;’ ‘கொற்றனைக்கொணர்ந்த வன்;’ ‘வண்டினைக்கொணர்ந்தவன்’ என உருபு தொகாமலே ஆலு க்கு வரும். அது “உயர்நினை மருங்கி டெழியாது வருதலு—மஃ றினை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலையலு—சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு சிலையலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

‘இகழ்வார்ப் பொறுத்தல்;’ ‘கேளிர்ப்பிரிப்பர்’ என விகாரத் தால் உயர்நினைமருங்கிடுமொழித்து லுக்கு வரும்.

‘சூத்திரகாரன்;’ ‘சும்பகாரன்;’ ‘உரைகாரன்;’ ‘கட்டியங்கா ரன்;’ ‘இசைகாரன்’ என உபபதசமாசன் வரும்.

‘பலாக்காய்;’ ‘மாக்காய்;’ ‘நாறணி;’ ‘நாவீளிப்பு’ எனப் பாந் தம் வரும்.

‘நுணிக்கொம்பர்;’ ‘கடைக்கண்;’ ‘அரைக்காசு;’ ‘முன்னில்;’ ‘மீகண்;’ ‘செய்த வேன்வியர்;’ ‘எய்தியசெல்வத்தர்;’ ‘வீழ்த்தபாசத் தர்;’ ‘அறஞ்சொல்லுநெஞ்சத்தான்;’ ‘கழிந்தவுண்டியர்;’ ‘வேண் டாவுயிரார்;’ ‘அருங்கேடன்;’ ‘கொண்டகூழ்த்தாக்கி;’ ‘உச்சிக் கப்பிய கையினர்;’ ‘வீதராசி;’ ‘பெண்ணணங்கு;’ ‘வாய்ப்பவளம்;’ ‘முகமதி’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் உபபதசமாசனும் தத்திதினு மாக வரும். (க0)

உஅ. சுட்டெழுத் தாதிபற் தப்பத மாகத் தொகவவற்றி, னெட் டெழுத்த தொன்றல் சவன்னத்தி னீட்சிபின் னீட்சிதலைப், டெழுத்த ரோரச் சிசையந்தார் குணமுற் பதந்திரியக், கட் டழித் துந்தம் புணர்ந்தால் விருத்தி கனக்குழைய.

இஃது அத்தொகைக்கும் மேல்வருத்தத்தினுக்கும் வருண் சத்திவிதியும் அவற்றின்குறியும் கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீறும் சுட்டெழுத்துக்களாய் நின்று தொகச்சுட்டெழுத்துக்கினையென நெட்டெழுத்தொன்று வருதல் சவன்னதீர்க்கமெனப் பெயர்பெறும். தத்தமினமல்லாத நெட்டெழுத்துக்கள் வரின் அது குணமெனப் பெயர்பெறும். நிலைமொழிதிரியத் தத்தி தப்பிரத்தியயும் வந்து புணர்தல் ஆதிவிருத்தியெனப் பெயர்பெறும். எ - று. எனவே, மேல்வருத் தத்தினுக்குத்தோற்றுவாய் செய்தன உமாயிற்று.

‘தானப் பிரயத் தினத்தா லொக்கு—மினவெழுத் தெல்லாருச் சவன்னமென்ப.’ ‘முயற்சி பிரயத் தினமென மொழிப.’ இவை உரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். பத+அம்புயம்=பதாம்புயம், சரி+இந்திரன்=சரிந்திரன், வெகு+உவமை=வெகுவமை, வந்து+உவமை=வந்துவமை எனச் சுட்டெழுத்து மூன்றும் தத்தநெட்டெழுத்து வரக் கெட்டு வந்த சவன்னதீர்க்கமாம். அர்த்தநாகீசரன், திருக்காமீசரன் என நெட்டெழுத்து முதலாய்ச் சவன்னதீர்க்கம் வருதலுங்கொள்க. கங்கா+உதகம், குல+உத்துங்கன், நர+இந்திரன் என நின்று, கங்கோதகம், குலோத்துங்கன், நரேந்திரன் எனப் பிறிதோரச்சுவந்த குணசத்தியம். பிரம+ஏவசத்தியம், ஏக+ஏகம் என்பன பிரமைவசத்தியம், ஏகைகம். எ-ம். பிரம+ஓதனம்=பிரமோதனம். எ-ம். வரும். குள+ஓதனம், விம்ப+ஓட்டம், குளோதனம், விம்போட்டம் என ஓசாரத் திரியாமலும் வரும். தசரதன்மகன் தாசரதி, சனகன்மகன் சானகி, இருடிகணால் ஆரிடம், இந்திரனால் ஐந்திரம், வேதசம்பந்தம் வைதிகம், கோசலத்துப் பிறந்தான் கௌசல என்பன விருத்தி. (கக)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

தத்திதபடலம்.

உசு. தன்னுந் தொடர்மொழி வல்லா மொழித்தமுந் சொற்றனைப்போய், மன்னும் பிரத்தியமேத்தத்தி தார்த்தம் வழாதனைப், பன்னும் பொழுது விலையான் முயன்றுண் பவன் விலைய, நென்னும் பகுபதப் பேராக் குறிப்புமுந். ஓசென்றறியே.

இது தத்தினிலக்கணங்கூறுகின்றது! முந்சொற்றனைத்துன்னுத் தொடர்மொழியெல்லாமொழித்துப் போய்ச் சேரும் பிரத்தியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதார்த்தத்தையுடைய சொல்லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்காட்டும்பொழுது விலையான் முயன்றுண்பவன் விலையன் என்னும் பகுபதக்குறிப்புப் பெயராம். எ - று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொள்ளாமை விவட்சாதினம். ‘பிரித்தனர் காட்டல்’ என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையரும் அருவாளிலத்தான் அருவாளன், சோழிலத்தான் சோழியன் என வருமென்பர். பொதுப்பட ‘முந்சொற்றனை’ என்றதனாலே, தனிச்சொல்லுந் தொகைச்சொல்லுங்கொள்க. ஆதலிற் ருணகையுள்ளும் முன்னின்ற மொழியை விட்டுப் பின்னின்ற மொழியைக் கெடுத்துப் பிரத்தியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னின்ற மொழியைக் கெடாது முற்றும் முன்னின்ற மொழியாக கிறுத்திப் பிரத்தியயங்கூட்டி முடித்தலுமாம். (க)

உஃ. சாமா னியயல் விபம்பாவ முன்றெனத் தத்திதின்வே ருமா லவற்றின் விசுத்தியு முன்றென லாகித்திற்குஞ் சோமா னைத்திரு வேணள ரட்டுற தம்மசுட்டை சாமா னியத்தன திங்கிருத் தோடுந் தலைப்படுமே.

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றுள் ஒன்றன்விசுத்தியுங் கூறுகின்றது. சாமானியத்தத்தின், அவ்வியயத்தத்தின், பாவத்தத்தின் எனத் தத்திதன் முன்றாகலின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் முன்றும், அவற்றுள், சாமானியத்தத்தினுக்கு எவ்வொற்றும், எவ்வொற்றும், ரவ்வொற்றும், ஓறுது என்னும் முன்றுயிர்மெய்யும், மகர

வொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிரத்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திங்கென்னும் வினைமுற்றுச் சொற்கும் கிருத்தென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர்க்கும் மிச்சிரப்பிரத்தியமாய் நிற்கும். ௭ - று.

ஆமென்னது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருந்பாவமென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கு ஈராதலுள் சிறுபான்மை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட்சில இடைநிலையெழுத்துக்களோடும் பதபூர்த்தியென்னுஞ் சாரியையோடும் தலைப்படுதலுந் கொள்க. சாரியை பற்றுசுபோல விசுதிபதவுருபுகளிடே சின்று புணர்த்துவது. இக்கூலத்துக் கம்மியர் பற்றுசினே இராகியென்பர்.

உ-ம். குழையன், குழையன், குழையர், குண்டெட்டு, காத்தற்று, முதற்று, குழையது, காபிலம், தொல்காப்பியம், அவியம், பாணிவியம், கௌடம், திரமிடம், குழையின, வில்லி, வாளி, நம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, கங்கை, கௌசலி. எ-ம். குலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம். இருவகைமொழியினும் வரும். தொல்காப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயர்ச்சொல்வெளி, "முதலிற்கூறும்" என்னும் ஆகுபெயர்ச்சூத்திரத்துள் சேனாவையர் வெற்பன் சேர்ப்பன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புப் பெயரென்பராகலானும், ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயர்க்காகாமையறிக. பெயரியலிற்றெல்காப்பியர் கூறியபெயர்களுட்சிலவொழிந்து பெரும்பான்மையும் வரும் பெயர்களைல்லாம் தத்திதனைக்க. பரத்திரிமகன் பாரத்திரையெயன் இது தொகைநிலைத்தொடர்மொழி முற் சொல்லாய் நின்று வரும். கணங்குழையான், பொற்றொடியான் என்பனவது. தெலுங்கன்சொல் தெலுங்கு, வடுகன்சொல் வடுகு இவ்வ தொகைநிலைத்தொடர்மொழியுள் முற்சொற்றன்னே நிறுத்தி அதனெடுதொக்க சொல்லென்னும் பிற்பதத்தையழிந்துமுற்சொல்லினை தீற்றினாயுழித்து உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டாட்டி, வலைச்சி என ஒரு மொழியினும், பெருப்பரசன்மகன் பெருப்பரசி எனத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தான், வந்தார், வந்தது, போயிற்று, சொல்லும், வந்தன எனத் திங்குவோடு வரும். பிறவுமன்ன. வந்தவன், வந்தவள், வந்தவர் எனக் கிருத்தோடும் வரும். தின், பாய்த்துள், புணர், சாக்காடு, பேறு, அறிவது, ஆக்கம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருந்பாவபதத்தோடும் வரும்.

(2)

கூ. உண்ணு மதனா லுரைக்கு மிதனை யுதனெடுடாக்கு மெண்ணு மதனை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும் பண்ணு மதனைப் பூயிது மிதந்பல வற்றினையு, நண்ணுமென் றுத லுடையவன் மேனிற்ரு நண்ணுதலை.

இது சாமானிய தத்திதபேதக் கூறுகின்றது. அதனாலுண்ணன் முதலாகப் பலவற்றினையு நண்ணுமென்றதற்கு வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிற்ரும் சாமானியத்தத்தினும். ௭ - று.

'உடையான் நிரலிய் விநிட்டன் விசேடியன்.' இஃதுரைசுத்திரம்.

அதனாலுண்ணலாவது வலையன். இதனையுரைத்தலாவது வைதிகன், பெளராணிகன், கவிஞன். உதனெடுடாத்தலாவது பொண்ணன்னன், மயிலன்னன், கனகசுதிரன், இருமுதல்லியன். அதனையெண்ணலாவது சோதிடன். இதுக்கு நாயகனாவது வைதர்ப்பன், கைடதன், கௌசலன், வைகைத்தரைவன், குமரிச்சேர்ப்பன், மலையான், புனசூடன், தமிழ்காடன், புலியூரன். ஈங்கிருத்தலாவது சோழகாடன், பாண்டிகாடன், பட்டினவன், நாகரிகன். அதனைப் பண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிற்றலாவது கூத்தன், கிருத்தன்.

பலவற்றினையு நண்ணலாவது ஈண்டிரைத்துரையாத பொருள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாதியையும் காலத்தையும் அவயவத்தையும் அவற்றேழையைத்த வினைகளையும் கொள்க. ஈண்டிரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி, வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன், செய்யன், தீர்க்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமனா, நீதா என வரும். எண்ணுவது பஞ்சவர், அட்டசக்சிரர், பஞ்சகம், அட்டமம், தசமம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒருவர், இருவர், எழுவர் என வரும். சாதியாவது பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர், பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் என வரும். காலமாவது விசாகன், பரணியான் என வரும். அவயவமாவது கண்ணன், செவியன், தந்தி, கும்பி, கரி, பணி என வரும். அவற்றேழையைத்த வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் என வரும். கச்சினையுடுத்தவன், கழலினக்கட்டினவன் என்னுந் தொடர்மொழிகள் கச்சக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மறைபுருபும் வினைச்சொல்லும் போய், அன்னென்னுமியு வந்து, சாரியை

பெற்று, முற்சொல்லோடு புணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் என் தீரவியவிசிட்டனாகப் பொருள்பட்டு, உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலெக்கினவியொழி வேறுபாடில்லாவுடைய வன்மேனினை. ஒழித்தனவும் இவ்வாறே கொள்க. (௩)

௩௨. வல்லா ரிளங்கொங்கை மாதே யிவற்கு மகன் மகண்மற், நல்லா முறைவருக் கங்கின பத்தனைன் ருதல் புறஞ் செல்லா துடைப்பொருண் மேனிற்கு மித்தத்திதப்பொரு ண்மை, யெல்லாம் விசிட்டங்கொள் சாமா ரியமென் றியப்புலரே.

இவ்வுமது. இவற்கு மகன் முதலாகப் பத்தனீராக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்கும் சாமானிய தத்திதமும். எ - று.

‘உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.’ ‘உடைமை விசிட்டமொருபொருட் ளினவி.’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

௨-ம். மகனாவது கார்க்கிகேயன்; காங்கேயன், வைநகேயன், வைச்சிரவணன். மகளாவது பார்ப்பதி, பாகீரதி, பொருப்பரசி; சாத்தி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன், காசுத்தன், கௌரவன். கினையாவது தமன், தமர், நமன், நமர், நமன், நமர், நமன், நமன், நமர், மதியர், அஸ்மதியர், துவதியர், யுஷ்மதியர், ததியர். இவையல் லாத முறையாவது தந்தை, எந்தை, நந்தை, தந்தை, எந்தை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, பிதாமகன், பெளத்திரன், பிதிர்வியன், மாத லன் என வரும். நம்பி, நந்தை, என்பன முறையன்றி வத்திருவி வட்சையாகலின், இதனுக்கு நாயகனுள் அடங்கும். பத்தனாவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையான்மேற்பட உடைப் பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளென்னும் விசிட்டத்திரவியத் தின்மேனிற்ருந் தத்திதப்பிரத்தியமும். ஒருசார்வடநூலார் அவ ற்றை விசேடியத்தின்மேனிந்றவெனவும், இவற்றை விசேடணத் தின்மேனிந்றவெனவுக் கூறுவர்.

இனி அஃறிணையினும் இவ்வாறு ‘பரியது?’ ‘கூர்ங்கோட் டது?’ ‘சல்லாளுடையதரன்?’ ‘தொல்காப்பியம், பாணியீயம், ஐந் திரம், ‘யானெனதென்னுஞ் செருக்கு?’ ‘போகாதம்?’ ‘தமது யாத் துண்டற்றல்?’ ‘தனதாயிற்றினுமதனைவழங்கான்?’ ‘கிணதேபெ ரும்?’ ‘அஃதில்லாருடையதுடையரோ?’ ‘தன்கைத்து?’ ‘பிடித்தெ ருவும்?’ ‘வகைதெரிவான் கட்டே?’ என வரும். இனித் தனது, தம

என்று அஃறிணைக்கண் இருமையினும் வேறு வந்தாற்போல உயர் திணைக்கண் தனன், தனர், தனர் என வாராமையானும், சிவன் ந மர், மணிவண்ணன் நமர், நமன் நமர், கல்லாமா வண்ணந்தமர் என இருமையினும் வருதலானும், ‘தநது என்னுமை’ என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சேனாவரையர் இவற்றை இருமைக்கும் பொதுவென் றும் முதலீறும் பிரிக்கப்படாவென்றுக் கூறுவர். இக்கருத்தறி யாத நச்சினர்க்கினியார் தாம், நாம் என்பன குறுகி கின்று ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவர். ‘மகன்நற்கைத் காற்று முதலி யிவன்நற்கை.’ எ-ம். ‘சல்லிளங்கோசுநற்கை.’ எ-ம். வருதலின், தந்தை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். ‘கால்கிளவி’ என் னுஞ் சூத்திரத்தில் குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட அன்னீறு குழையென்னும் மேலெக்கினவி யொடு வேறுபாடிவாய் கின்றதென்பர் சேனாவரையர். அஃகொக் கும், வீற்காமன், குழைச்சாத்தன் என்ற தொகை பிரித்து தனித் தனி கின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். சாமன். எ-ம். பொருள்படும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரித்து தனித்தனி கின்றவழி வில், குழை எனப் பொருள்பட்டு, இ, அன் என்பன உடையவனென்றாகப் பூண்டவென்றாக யாதானுமொருபொருள் படாமையற்றியென்க. இனி நச்சினர்க்கி னியார் குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற்பெ யரைத் தோற்றுவித்து கீற்றும் அன்னென்னும் பால்காட்டுமீறு கின்று உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து கிற்குமென்றார். விசிட்டங்கொளவாவது இப்பொருளையு டையவன் இவனெனவும், இவனுடையது இப்பொருளெனவும் இருவகையாய் கிற்றல். குழவி, மழவன், மற்றையான் என்பன அவ்வியயத்தோடு வந்த தத்திதன். (௪)

௩௩. பேர்கொண்ட சுட்டுப்பெயரிற் பிளந்துகில் லாவிடனுநேர் கொண்ட வெண்கட் டெகாரங்க ளேழொடு கின்றனவு, மேர்கொண்ட வேழனிடப் பொருள் காட்டு மிடைச்சொற் களாந், தார்கொண்ட பூங்குழி லாயவை வய்விய தத்தி தனே.

இஃது அவ்வியயத்திதமொறு கூறுகின்றது. சுட்டுப்பெய ருட்பிளந்து கில்லாத இடப்பெயர்களும், என் முதலியவை ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருளோடு கின்றனவும், ஏழாம்வேற்றுமையிடப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தயிற்மொழி க்கு அவ்வியயத்திதமும். எ - று.

உ-ம். ஆங்குக்கொண்டான், ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான் என வரும். இவையெல்லாம் “சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் “மன்னுஞ் சின்னு மாறும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் காட்டிய ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியதத்திதன். ‘பேர்கொண்ட’ என்ற விதப்பால் யாண்டு, யாங்கு எங்கு என வினாப்பெயருட் பிளந்து சில்லாத இடப்பெயர் வருதலுங்கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை என்னெடுகி சிற்ற ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியதத்திதன். அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவ்வாய், ஆயிடை இவை “சுட்டுமுதல் வயினு மெகாமுதல் வயினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தீர்க்காட்டிய ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லென்னும் அவ்வியதத்திதன். நன்னூலில் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம் எனக் காட்டியனவுமன்ன. ‘அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுயி னெமக்கே’ ‘வடாது வேங்கடம்’ ‘தெனாதுகுமரி’ ‘குனாது கடல்’ ‘குடாதுகடம்’ என்பன குடக்குள்ளது குடாது, தெற்குள்ளது தெனாது, வடக்குள்ளது வடாது, குணக்குள்ளது குனாது, சேய்மைக்கண்ணது சேய்த்து, அணிமைக்கண்ணது அணித்து எனப்படும். இவற்றைச் சேனுவலையாரும் “இன்றில” என்னுஞ் சூத்திரத்தன் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரென்பர். வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்திதனென்பது ‘பருபதப்போகற் குறிப்பு முற்று’ என்றதனலறிசு. யத்திர, தத்திர, அத்திர, யத: , தத: , அத: என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின், இவ்வயின், எங்கு, அங்கு, இங்கு எனவருஞ் சுட்டெழுத்துக்களையும் சுட்டுப்பெயரையும் வடமொழியார் விவட்சிதார்த்தமென்பர். அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி சிலைமொழியாக சிறுத்தி உயிர்மயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவை தொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியதத்திதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாவம், தற்புருடன், தற்காவம் என வரும். “சுட்டு முதல்வயின்” என்பது அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ஒருமொழியாக்கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியதத்திதனென்க. சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவையுத்துக்களையும் சிலைமொழியாக சிறுத்திக்கண், வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும்,

அவ்வயின் இவ்வயின் முதலாயின சொற்கள் அவ்வியதத்திதனாகுதல் தெளிக. ஆனென்பது “அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமையினும்—கண்ணென் வேற்றுமை சிலத்தி இனும்.” எனப் பெயரின்பின்னின்று ஏழினுமுடியும், “வினைமுதலானு மாக்ஷீர் தியை சொல்லினும்” என ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லினும், ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி சின்று, அவ்வியதத்திதனாயிற்று. (௫)

நச. முட்டாது கூறிய பல்வகைப் பண்பின் முதலிலேபுங்கட்டான வண்பெண் முதலிய நாமமுங் கைகலந்து பட்டார் மலர்க்குமு லாய்தன்மை காட்டிய மையுக்காதட்டாம னிற்பது வேபாவ தத்திதன்’றண்டமிழ்க்கே.

இது பாவதத்திதனாறு கூறுகின்றது. பண்பின் முதலிலேயோடும் ஆன் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகாவகையாரும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருத்திப் பாவதத்திதனும். ‘எ - று.

‘பாவத் தன்மை பகருங் காலே’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். வெள், செ, கரு, நெடு, பெரு என சின்று, மகாவகையாரம் பெற்று, வெண்மை, செம்மை, கருமை, நெடுமை, பெருமை. எ-ம். உகரம்பெற்று, வெளுப்பு, கறுப்பு. எ-ம். வருவன பண்பின் முதலிலைக்கண் வந்த பாவதத்திதன். தவளபாவம், தாவளியம், தவுளிமா, நீலிமா, என வடமொழியினும் வரும்.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளான்மை, குடிமை, செங்கோன்மை, வள்ளன்மை, காத்தன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கேண்மை, புகழ்மை, சமழ்மை, இவையெல்லாம் ஆன் பெண் முதலிய நாமத்தின்கண் வந்த பாவதத்திதன்.

‘வேந்தனும் வேந்து கெடும்’ முரசுகெழு தானு மூவருள்ளு— மரசெனப் பட்டது சினதே பெரும. ‘இவற்றுள் வேந்து, அரசு என்பன வேந்தனது தன்மை, அரசனது தன்மை எனப் பாவத்தன்மையைபுணர்த்தும் உகரவீற்றுப்பாவதத்திதனும் புங்ஸ்தவம், ஸ்திரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும். ‘பிறனியலாள் பெண்ணை நயவா தவன்’ ‘நானெடு நல்லாண்மை பன்னெடையேன்’ ‘பொருண்மைசுட்டல்’ என்பனவுமது.

இனிச் ‘சொண்மைதெரிதல்’ ‘பொருண்மைதெரிதல்’ சொற்றெரிதல், பொருடெரிதல், ‘இளமைத் தன்மைக் குளமெலித் திரங்கல்’ இளத்தன்மை, ‘முப்பத்து மும்மைத்தேவர்’ முப்பத்து முத்தேவர் ‘இருமைவகை தெரித்து’ இருவகை, ‘இம்மைப் பிறப்பிற்

பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குறுமையெழுத்தினியல்பைகாரம்' குற்றெழுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபோண்மைசெய்தபூசல்' இருபோண்மையர் செய்த பூசல், 'மழறம் குடிமைக்கண்' குடிமையான்கண், 'ஆண்மையடுத்த மகனென் கிளவி' ஆண்டுத்த மகனென் கிளவி, [அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்.] 'வல்லதாசு' 'வல்லதமைச்சு' 'செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன்' நெய்வடு போர்—'வெங்கோப மால்யானை வேந்து' என வருவனவெல்லாம் தன்மைபுணர்த்தாது தன்மைபுடைப்பொருளையேபுணர்த்தலின், பகுதிப்பொருள்விகுதியென்னும் சுவார்த்தத்தில் வந்த பாவதத்தி தப்பிரத்தியயம். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரைலோக்சியம் என்பர் கர்ணமீர்தாசாரியர். சதுர்வரணம் என்பதனைச் சாதூர்வரணியம் என்பர். இனிச் "குடிமையாண்மை" என னுந் குத்திரத்தினும் திருவள்ளுவரினும் இளம்பூரணர் சேனாவரையர் பரிமேலழகர் இவற்றை ஆகுபெயராகிய இலக்கணையென்பர். நச்சினூக்கினியார் குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றைப் பண் பின்மேலும் பண்புடைப்பொருளின்மேலும் நிற்குமென்பர். இனி 'நாணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்து' 'பெண்ணிற் பெருந்தக்கதில்' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரென்பர். அருளுடைமை பொறைபுடைமை என்றால் உடையனூயிருத்தலெனப் பொருள்பட்டுப் பாவதத்திதன்மேனிற்ற தத்திதன். சாத்தனுடைமை என்றால் சாத்தன துடைப்பொருண்மேனிற்ற பாவதத்திதன். வடமொழியினும் கிருபாலிசிட்டத்துவம், தேவதத்தவசிட்டத்துவம் என வரும். பின்னது சுவத்தின்மேனிற்றது, முன்னது சுவாமியியார்புணர்த்தின்மேனிற்றது. இனித் தச்சனது தொழில் தச்செனவும், கொல்லனது தொழில் கொல்லெனவும், கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான் தச்சன், கொல்லுத்தொழிலையுடையான் கொல்லன் எனப் பொருள் கொண்டால், சாமானியதத்திதனும். 'தச்ச வந்தது', 'கொல்லு வந்தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னும் சுவார்த்தப்பிரத்தியயம். இவ்வுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவியலுட்காட்டியுதானுமறிக்க. இவைமெல்லாம் விலட்சாதினமென்னுஞ் சொல்லவான் குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெண்மையாண்மைக்குப் பொருள் கட்டிலானுகிய அமைதித்தன்மை ஆளுத்தன்மையென்பர் நச்சினூக்கினியார். அது பொருத்தம். (சு)

மூன்றாவது தத்திதபடலம் முடிந்தது.

தி ந் து ப் ப ட ல ம்.

ந. முன்னிலை யேவலொருமைச் சொற்போது முதனிலைகளின்னிலைத் தாது பகுதியென்றற்குச் செய்தி னு முல்பாயந்நிலைத் தாது சகன்மகத் தேடு மகன்மகமாப்பின்னிலை கிப்பி வரிந்தகாரிதமெனப்பேர்பெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச் சொற்போலும் நடவாமடி என்று நன்னூலிற்கூறிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள் தாதுவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெறுமாம். அவை சகன்மகதாது, அகன்மகதாது எனவும், நடப்பிவருவீ என விப்பியோடு நின்று காரிதமெனவும், பெயர்பெறுமாம். ஏ - யு.

காரிதமெனிணும் ணிகூத்தமெனிணும் ஒக்கும். 'விப்பினிசுத்தக் காரிதமாரும்.' இஃதுரைச்சுத்திரம்.

"வினையின்றொகுதி" என்னுஞ் குத்திரத்தன் உண், தின், செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார்தாதுவென்பபென்று சேனாவரையருமுரைப்பர். முன்னிலையேவலொருமைச் சொல்லர்குடமென்னுது போலுமென்றது முதனிலையென்னுத் தாதுக்களும் வேறே முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்களும் வேறெயென்ப தறிவித்தற்கென்க. என்னையோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நடத்தல், வருதலெனப் பொருள்பட்டு, ஐம்பான்மூன்றிட்டத்திற்கும் பொதுவான தொழிற்பெயராய் நின்று, பின் காலக்காட்டுமிடைநிலையெழுத்துக்களோடு வரும் விகுதிகளை அடைத்து, நடத்தேன், நடந்தாய், நடந்தான் என வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமிடைநிலையேதோயிறுதியோடுமொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவது நடவாய், வாராய் என்பன ஆயென்னுமீறு குன்றி, நட, வா என முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா என்பன தாமே முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அம்முதனிலைக்களெல்லாம் எவல்வினையாயின், முன்னிலைவிகுதியொழியத் தன்மைவிகுதியோடும் படர்க்கைவிகுதியோடுகூடி, நடத்தேன் நடந்தான் எனவருதல் இடவருவாதலின், பொருத்தாவென்க. எவற்சொல்லுதாரண

மும் வடநான்முடியும் தொல்காப்பியக்குத்திரமும் 'மற்றேற்பும் பிரேரணை செய்யா யெனல்செய் யெனக்குன்றுமே' என்பதனுள் விளக்கக் காட்டுதும்.

இனி அகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, சீ, விடு என வரும். இவ்விரண்டில் கேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' என்றும். 'செயப்படு பொருள்குள் றுவினை குன்றிய—வினைத்திற மிரண்டில் சகன்மக மகன்மகம்.' இஃதுரைக்குத்திரம். "வழங்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்." என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இவ்வாறு சேனாவரையருமுரைப்பர்.

சைச்சத்தமாவது எவுவான்வினையும் இயற்றுவான்வினையும் உடனே தோன்றுமேவுந்கருத்தாவின்வினை. 'ஆற்றினெழுக்கி' 'கேளிர்ப்பிரிப்பர்' 'தொல்காப் பியனைதத் தன்பெயர் தோற்றி' ண்டு, தீற்று, ஆட்டு, கூட்டு, தேற்று என விப்பியின்றித் திரிந்தும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருஞ் சகச ணிச்சத்தம். 'தேற்று வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்' 'நட்பாட தேற்று தவர்' என்புழித் தேறவொழுக்கம், தேறாதவர் எனப் பொருள்படுமொலெனின், இதனைப் பகுதிப்பொருள் விசுதியென்னுஞ் சுவார்த்தத்தில் வந்த காரி தமென்பர்.

'தெளித்தசொற்றேறியாந் தெளிவித்தசொற்றேறியார்', 'அரசனெடுத்தவாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இந்தவயலுமுதவ ணந்தணன்' இத்தவயலுமுவித்தவணந்தணன், 'காடுகொன்று காடாக்கிக்குளத்தொட்டு' காடுகொல்வித்து காடாக்குவித்துக் குளத் தொடுவித்த எனவும், 'உழுவாருலகத்தாரக்காணி' உழுவிப்பார் எனவும், அதுபபத்தி தோன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவ தனை அந்தர்ப்பாவதிணைச்சு என்பர். "உப்ப கார மிருமொழிக் குரித்தே." என்பதற்குக் காட்டிய நடிவென்பதுமது.

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையேவல் வினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற் பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையேவல் வினைமாத்திரையாய் சில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெய ரெச்சப்பொருட்டாயும், புடைபரந்து வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்லாய் சிற்றவிடத்து அம் முதனிலை பிரிந்து சின்று வினைதன்னைச் சொல்லும் பெயர்ப்

பொருட்டாயும் சிற்றும். உ-ம். 'வரிப்புனைபந்து' வரிந்து புனைபந்து; 'அறுவேறுவகையின்' அற்று வேறு வகையின்; 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த; சாக்குத்திலுள் சாவக்குத்தினுள். எ-ம். 'பொருதகர் பொருத தகர்; அடுபுலி அட்டபுலி; 'சொற்பாலமுதிவன்' சொல்லும்புகுதி. எ-ம். 'அறிகொன்றறியான்' அறிதலைக்கொன்று; 'கெடுவாகவையாதுலகம்' கெடுதலாகவையாது. எ-ம். 'பொருள்படுதல் காண்க. 'தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை—தீரா விடு ம்பைதரும்' என்புழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணின்ற முதனிலை தெளிதலாய் எழுவாயானது காண்க.

இன்னும் முதனிலைத்தாது முற்றாய் முடிவனவுமுன. உ-ம். 'உறவது சீர்நாக்கு நட்பும் பெறுவது—கொள்வாருல் கள்வருநேர்' என்னுந் திருவள்ளுவருள் நேர் நேர்வர் எனவும்; 'ஏய்கிர வற்றுள்ளே' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் சிகர் சிகர்க்கும் எனவும் பொருள்பட்டு சிற்றும்.

இன்னும் 'இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி—மாசறு காட்சியவர்க்கு' என்புழிக், காட்சியவரென்னுஞ் சாமானிய தத்தி தனிற் காட்சியென்னும் பதம் பிரிந்து எழுவாயாய் சிற்பதுங்கொ ள்க. இவ்வாறு வருதல் வைதிகப்பிரக்கிரியை.

இன்னும் வடமொழியார் சுப்புத்தாதுவென்னும் பெயரடியா கப் பிற்கும் வினைகளுமுன. உ-ம். 'நாவலொடு பெயரியபொலம்'; 'ஐயணப் பெயரிய வேற்றுமை'; 'அழகிய சொக்கர்'; 'பேகைக் கமர்த்தண கண்'; 'பைத்தபாம்பணையான்'; 'மைந்த கூத்தல்'; 'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான்'; 'நல்கூர்ந்தான்'; 'முதலாவேன தம் பெயர் முதலும்'; 'அவ்வித் தழுக்கா றுடையானை'; 'கடுத்தது காட்டுமுகம்'; 'சூகார யொற்றிய'; 'சுரும்பையொத்தான்' எனப் பல வகைப் பெயரடியானும் பிறந்த வினை வருதல் காண்க. கடங்க ரோதி, கடயதி, துவயதி என வடமொழியினும் வரும்.

'பெயரடியாகப் பிறந்த வினையினைச்—சுப்புத் தாதுவெனச் செப்புவர் புலவர்—நாம தாதுவென நல்லவது மதுவே.' இஃதுரைக்குத்திரம். (ச)

ந.சு. பன்னிய போதறி லாதேச மென்னும் பரப்பைபத மின்னிய கர்த்தரி கீங்காதிக் கந்த னினைமுற்றிலே முன்னிய கர்த்தரி கர்மணி பாவமிய் மூன்றிடத்து மன்னிய தங்கெனச் சொல்லாற்பனைபதம் வந்ததுமே.

இது பரப்பைபதமும், ஆற்பனைபதமும் கூறுகின்றது. கால் முணர்ந்திய லாதேசமென்னும் பரப்பைபத வினைமுற்றுச்சொற் கள் கருத்தாலில்லவது வாரா. லாதேசமுன்றுங் தங்கென்றுங் கூறப்படும் ஆற்பனைபதம் தனிவே கருத்தாலினும் யக்கென்னுஞ் செய்ப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும். எ -று. என்னை! 'முனைச்செய்ப் பாட்டு வினையாவ கர்மணி மொ ய்த்தயக்கே' ன்னை வருதலினென்க.

திவந்தவினைமுற்று இருபெயரொட்டாய்த் தாப்பிசையென் னும் பாசபத்தம் போல நின்றது.

போது காலம். லாதேசமென்பதனை ஆற்பனைபதத்தோடுங் கூட்டுக.

திங்கெனவும் தங்கெனவும் கவ்வொற்றீராய் வடமொழிவினை முற்றுச் சொற்கு வரும் பெயரைத் தற்சம தற்பவமாகத் தமிழ் மொழி வினைமுற்றிற்கும் யாங்கூறியது எண்டு யிருதியும் பயனாயிற் றென்க. பயனென்னையெனின், கவ்வொற்றும் ககர அகரமும் பயன்படுதலன்றி மற்றைப்பதினோடு மூத்தூங்க் தமிழ்மொழியின் சின்று பயனின்மையென்னும் குற்றத்தங்க வருமென்று விளங்கக் கூறது மொழிக்கு முதலெழுத்துக் கூறுவார்போல "சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை-யொட்டி கவ்வு முதலாகும்மே." எனச் சூத்திரஞ்செய்து என்னாலார் சுட்டிய வுதாரணத்தால் கவ்வரி யிற் பதினோடுமூத்தும் பயன்படாமையொக்கும். மொழிமுதலி டையினின்று பயன்படாமையெழுத்துக்கெல்லாம் சுற்றிலே ஒற்றாய் னன்று உயிர்முதலிய சொல்லோடு புணர்ந்து பயன்படும். அவ்வாறு கவ்வொற்றுத் திங்கெனவும் தங்கெனவும் ஈராய் நின்ற, உயிர்முத ல் மொழியோடு புணர்ந்து பயன்பட வருதலினென்க.

சுட்கோபர் "பற்பகாப னுயர்வற வுயரும் பெருத்திறலோ— டென்ற்பன்" என்றாதலின், பரஸமைபதம் ஆத்மகேபதம் என் னது மகரத்தைப் பகரமாக்கி, பரப்பைபதம் ஆற்பனைபதம் என்றும். அவை பிறனுக்குப் பதம் தனக்குப் பதம் என அலுக்காய் நின்றன.

அந்நிய கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்பை பத மென மொழிப. 'கர்த்திரு கர்மணிக் கிரியா பலத்தைப்—பயப்ப தார்ப்பனை பதமென மொழிப.' 'தனக்குப் பிறர்க்கெனத் தான் வரு சியம்—மேகப்பதிக் கின்மையி னிரிகுறி யென்ப.' 'அித்துச் சுவரிதேத் தென்னு யிரண்டினு—முய பதிக்கு மொரோவழி

நியம்—மயங்கலிற் காரணக் குறியெனல் வருவே. 'குற்றமுத் திறுதி குற்றமுத் தீற்றயல்—பரப்பை பதமெனப் பகர்த்தனர் புலவர்.' 'கெட்டெழுத் திறுதி கெட்டெழுத் தீற்றயல்—லார்ப்பனை பதமென் நறைத்தனர் புலவர்.' 'செய்ப்பாட்டு வினையோடு சேரி லீரிதறுது—மார்ப்பனை பதமென் நறைத்தனர் புலவர்.' 'தனித்தனி வருவ தேக பதியே—ஒருமுத னிலையி லீரிற் நயலும்—வரினஃ துய பதியென மொழிப.' இவைபுரைக்குத்திரம். என்னையோ வெனின், புலவிறுணுக்கத்தன் 'யாரினும் கரதல மென்றோ' 'இம் மைப் பிறப்பிற் பிரியல மென்றோ' 'அஞ்சுதும் வேபாக் கிறிந்து' என்புழி அம்மீறும் எம்மீறும் தும்மீறும் ஈண்டறு வேறுபடுதலே யன்றி உடன்பாட்டுத்தன்மையாகாமையேலவும், 'குடினி ரென் மறத்திர் தும்மினிர்' என்பனவும் ஈண்டறு வேறுபடுதலேயன்றி எக்சேடமென்னும் படர்க்கை கூடிய முன்னிலையாகாமையோல வும், ஆற்பனை பதம் பரப்பை பதமென்தன தனக்குப் பிறர்க்கெ னப் பொருள்படாது ஈறு வேறுபடுதலே கொள்க.

இனித் தொல்காப்பியரும் "என்கா நெற்றே யாலே வறி சொல்" "என்கா நெற்றே மகடே வறிசொல்" "ரஃகா நெற் றும் பகர விறுதியு—மாணாக் கிளவி யுட்பட மூன்று—கேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே" எனக் கூறிப் பின்னும் கூறவே ண்டியலிடத்து அவ்வாறு கூறது அன் ஆன் அன் ஆன் அர் ஆர் என வேறுபடுத்தி, வடநூலார் ஆற்பனைபதம் பரப்பைபதிர ண்டினுக்கும் ஈறு வேறு கூறினார்போலத் தமிழ்மொழிக்குக் கூறி னரென்க.

உ-ம். சமைக்கின்றென், சமைக்கின்றான், சமைப்பன், சமை ப்பான், சமைக்கின்றிலன், சமையான் இவை உபயபதி இவ்வாறு பாலிடங்கடோறும் ஏற்றவழிக் கண்டுதொள்க. உண்கின்றான், உண்மார், உண்டனை, உண்டாய் இவை ஆற்பனைபதத்திலேகப்பதி சொல்லும், வரும், உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு, உண்கும், உண் டும், வருதும், சேறும், உண்பல், உண்பு, வருதி, வம்மின், வந்தது, போயிற்று இவை பரப்பைபதத்திலேகப்பதி. இவற்றோடு ஏற்றகரு த்தாகையக் கூட்டிக் கர்த்தரிப்பிரயோகமென்க. சாத்தன வரும் இது அகன்மகர்த்தரிப்பிரயோகம். இனிச் சாத்தனாலாடை தரப்படும் சாத்தனும் வரப்படும் எனவவ்விருவகைக்கருத்தாலும் மூன்றனுரு போடு கூடிச் செய்ப்பாட்டுவினையோடு முடித்தால், முறையே கர் மணிப்பிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமென்க. இவ்வாறு தலை

தமொழி சின்று பெயர் வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டும் கர்த்தரிப் பிரயோகத்தின்பொருளை படுமென்க.

‘அகந்நயம்மை—வாய்மையாற் காண்ப் படும் மனத்தான் மறு வில் ரேனுத்தாஞ் சேர்த்த—வினத்தா லிகழப் படுவர்’ எனச் செய்யுட்கட் கர்மணியப்பிரயோகம் வந்தது. ‘இளைய ரினமுறைய ரென்றி கழார் சின்று—வொளியோ டொழுகப் படும்.’ இது செய்யுட்கண் வந்த பாவப்பிரயோகம். என்ன? ஒளியோடொழுகப்படும் என்பது ஒளியாலொழுகுதல் செய்யபடுமென விரிந்து ‘ஊசி யொடு ருயின்ற னுசு’ என்றற்போல ஒடென்னு மூன்றனுருபு உடனிகழ்ச்சியாகாது ஆன்பொருட்டாய் ஒருகப்படுமென்பதன்கண்ணே தீவ் பாழமான ஒருகு என்னும் முதனிலை பிரிந்து கிருந்பாவமாய் ஒருகுதலெனத் தல்லீறு பெற்று எழுவாயாய்ப் படுமென்பதன் மூன் செய்யென்னு முதனிலையோடேசரம் பெற்றுச் செய்யவென சின்று அகந்மகச் செய்ய்பாட் டொருமைவினமுற்றாய் கிறீபதெனக்கொள்க. ஒளியோ டொழுகப்படுமென்றும் ஒளியாலொழுகப்படுமென்றே பொருள்படும். இவ்வாறு பரிமேலழகருரையானுல் காண்க. ‘வஞ்சரையஞ்சப்படும்’ என்னும் குறளினும் ‘கொள்ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே’ என்னுத் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாக்கி முடித்தலும் காண்க.

சமைக்கின்றனன் என அன்னீரூபுரைத்தாற் பிறர்க்கெனவும், சமைக்கின்றான் என ஆனீரூபுரைத்தாற் மனக்கெனவும் பொருள்படுமென்பர். அவ்வாறு வாராது மயங்கியே பெரும்பான்மையும் வருமென்பது பின்னர் வடமொழியாற் காட்டுதும்.

தேவதத்தனுண்டவன் எனக் கிருத்தோடும், தேவதத்தன் சுச்சினன் எனத் தத்திதனோடும், தேவதத்தன் யாவன் எனப் பிரச்சி னுபத்தத்தோடும், தேவதத்தனவன் எனத் தற்சுத்தத்தோடும், தேவதத்தனுண்டு எனச் சற்பாவபத்தத்தோடும் வந்து, விச்சிராத்தியென்னு முடிவு பெற்றுக் கர்த்தரிப்பிரயோகமாமென்க. (உ)

௩௭. திருநுதலாய்கருந் தாவாதி யாதலிற் சேர்ந்தியுத லொருபெயர்ச் சொல்லெனைச் சுப்பேறி நீங்க லுருபுபெறல் பொருவரு மீற்றயற் சேரூபு பேதம் பொருந்தலொடு வருவினை முற்றுப் பெயர்தாங்கிருதத்தம் வண்டமிழ்க்கே.

இது கிருதத்தங்கூறுகின்றது. வினமுற்றுப்பெயராகிய கிருதத்தம் கருத்தாவாதியாதன்முதலாக ரூபபேதம் பொருத்தலொடு ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும். எ - து.

‘ஆதி’ என்றமையாற் கருமமும், பாவமும், காரணமும், அதிகரணமும் கொள்க.

நாலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சித்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறத்தவண்ணம் முறையே ‘யோசனையோர்கேட்பர்’ ‘புத்தமுமுத்தமும்’ ‘ரவிசுலதிலகன்’ எனத் தற்சமமாகக் கூறினார்போல, யாரும் உருவபேத மென்மலே ரூபபேதமென்றும். பூகியோகம் என்பனவற்றை மொழிக்கு முதலாக்கி கேமிநாதத்தார் கன்னூலார் சூத்திரஞ்செய்தமது.

உ-ம். ‘தார்தாங்கிச் செல்வது தானே’ ‘வினையே செய்வது’ என்னுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருத்தாவான கிருதத்தமென்னும் வினமுற்றுப்பெயர். ‘உட்ப்பது உ முன்ப்பது உ மின்னிக் கேடு’ இவ்விரண்டும் கருமமான கிருதத்தம். ‘உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா நெங்கி—விழிப்து போலும் பிறப்பு’ இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதத்தம். ‘வேலன்று வென்றி தருவது’ இது கரணமான கிருதத்தம். ‘பற்றியார் வெல்வ தான்’ ‘ஆற்ற வினைவது காடு’ யாமிருப்பதுறையு? இம்மூன்றும் அதிகரணமான கிருதத்தம். ‘உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருத்தாவான கிருதத்தம். ‘இவ்வாழ்வா னென்பான்’ என்பது உயர்திணையிற் கருமமான கிருதத்தம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொழிலையெயாட்டுமொன்றென்பர். ஒழித்தன வத்தவழிக் காண்க.

மன்னுனி, ஊருனி இவை முறையே கருத்தாலினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சேர்த்தியுல் கிருதத்தம். மானேந்தி, பிறைகுடி, அம்பலத்தாடி, குடக்கூத்தாடி, ஊலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயர்திணைக்கண் இகரஞ்சேர்த்தியுதலாகிய கிருதத்தம். சேர்த்தாரைக்கொல்லி, நூற்றுலரைக்கொல்லி, குாயிறு காணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சேர்த்தியுதலாகிய கிருதத்தம். இவை உபபதசமாணுமாம். பங்கசம், பங்கசாதம், வணருகம் என்பனவும் உபபதத்தின்மேல் வந்த கிருதத்தம்.

தார்தாங்கிச் செல்வது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினமுற்றுச் சொல்லாயினும், பிராகிபதிகமும் தத்தினும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமை யேறி நீங்கிய வினமுற்றுப்பெயராமென்க. மேலுருபு பெறலெனவும் வருதலின், சுப்பென்

பது எழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமாவிப்த் திக்கே கொள்க. “ஒற்றன் பெடுப்பினு மற்றென் மொழிப்” என்னுஞ் செய்யுளியற்குத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றன்பெடுத்தற்கும் விதியாய் கின்ற வியபதேசம்போல் ஈண்டிக் கிருத்தத்து “ஒருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்” என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழலினன் என்னுள் தந்திதனுக்கும் விதியாய்நின்றென்க. ‘அதிதேசம் விபுதேச மாமாட் டெறிதல்.’ இஃதுரைச் சூத்திரம். வடமொழியுள் அக்கிரிசித்து என்னும் கிருத்தம் ததி என்னும் பிராதிபதிகமும் சுப்பேறி நீங்கிற்றேபோலவென்க.

உ-ம். ‘தெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்’ என உருபேறி நீங்கல் வரும். ‘ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே’ ‘இரப்பார்க்கொன்றீ வார்மே னிற்கும் புகழ்’ என உருபுபெறல் வரும். ‘நயவாதான்’ ‘தெறப்பட்டார்’ ‘தின்பார்’ என கேரே கில்லாமல் ‘பெண்ணீய நயவாதவன்’ வேந்து தெறப்பட்டவர்’ ‘ஊன்றிப்பவர்’ என ஈற்றயற்கே ரூபபேதம் பொருத்தல் வரும். ‘உபதை யீற்றய லொருபொருட் கினவி.’ இஃதுரைச் சூத்திரம்.

‘தாம்வீழ்வார்மென்றேன்’ ‘இல்வாழ்வானென்பான்’ ‘உடுப்பது உ முண்பது உம்’ என்னுங் கருமமாய் கின்ற வினையுற்றுப்பெயரென்னுங் கிருத்தத்தும், முதலிலையும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் கருமத்தோடு முடியுங் கிருத்தத்தும், செய்ப்பாட்டுவினையோடு தோன்றாதும், பொருளுரைக்குங்கால் தம்மால் வீழ்ப்புடையார் இல்வாழ்வானென்படுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படுவது எனச் செய்ப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செய்ப்பட்டகுன்று; அடுகரு அடப்பட்டகரு. எ-ம். ‘அரம்பொருத பொன்போலத் தேயுரம்பொரு—துட்பகை யுற்ற குழ.’ என்புழி’ அரத்தாற் பொரப்பட்ட பொன் உரம்பொரப்பட்டு. எ-ம். திருக்கோவையாருள் ‘யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி’ என்புழி யாழுமெழுதப்பட்டு எழின்முத்து மெழுதப்பட்டு. எ-ம். ‘யாம்வீழுந்—கிருத்தத் கில்லை யிடம்’ என்புழி எம்மால் வீழ்ப்பட்ட திருத்தல். எ-ம் நயக்காய்த்தோன்றி யக்காய்ப் பொருள் விரியுமாறு காண்க.

‘செய்ப்பாட்டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு—நயக்கா மென்பார் நற்கிருத்தம்.’ ‘வினையுறல் கருவி யனைமுதுவிரண்டொடுமூன்றும் வேற்றுமை தோன்றாததற்கே,’ ‘ஒரோவழி யக்குமவ் வருபும் வரப்பெறும்.’ இவை உரைச்சூத்திரம். ஆதலின், அரம்

பொருத பொன் தாம்வீழ்வார் என்பனபோலக் கேள்விதோளாத செவி முகடிமுடிஞர் என வாராது சிறுபான்மை ‘கேள்வியாற்றேட்கூப்ப்பாதசெவி’ ‘முகடியான் மூடப்பட்டார்’ எனவும் வரும்.

கூஅ. விரிக்கும் பெயரார்த்த தாதுக மான வினைக்குறைபிற், நெரிக்குற் துவரதுமுன் செய்தென்ப தோடுசெய்வென்ப தார், தரிக்குற் திலக துதால்சதிர் காண்ச்சுச் சானச் சென்று, பிரிக்கும் பிரத்தியய மேகிதழ்காலப், பெயரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது. ஆர்த்ததாதுகமென்ப பெயர்பெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்யுள்எனும் இரண்டும் முறையே துவரதுமுன் எனப் பெயர் பெறும். கிழ்க்காலப்பெயரெச்சம் சதிர்ப்பிரத்தியயமென்றும் காண்ச்சு என்றழ் பெயர் பெறும். எ - து.

‘ஆர்த்த தாதுக மாரி ரெச்சமும்.’ ‘சார்வ தாதுகத் தாம்வினை முற்றே.’ ‘விச்சி ராந்திபெற தார்த்த தாதுகம்.’ ‘சார்வ தாதுகத் தாமது பெறமே.’ ‘செய்யாச் செய்யுச் செய்யுவெ செச்சம்—கமுனெழுமலே யப்பென வாகும்.’ ‘எனவெ செச்ச மிதினென வாகும்.’ ‘செயின் செய்தாலெனச் செப்பு யிரண்டின—யதிசேத் தென்ப ரறிந்திசி றேரே.’ ‘நவிலே செய்யிய வென்னு மதவலே.’ ‘தப்பிரத் தியயமுஞ் சப்பிரத் தியயமு—யிறப்பெதிர் புணர்த்தம் பெயரெஞ்சு கினவி.’ இவ்வுரைச்சூத்திரங்களானும் ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிசு.

சதிர், கருத்தாலினும், காண்ச்சுஞ் சானச்சுங் கருத்தாலினும் கருமத்தினும், கிழ்க்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியயமென்றும்.

வடநூலார் செய்தென்பதற்குக் கிருத்துவா செய்யவென்பதற்குக் கர்த்ததுமுள் என்னுது துவா துமுள் என ஈறப்பறிப்பெயரிடுவார் அவர் மதம்பற்றித் தொல்காப்பியரும் சிறுபான்மை “பின் முன் கால்கடை வழியிடத்து” எனவும் ஈற்றுவினையெச்சமாக்குவர்.

உ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மீள்வீழுகியற்று, கற்றுவல்லவன், உண்ணாவந்தான், உண்ணாவந்தான், உண்குயில்தான், பாடவந்தான், பாடவல்லவன், பாடவருதல், உண்ணவண்டு, உடுக்கவண்டு, உண்ணக்கால், உண்ணவில்லை, உடுக்கவில்லை, அவியினும் வாழினுமென்’ அறஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகு

வன், அறஞ்செய்தாற் கவர்க்கம்புகுவான், 'நானென வொன்று போற் காட்டி,' பெய்யெனப் பெய்யு மழை, பெய்யென்று பெய்யு மழை என வரும்.

கற்றிறமாணக்கன், கற்கின்ற மாணக்கன், கல்லாசின்ற மாணக்கன் எனக் கருந்தாவைக் கொண்ட நிகழ்காலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிர்ப்பிச்சுதியமென்பர். கற்கப்படுவால், கற்கப்படுமாசிரியன் என நிகழ்காலங்காட்டிய செய்யுமென்னுஞ் செய்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தோடும் கருத்தாவோடும் வந்த சாணச்சென்பர். சரபேதத்தாற் காணச்சமது. பிரமதத்தவரன், முத்தகேசன், தத்தகாஞ்சனம், தத்தபடம், சிக்கிராந்தபூமி, சுத்தசலம் என்பன பூதகாலம் பெற்றதப்பிரத்தியயம். 'தேரான்பிறனி ல்பூசல்' என்பது தேராதபிறனில் புகல் எனப் பொருள்பட்டாற் போலக் குர்வன் தேவதத்தன் என்பது குர்வத்தேவதத்தன் எனப் பொருள்படும். இஃதவ்வுரையாலும் காண்க.

இனி மறுத்தற்கண் 'ஒருமக னேக்கி னாரை யுயிரொடும் போகொ டாத—திருமகன்' எனச் சிந்தாமணியினும், 'கனவினுங் காண்கொடா கண்ணும் கலந்த—நனவினு முன்னீங்கு நானும்' எனச் சான்றோர் செய்யுளினும், போகொடாள் காண்கொடாள் என எச்சமாயும் முற்றுபும் வரும். திருவாய்மொழியினும் வந்து ஒட்டவெனப்பொருள் விரியும்.

பொருள்செயல்வகை வினைசெயல்வகை தோன்றலாதே உயிர்த்தலாதே என்பனவற்றன், செயல் தோன்றல் உயிர்த்தல் என்பன பெயரெச்சமாம்; அவை பொருள்செய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றறெறி உயிர்த்துறெறி எனப் பொருள் விரிதலினென்க. சென்மயூயி சென்மகேசுத்திரம் என்னும் வடமொழியுமது.

யட்டும் யாதி - வேட்கப்போகிறுன்; அது யாகாயாதி எனப் பொருள்பட்டு வேள்விக்குப்போகிறுன் என சிற்கும். குர்வன் தேவதத்தன் - பன்னனுதே தேவதத்தன்; அது சாணச்ச, கருத்தாவில் வந்தது. பச்சியமாந ஓதனைக் கருமத்தில் வந்தது. சம்பிரமாணன் நல்ல பிராமணன் எனப் பொருள்பட்டுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய் சின்றது. செய்து கிரு, செய்து கிருத்துவா, செய்ய கர்த்துமுந், செயல் கருமம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்துகிறேன் கரோயி, செய்வேன் கரிஷ்யே, செய்யாய் செய்து குரு, கும்பஞ்செய்ப்பவன் கும்பகாரன், செய்வித்தல் காரிதம், கரோதி செய்கிறுன் என்னும் வினைமுற்றுச்சொல். இதில் முற்கிணவுதாரணச்சொல்லிற் கடுத்தவுதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றறிக.

என்னையெனின், செய்யென்னுந் தயிழ்மொழிவினைமுற்றுச்சொற் போல வடமொழியில் கிரு என்னும் வினைமுற்றுச்சொல்லாம். இதுபோல இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களுக்கெல்லாம் உய்த்துணர்சு. (ச)

நசு. நிறக்குந் துணைவினை யோர்காலத் தெய்திடு நேர்ந்த நிலை, மறுக்கும் பலவடுக் குங்கால மூன்றொடு மன்னு முன்பின், பிறக்குந் தவாதி சமானகர்த் தாவைப் பெறுமுற்று பாய்ச், சிறக்கும் பிறபின்ன கர்த்தா வொடுஞ்சேன்று சேருமன்றே.

இஃது அவ்விருவகையெச்சங்களின் வீகற்பலக்கணம் கூறுகின்றது. துவாவென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோர்ஈால் த்தெய்தன் முதலாக முற்றுமாய்ச்சிறத்தவீராக வரும் எழிலக்கணமும்பெறும். பிறவென்னுந் துமுனுகின் வேறுகருத்தாவையும் பெறும். ஏ - டு.

துவாதி செய்து, செய்யா, செய்யு, செய்யு என்னு காண்குமென்க.

'சமான கருத்தா வொருவினை முதலே—பின்னகருத்தா வேறுவினை முதலே' இஃதுரைச்சுத்திரம்.

உம். கண்முடிச் சிரித்தான், வறிது நீதிச் செல்லுளீரிடை, கொடியாடித்தோன்றும், விரைந்து போயினான், நகுடி வந்தான், குதிரையேறிக்கொண்டேசென்றான், ஓடி வந்தான் என விவை துணைவினையோர்காலத்தெய்தியது.

உண்ணுதுவந்தான், உண்டுவாரான் என எச்சமும் முடிக்குஞ்சொல்லும் எதிர்ப்புத்தது. 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யா நெனின்' 'கற்றில் கண்டன்னம்' என்னும் குறளினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் செய்தலோடும் கற்றலோடும் முடியுமென்பர். இதாவது. பிரதியோகி நியோகியோடே ஒக்குமென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனை ஆசாரியாரோபம் என்பாருமுனர். 'அறவினை யாதெனநிற் கொல்லாமை' என்னுக்குறநுள் பரிமேலழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொடொக்குமாதலிற் கொல்லாமை அறவினையாயிற்றென்பர். 'காலினீர் நீங்காமையுண்டுகி' 'பள்ளியூரம் புலராமையேறற்க' என்பது எச்சமும் முடியுக்குஞ் சொல்லும் எதிர்ப்புத்தலின், அது சொல்லான் முடியாது ஈரம்புலர்ந்த பின்னேறக எனப் பொருள்படுதலின் அஃதெதிர்ப்புறையாகாதென்க. இதனை அலங்காரநூலர் அபாவபாவமென்பர்.

‘சிறக்கும்’ என்றசேடத்தால் சதிர்ப்பிரத்தியயத்துக்கு மன்ற யும் அடுக்குக்கொள்க. ‘இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்’ ‘புறநாடிரா மன்னு வினமை’ ‘மூவா முதலா வுலகம்’ என வரும். ‘மாழைமென் னேக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வந்துவந்தே’ ‘அறிந்த றிந்தும் பிரகணையே கொல்லும்’ என்பன ஒன்றுபல வடுக்கல். ‘கண்டுக்கேட்டு ண்டெயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்’ என்புழி வேறு பலவடுக்கல்.

இன்னும் அச்சேடத்தால் ‘சென்றது சென்றது வாழ்நான்’ ‘வந்தது வந்தது கூற்று’ என முற்றுச்சொல்லும், ‘அவ்வவ ரெச்சத் தாற் காணப்படும்’ ‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்’ படைபடை, தீத்தீ எனப் பெயர்களும், அடுக்கி, மக்களிரட்டை யும், மூலிக்கிரட்டையும் போல வரும்.

இன்னும் அத்தனாலே ‘தடிதடித்துத் தள்ளி வரும்’ ‘கல கல கூந்துணை’ ‘வற்றிய வேலை கல கலக்கும்’ ‘செல்சலமதம்’ ‘பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்’ ‘புன்னம்புலரி’ ‘குறுகுறுகை’ ‘வயிறு மொடுமொடித்தது, ‘சிறந்தஞ் சிறுகாலே’ ‘செக்கச் சிவந்தது’ ‘கண் ணக்கரிய’ என்பனவற்றை இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல் வந்தன “இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா” என் னுஞ் சூத்திரவதி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடநூலார் தேதி வ்யமானம் என உதாரணங்காட்டி, யங் லுக்கு என்பர். புநப்புந, ருநப்புந, சிவசிவ, ராமராம, திரே திரே என வடமொழிக்கண் ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்.

கேற்றண்டு வந்தான், இஃதோ உண்டு வருகிறான், காளை யுண்டு வருவான். எ-ம். உண்டு வந்தான், உண்டு வருகிறான், உண்டு வருவான். எ-ம். காலத்திரயமுட்கொண்டது. “செய்தெ னெச்சத்திற்ந்தகால—மெய்கிட னுடைத்தே வாராக்காலம்” என விதித்ததுமது.

‘கேர்த்து சிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்—வேர்த்து வெ ழுளார் விழுமியோர்’ ‘கொழுநற் றெழுமுதழுவான்’ ‘தொழுதெழு வார் வினைவளம்’ என்புழி வெகுண்டு வேரார், எழுந்து தொழு வார என முன்பின்னாகப் பிறந்தது. வடநூலாரும் வாய்பிளந்துறத் திணை குறட்டைவிட்டுறக்கிணை எனவும், கொடுத்திரந்தான் என வும் காட்டுவர். ‘வழுக்கிணை வைக்குந்தன் னை’ ‘யெடுத்து’ ‘பரு குவண்பைதனே யெல்லாங் கெட’ இவையும் முன்பின் பிறந்ததாக வமைக்க. இனிச் ‘கொழுநற் றெழுமுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழு

வார் வினைவள நீறெழ’ என்னுந் திருவள்ளுவரினும் திருக்கோ வையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் தொழாசின்னெழு வான் தொழாசின்னெழுவார் எனத் துணைவினையாயுரைப்பர். எழு வான் துயிலொழிதலாகலின், எழுந்து தொழுவானென் முன்பின்னாகப் பொருள்படுதலன்றி, நகுபுவந்தான் ஐடிவந்தான் என்பன போலத் தொழாசின்று துயிலொழிதல் கூடாதென்க. “வைகறை யாமல் துயிலெழுந்து தான்செய்யு—கல்லறமு மெனப்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற—நந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழு” என்பது துயிலொழிந்து பின் தந்தையுந் தாயுந் தொழுது பின் காரியத்திற் செல்கவெனப் பொருள்பட்டு வருதலானும், அவருரை அசம்பா விதமென்க.

‘மோயின னுயிர்த்த கால’ என முற்றுமாய்ச் சிறந்தது. ‘நற் ப்பா டலம்புனை வார்கிணையார்’ ‘கலத்தொழில் படவெழிஇப் பாடி’ ‘நூண்கனிந்—துலைப்பொழில் குரங்கின வீன்றநூண்டளிர்’ ‘கானவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கனை தொடுத்த வேடு—மானிரை பெயர்ந்த வாய ரார்த்தன ரணிக்த திண்டோ—டாடெனென்று முட க்ங்கிற்றென்று திரிமிந்தது சரம்பெய் மாரி—போளின்ற வென்ப மற்றப் பொருவருஞ் சிலையிறந்தே’ ‘செய்யோன் செயும்பொற் சாஞ்சென்றது சென்றதாவி’ ‘அவிழ்த்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா—நெகிழ்த்தன நேரிதழ் முல்லை—மகிழ்த்திதழ் - விண்டன கொன்றை லிரிந்த கருவினை—கொண்டன காந்தன் குலை’ ‘சேலை பயிலும் குயின்மழலை சோர்ந்த சைத்த—வாலு மயிலினக்க ளார்த் தெழுந்த—ஞாலல் - குளிர்ந்த முகில்கறுத்த கோபஞ் சிவந்த— விளர்த்த துணைபிரிந்தார் மெய்’ இவ்வாற்றவரு முற்றுக்களை முற்றுகவே சம் முற்றாய்த்திரிந்தது. இவ்வாற்றவரு முற்றுக்களை முற்றுகவே பொருளுரைக்கில் எகவாக்கியமாகது பின்னவாக்கியமாகிப் பொ ருள் சித்தியாதென்க.

‘கோழிகூவிப் போது புலர்ந்தது’ ‘உரங்கா வியானெ யொடித் துண் டெஞ்சிய யாமரம்’ என்புழிக் கூவப் போது புலர்ந்தது உண்ண வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழ்நூலார் பொருளுரைத்துச் செயவெனெச்சம் செய்தெனத் திரிந்ததென்றும், “வினையெஞ்சு கினவியும் வேறுபுல் குறிய” “ஆம்முக் கிளவி” என்னும் இரண்டு குத்திரத்தால் சேனுவலையர் நச்சினூர்க்கினியார் செய்தெ னெச்சம் சமண்கர்த்திருகமன்றிப் பின்னகர்த்திருகமாகவும் வருமென் றுங் கூறுவர். இவற்றை வடநூலார் கூவுவித்து எஞ்சலித்து என அத்தர்ப்பாவிதனிச்சாக்கிக் கூறுவர். கோழியைக் கூவுவித்தற்கும்

யாமரத்தை எஞ்சலித்தற்கும் காலமும் யானையும் ஏதுவாதலிற் சம்பாவித்தாம். 'குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே நரும்' என்புழிக் குடிபொன்றலித்தென்னும் பொருள்வினங்கக் குடிபொன்றச் செய்கென வுரைப்பர் பரிமேலழகரும். இனி ஞாயிறுபட்டுவந்தான் சாத்தன் என்றால், ஞாயிற்றைப் பவித்தற்குச் சாத்தன் ஏதுவாகாமையின், அஃதசம்பாவித்தாம். ஆதலின், ஞாயிறுபட எனத்துமுனர்த்தமாக்குவர். கன்னூலார் எச்சத்திரிவுகளை "சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வினைக்குரை" என்று சத்தவிகார மாக்குவர்.

உண்டுவந்தான் சாத்தன் இது சமானகர்த்திரும். துவாதி மூன்றும் இவ்வாறே வரும். சாத்தனுண்ணவந்தான், சாத்தனுண்ணக் கொற்றன் சோறு கொடுத்தான் எனத் துமுன் சமானகர்த்தாவோடும் பிண்ணகர்த்தாவோடும் வரும். செயின் செய்தால் எனக் கூறும் அவ்வியய கிருத்துக்களும் இருவர் வினையுக்கொள்ளும்.

கருநாய் கவர்ந்த காலினர் சிதைகிய பாணையர்—பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சை தானுக் கொள்வர்' என்பதனை 'இரும்பார்க்குக் காலரா யேதிலார்க் காளாய்' 'சேனைத் தலைவராய்' என்னும் பாட்டுக்கள்போல ஆயென்னுஞ் சன்கொடுத்து, விரவா வினையெச்சமாக்குவர். இவ்வினையெச்சங்களைக் கிரியாலிசேடணமென்பர். 'அரியானை யந்தணர்தஞ் சிந்தை யானை' என்னும் பாட்டினைக் கருமலிசேடணமென்பர். 'இடிக்குர் துணையாரை யான் வரண யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவினை மன்மதனை யரக்கர் கோவை' எ-ம். தொடர்ந்தும் தொடராதும் வருவது உமது. 'கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகையுனைவான்.' 'அகல்விசும்பு னார்கோமா— னிந்திரன்', 'காலார் கழலார் கடுஞ்சிலையார்' என ஒருபொருள் மேற் படைபெயர் வந்து ஒருவினை கொள்வதனையும் இடைப்பிற வரலாய் நின்ற பெயரெச்சத்தையும் கர்த்திரு விசேடணமென்பர். இவ்வாறு பெயர்பலவெடுக்கி ஒருபயனிலை கொள்வதனையும் வினை பல்வெடுக்கி ஒருபெயர் கொள்வதனையும் அகத்தியரும் கன்னூலாரும் "எனைத்துமுற் றடுக்கினும்," "உருபுபல வடுக்கினும் வினைவே றடுக்கினு—மொருதம் மெச்ச ியேற முடியும்" என்னுஞ் சூத்திரக் களாலடக்குவர். 'பெண்ணைவல் செய்தொழுமான்மை' 'மட வேறாப் பெண்ணிற் பெருத்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒருகுவானுண்மை மடவேறாதவன் பெண்மை எனப் பெயரெச்சங்கள் முற்றுப் பெயராயும், 'தேரான் பிறனிப்புக்கல்' தேராத பிறன் என முற்றுப் பெயரெச்சமாயும், அருத்தவிகாரமாய்ப் பெருகுபிரித்தன.

கலுபீத்தவா என்னுர் துவாப்பிரத்தியும் வேண்டா குடித்து வன சின்று, வேண்டா குடிக்க எனப் பொருள்பட்டுத் துமுனர்த்தமா மென்பர். துமுன் துவாவய்த்திரிந்த ஆதேசமென்னுது துமுன் பொருளில்வந்த துவாவென்பர். (இ)

சு0. எடுத்தல் படுத்த னலிதலென் றுரு மிசையனைத்தன் தொடுத்த வுதாத்த மறுதாத்த மேனைச் சுவரிதமா படுத்த கிருத்தான் முற்றெல்லா மெடுத்தலநுற் திங்கதம் படுத்த விரண்டு முடைத்தாஞ் சரூபம் பிற்தொடரே.

இது சுமென்னு மோசையும் அது வருமிடனும் கூறுகின் றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றோசையும் உதாத்தம், அறுதரத்தம், சுவரிதம் என்னு மூன்று சுரமாம். அவற்றுள், எடுத்தல் கிருத்துத் சரூபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல் திங்கத்தோடும், அவ்விரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சரூபச்சி விட்டத்தோடும் வரும். எ - று.

'அடுத்த' என்றமிகையால் விலங்கலுங்கொள்க. 'பிரசயம் விலங்கல் பேசுக் காலே.' இஃதுதாசுக்குத்திரம்.

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென சின்றுத்தோ லச் சமானரூபம் சரூபமென சின்றுது.

கிருத்துப் படுத்தல் திங்கதம் எடுத்தலெனமறிக் கூறுவா ருமுனர்.

உ-ம். 'கெறிசின்றூர் நீவொழ் வார்' 'மலர்மிசை யேகினுண் மாணடி சேர்த்தார்—சிலமிசை நீவொழ் வார்' என்புழி கெறிசின் றூர்சேர்த்தார் என்னும் கிருத்தை உதாத்தமாக எடுத்துச்சரிக்க. வாழ்வார் என்னுற் திங்கத்தமாகிய ஆற்பனேபதத்தை அறுதாத்தமா கப் படுத்துச்சரிக்க.

சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்ட மும், பொருள் வேறுபடாது சொல் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்ட மும், சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமுமென்ச் சரூபச்சிலிட்டம் மூவகைப்படும்.

உ-ம். 'குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு—மழிலைத் தும்பி வாய்வைத்தாத' 'சிந்தைவலி சின்றகிரு நீர்க்குமரி யாட்' எனச் சொல் வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்ட சரூபம் வந்த வாறு காண்க. அஃது இஃது உஃது என்னுஞ் சுட்டுமுதலாகிய

வாய்தக்குற்றகாரமும், அது இது உது என்னும் முற்றகாரமும், பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உயிரோடு புணருங்கால், அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிற்கும். அஃது இஃது உஃது என்னும் குற்றகாரமும், அது இது உது என்னு முற்றகாரமும், உருபு புணருங்கால் அஞ்சாரியை பெற்றும் ஆய்தக் கெட்டும் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிற்கும். இவை பொருள் வேறுபடாது சொல்வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

செம்பொன்பதின்பலம், குன்றேறமா, குறும்பரம்பு. நாடியாது, எட்டியாது, எட்டு, கொட்டு, தாமரை இவை சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈண்டும் எடுத்தல் படுத்தல் கொள்க.

இவ்வாறு வரும் நாகார்த்தபதத் தொடரையெல்லாம் தொடர் காப்பியர் இரட்டிதமொழிதலென்பர். அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாரைப் பிழையாமை என்பதனை இரட்டிதமொழிதலென்பர். இக்கருத்தறியாத நச்சினர்க்கினியர் “ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்” என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொருளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு இச்சிலைடையுதாரணத்தைக்காட்டி யிடர்ப்பெயர்க்க.

இனி நாகார்த்தபதத்தை யெல்லாம் வர்ணவப்பாவென்னும் எழுத்தொப்புமையுடைய பலபொரு ளொருசொல், பலசொல் லல்லது ஒருசொல் ளன்றெனவும், ஒன்றல்லவை பலவென்பதனும் பல்வென்பதல்லது ஒருசொல்லன்றெனவும், ஒருசொல்லாதலின் இருகாலுரைக்கவெனவும், வடநூலார் கூறுவர். என்னை? பயக்காரம் பயோம்புசு [பயம்-பால், பயம்-கீர்] என அமரசிக்கத்துள் வருதலிணைக்க. அதுபற்றிச் சேவைரையரும் “காலமுலகம்” என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பர். தொல்காப்பியரும் “தெவ்வுக்கொளற்பொருட்டே” “தெவ்வுப்பகையாகும்” எனவும், கண்ணென்பது ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் “கண்ணென்பு பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி” எனவும், “கண்கால் புறமகம்” எனவும், இரட்டித்துக் கூறுவர். அப்பதிக்ஷிதர் ‘ஏகநாளாவல்லப்பிபவத்துவத்துவம்’ போல வென்று திருட்டாந்தகூறி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரவிருத்திரிபித்தம் ஒருங்குதோன்றுமென்றுக் கூறுவர்.

“உப்ப கார மொன்றென மொழிபு—விருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே” என்புழி தயு என்னுஞ்சொற் கெடுவென

வும் கெடுவியெனவும் அந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர் தொல்காப்பிய ராகலின், ஈண்டும் எடுத்தும் படுத்தும் சொல்லுக.

ஆடிக்குக் கொண்டான், சித்திரைக்குக் கொண்டான் என்னு புழி இக்குச்சாரியை முதலெழுத்தாகிய இகரக்கெட்டுப்புணர்ந்த இடப்பொருட்டிற் தொகைமொழியென்பர். அனைவ நான்கனுபு தொடர்ந்த பொருளாகக் கொள்ளுங்காலும், எடுத்தும் படுத்தும் சொல்லுக.

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலக்கலாம்.

நலிதலை ஈறுமீற்றையலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்புச்சரிதக மென்பர். உருவகம் தீவகமென்பதுபோலச் சுவரிதகமென்பது சரிதகமென நின்றது. தமிழ்நூலுரைகாரர் சரித்திறதலிற் சரிதக மென்பது அறியாமை. (சு)

சக. பகுதிக்குரிய விகரணி யீசரத்தும் பாணிசெப்புற் தொகுதிக்குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறுதி [டாந் விகுதிக்குரியலிற் லோட்டு னியங்கோள் விதிப்பொருட் தகுதிக்குரிய கீருத்தியம் வேண்டுந் தரும்படுமே.

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சம்மொடியெ ன்னுக்குறியீடு கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத் துக்கண் பத்துவகை விகரணியாம். வினைசெயன்மருங்கிற் கால மொடுவருவனவாகிய காலமுணர்ந்தும் இடைநிலை தோயிறுதிதச லகாரமாம். அவற்றுள் வியங்கோள் லிங் எனவும் லோட்டு எனவும் பிரவகையாம். வேண்டும் தரும் படும் என்னுமுன்றுக்கிருத்தியப் பிரத்தியயமாம். எ - று. பாணி காலம்.

‘முதலிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு—மேவிய வெழு த்தே விகரணி யென்ப’, ‘தவ்லிய மிக்குத் தவ்லிய மதியமென்— நிவ்வகை முன்றுக் கிருத்தியப் பிரத்தியயம்.’ இவை உரைச் சூத்திரம்.

உ-ம். உண்ணப்படும், உண்ணுகின்றான், ‘சொல்லுக சொ ல்லை’, ‘வினைகலந்து வென்றீக’, ‘தேமல ரக்கட்டிருவே புருக்க’, ‘இன்பத்தின் பத்து மிரிற் றைக்க’, ‘அறைகுவன் சொல்லே’, கூடப் படுதற்கு வம் என விகரணி யெழுத்துக்களெழுவுத்தன. ஒழிந்த முன்றுமுவத்தவழிக் காண்க. அநாதி ஆதி என அலுக்காயும் லுக் காயும் வந்தாற்போல, அறைகுவன் அறைவன் பெறுகு வம் என வரும். உண்ணுகின்றான் உண்ணுவோம் என்புழி அலுக்

காயே வந்தது. உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல லுக் காயே வந்தது.

‘அ. ஆ. உ. ஈ. ஒ. ன். னு. நா. ன். கு. யி. ரு. ள். த. த. க. த. கு. ள். வெ. ன். னு. மு. யி. ர். மெ. ய். ன். மூ. ன். னு. ம். — வி. க. ர. ணி. யு. யி. ர். சி. ல. மெ. ய். பூ. ள். ள். து. வ. ரு. மே. — யே. னே. மூ. ன். னு. மீ. ன். னி. டி. ள். வெ. ன். ப.’ இஃதுகாசுக்குத்திரம்.

தடறவொற்றுஇன் முதலாகிய கர்லக்காட்டும் இடைசிலையோடு நீங்காத அன்னீறு முதலியவற்றை விரித்து லகாரமாதல் காண்க.

இனி வியக்கோளாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழ்க என ஆசீர்வசதம் என்னும் வாழ்த்தற்கண்ணும், ‘பாந்து—செடுக வலகி யுநீறியான்’, ‘பொற்பாவாய்—நீரூய் சிலத்த வியையோ’ எனச் சாபத்தின்கண்ணும், ‘தேமல ரங்கட் டிருவே புகுதக’, ‘எந்தை வருக’, ‘எயிமான் வருக’ என வேண்டிக் கோடலாகிய பிரார்த்தனைக்கண்ணும் எவலாகிய பிரேரணைக்கண்ணும் வந்தன. ‘கல் கையா னீர்க்கழலான் காப்பு’, ‘குறித்தோன் கூற்றச் தெரித்து மொழி கினவி’, ‘மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே’, ‘நலத்தின்க ணரின்மை தோன்றி னவனைக்—குலத்தின்க ணையப்பட்டல்’, ‘இய ற்கைப் பொருளை யிற்பெண்க் கினத்தல்’ என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிரீறும் ஒற்றீறுமாய் வரும் இருவகைவியக்கோளையும் லிங் கொண்டும் லோட்டென்றும் கூறக.

கிருத்தியம்போல லோட்டும் வடநூலார் விதிப்பொருட்டா மென்பர். அதுபற்றி லோட்டிற்குக் கிருத்தியத்திற்கும் நடுவே த்ப கமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருத்தியவுதாரணம்:—‘ஒடுதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ்செ ய்வீன—யாஅது மென்னு மவர்’, ‘சிரத்தரக் கினைப்பதாக நீகினை க்க வேண்டுமே’, ‘நீடுயன்குறை சொல்லவேண்டு மாநீயு’, ‘யான் பொருதல் வேண்டும்’, ‘வெய்யோற் கநேக நாள் வேண்டுமே’, ‘இளைத்தென வறிந்த கினைமுதற் கிளவிக்கு—வினைப்படு தொகு தியி னும்மை வேண்டும்’, ‘இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுரு பிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’ என்புழிச் செய்யு மென்னு முற்றுகாமல் வேண்டு மென்னுத் தவ்வியப் பிரத்தியயம் வந்தது. ‘நலம் வேண்டி னுணுடைமை வேண்டும்’ என்னும் பாட் டில் பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றார்.

வடமொழியிற் கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்ய வேண்டும்.

இவ்ராலிக்காரியஞ் செய்யத்தரும், ‘எய்திய செல்வத்த ராயினுக் கீழ்களைச்—செய்தொழிலார் காணப் படும்’, ‘கடைசிலத்தோ ராயினுக் கற்றுணர்ந் தோரைத்—தலைசிலத்து வைக்கப் படும்’ கீழ்களை, கற்றுணர்ந்தோரை என இரண்டாம் வேற்றுமை விரித்து சிற்றும் உயர்திணைப் பன்மை படுமென்பதனோடு முடிதலின், செய்யுமென்னும் முற்றுகிய ஆற்பேபதமன்றி யவ்விய கிருத்தன் விதிப்பொருட்டாகிய கிருத்திய மென்பது தெற்றெனவறிக.

இனி ‘உன்னப்படுவன’ எனவருந் திருக்கோவையாருள் தொற் சோதனை காட்டிய ‘வஞ்சரையஞ்சப்படும்’ என்பதற்கு அஞ்சத்தருமென்பர் பேராசிரியர்; பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமெ ன்பராதலின், கிருத்தியப் பிரத்தியயமூன்றும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபதமாய் இருதிணையம்பான் மூவிடத்தினும் சிற்றவில், அந வ்விய கிருத்தாமென்க.

முற்கூறிய விசுரணியுள் பெறுகவும், உண்ணுகிடத்தான், உண்ணுவிற்குத்தான், புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவ்வென்பது விசுரணி, வம் என்பது காலக்காட்டும் லகாரமாகிய இடைசிலதோயுறுதி. உண் பகுதி, ஆ விசுரணி, கிடத்தான் இருந் தான் என்பன லகாரமென்னும் இடைசிலதோயுறுதி. புகு என் பது பகுதி, த என்பது விசுரணி, க என்பது லகாரமென்னும் இடைசிலதோயுறுதி. சொல்லு அருளு என்பதில் உ விசுரணி பெ ற்று சிற்றூற்போல, பச சகி தச என விசுரணி பெற்ற சிற்றும் முன்னிலையேவல்லினைச்சொல். இவற்றின் லகாரமென்னும் இடை சிலதோயுறுதி குன்றியது ‘ஆபுமலத்தம்’ என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதம். ‘திருநுதல்’ முதல் இதுவரை கிருத்தமென்பர். (எ)

சஉ. அடைமொழி யாந்தொகை தத்திதன் காரக மாஞ்சு பந்த, நடைமயி லேவினை பெல்லார் திவந்தகற்றுதுயினி; புடைபரத் துந்தனைச் சொற்பெயர் பாவம் பொதுயி னிற்கு, மிடைசில யாருண்டில் வேறெச்ச மல்பய மென் றறியே.

இதீவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சபத்தமாம். வீனையெ ல்லாம் திவந்தமாம். முதனிலத்தொழிற்பெயரும் உம்மையாற் புடைபரத்த தொழிற்பெயருமாகிய திவ் பாவமும் கிருப்பாவமும்

பாவபதமாம். திணைபாலீடமூன்றிற்கும் பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொள் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவ்வியயமாம். எ - று.

• 'அடைமொழி' என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சபந்தமாம். நன்னூலாரும் "வினையின்பெயரே" என்புழி வினையினைச்சொல்லும் பெயரென்றார்.

• முதலிலே புடைபரத்தலாவது 'சாமானியம்' என்னும் பாட்டுக்காட்டிய திக்குதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களைக்.

பறவை, உட்கை, துடைப்பம், கிடக்கை எனமுறையே கருத்தாவும் கருமமுங் காரணமும் அதிகாரணமுமாகிப் புடைபரத்த பாவபதம் வரும். புனைந்துரை, பெய்துரை, 'கெடுவாகவையாத', 'அறிகொன்றறியான்' என்னும் முதலிலைகளும் உரைத்தல் கெடுதல் அறிதல் எனப் பொருள்விரிந்து சொல்லிரியாத் திக்குபாவபதமாம்.

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத நான்கும் வினைக்குறிப்பாதலின், அவற்றைக் கம்பியமானக் கிரிணையாய் நிற்கும் அவ்வியயமென்பர். இருதிணையைப்பான் மூவிடமாயடங்கிய லிங்கத்திரயமும் புருடத்திரயமும் வசனத் திரயமுமான மூன்றிற்கும் பொதுவாய் நின்றலின், இடைச்சொள்முதலிய வாரணையும் அவ்வியயமென்பர்.

உயர்திணை முப்பாற்குமுரிய யாரென்னும் பிரச்சினைபதம் 'ஊரைகூட்டுண்ணு முகுபளி யாமத்தெங்—கோரைகூட்டுண்ணிய தான் யார்மன்—போதெல்லாந்—தாதோடு தாமுந்தார் கச்சி வளநாடன்—தாதோடு வாராத வண்டு.' எ-ம். 'நானூரென் னுள்ளமார் ஞானங்களார்' எ-ம். நீயார் எ-ம். இருதிணையைப்பான் மூவிடத்தும் வருதலானும், அவ்வியயமாயிற்று.

• 'மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிர்' எனவும் 'மயிலெனப் போந்து' எனவும் 'மணியயிற் றொழில்' எனவும் திருமுருகாற்றுப்படையினும் திருக்கோவையாரினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலே நடைக்குவமையாக்கலின், 'நடைமயிலே' என்றும்.

வடமொழிபுதாரணம்:—கிம், அத்தி, நாத்தி, பிருதக்கு; இவையார், உண்டு, இல்லை, வேறு என்பவற்றின் பிரதிபதம். பிரச்சினம், சந்தர்ப்பம், அபாவம், விபாகம் என்பன இந்நான்கிற்கும்பெயர். அமரசிங்கமென்னு நிகண்டில் மூன்றாக் காண்டத்துள் அவ்வியய

வர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம் ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுண்டாக்குமென்க. 'ஒஹித்தற்பட்டத' இது குசகாவ்வியயம். 'செரு அஅய்வாழியகெஞ்சு' என்புழி வாழியவேன்பது வாசகாவ்வியயம். (அ)

சக. காலத் திரயம் புருடத் திரயம் கலந்தலிங்கச் சிலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறந்தவற்றுட் கோலப்பெண் ணைலியென் றிவையாகும் குறிவசன, நீலத் தடங்கண் லாயெழு வாய்க்கு நிகழ்த்தினவே.

சச. பூதத் தொடுவர்த்த மானம் பரிடியம், போதுவயி தோதைத் தகைய பிரதம மத்திம் முத்தமமா மேகக்க சேட மிலேசம் பகுதிப் பொருள் விசுதி மாதர்ச் சுவர்த்தமென் றோடாப வாதம் வழுவமைப்பே,

இவ்விரண்டும் அவை. காலத்திரயமுதலாக வசனத்திரயமீறும் பன்னிரண்டிள் இறப்பு நிகழ் வெதிர்வென்னு மூன்றும் முறையே பூதகாலம் வர்த்தமான்காலம் பரிடியத்தகாலமாம். படர்க்கை முன்னிலை தன்மை என்னும் இம்மூன்றும் பிரதமபுருடன் மத்திம் புருடன் உத்தமபுருடன் எனவாம். ஆண்பால் பெண்பால் அலிப்பால் என்னுமிம்மூன்றும் புல்லிங்கம் திரிலிங்கம் கட்டுச்சகலிங்கம் எனவரும். எழுவாய்க்குக் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு எக வசனம் துவிவசனம் வெருவசனம் எனவாம். சேடமிலேசம் என்பது உம்மைத்தொகை. இவை முறையே குறையும் மிகையுமாம். தானுகமென்பதாமது. பகுதிப்பொருள் விசுதி சுவர்த்தமாய் வரும் பிரத்தியயம். வழக்காத்தல் தோஷாபவாதமாம். எ - று.

'குறியே லிங்கக் கூறுங் காலே' இஃதுரைக்குத்திரம்.

சத்துவகுணத்தைப் புல்லிங்கமெனவும், ரசோகுணத்தைத் திரிலிங்கமெனவும், தமோகுணத்தைகபுஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை சாத்திரலிங்கமெனவும் கொள்வர். இக்குணங்களோடு கலவாத் பொருளொன்றுமில்லையாம். ஆதலின், இக்குணங்களோடு கூடிய பொருளையுணர்ந்துஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால் அவ்வாறு கூறுவென்று பாணினி முதலாயினரும் சைமிசியும் காலாமத்திரயத்திற் கூறினொன்க. இவ்வாறு வரும் சாத்திரலிங்கத்தை வெளகுக திற் கூறினொன்று கொள்ளாதொழிக. இம்மூன்றுகுணமும் மிகுதி விங்கமென்று கொள்ளாதொழிக. இம்மூன்றுகுணமும் மிகுதி குறையொப்பாய் நின்றல்பற்றி ஒருபொருட்டுசொல்லே மூன்றுலிங்கமுமாமென்பார்.

‘மிருதி குறையொப் பெனவறஉ மூன்றும்—உபசய மபசய்ஞ் சம்மென வாகும்.’ இஃதுரைச்சூத்திரம்.

‘இலே மிகையே. வவமென மொழிபு—வெருளக் கிரகண மென்பதமதுவே—குறையே சேடல் கூறும் காலே. இஃதுரைச் சூத்திரம்.

ஆகாரவீறுதி யகரவீறுதியற்றே என்னுது ‘ஆகார வீறுதி யகர வியற்றே’ என்பதும், ஆதியதென்ப வயிதிகர்த்தா வகப்பித தகர்த்தா என்னுது அநபிகிதமென்பதும், செய்த செய்கின்ற செய் யுமென்வாய்பாட்டில் என்னுது பாட்டிலென்பதும், எடுத்துக்காட் டென்னுது காட்டென்பதும், இவ்வாழ்க்கை வழி யெஞ்சல் என் னுது வாழ்க்கைவழி யெஞ்சலென்பதும், சீர்தூக்கிச் செயல் என் னுது தூக்கிச்செயலென்பதும், சேடமாம். இவ்வாறுரைத்ததன்றி பிற்தோரிலக்கணமும் கொள்ளுதல் உரைகாரர் மதமென்க. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் எழுதிக்காட்டல் வேண்டா வாயிற்று.

சந்தோபிசிதமும் காரிகையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச் சுவார்த்தமென்றும். உ-ம். ‘மாதாமனை மாட்சியான்’ எ-ம். ‘கனங்குமுழு மாதர்கொல்’ எ-ம். ‘குறியெதிர் ப்பை நீரதுடைத்து’ எ-ம். ‘வண்ணவண்டின் குரல் பண்ணை போ ன்றனைவே’ எ-ம். ‘நத்தம்போற்கேடு’ எ-ம். ‘சோதிவாயவுக் கண் ணவுஞ் சிவத்தன்’ எ-ம். நீலகம், மெளத்திகம், படகம் எ-ம். இரு வகை மொழியினும் சாமானியத்திதனில் வரும். கொளத்திரி பில வே என்பது போல வர்ப்பாலது திரிபிட மின்றே என்பதும் இரு பெயரோடு மென்பது இருவயிற் பெயரொடுமென்பதும் அவ்விய யத்திதனில் வரும். பாவத்திதனில் வருதல் ‘முட்டாது கூறிய’ என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்.

வழுவற்க வென்றலும் வழுவுமைத்தலுமென வழுக்காத் தல் இருவகைப்படும். குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல் லுகவென்றல் வழுவுறக்கவென்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொ ல்வன்றியினும் ஓராற்றான் அப்பொருளை விளக்குதலின் அமைக வென்றல் வழுவுரைத்தலாம். அத்தனை வடநூலார் சீரங்குசாக்க வய: என்றுபோவர்.

ஆண்டுரைத்த காலாவது மலைநிற்கும், யாரொழுமும், தீச்சுடும் என்றலின் சிகழ்வல்லலிலையென்பாரும், ஒருவர் நடக்குச் சொழி ந்கண் ஒருகாலம் முன்சென்றெழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாத

வின் இறப்பு மெதிர்வுமாமென்பாரும், இவையெல்லாம் ஒருபொரு ளின் பண்புத் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபோ ருட்பேறில்லை யென்பாரும் என ஆதிரியர் கால்வராதலின், அகத் தியர் ‘உலக வழக்க மொருமுக காலமு—கிலபெந் வுணர்தரு முதுமைநெறியால்’ என வேதங்கூறிற்றென்பர். முன்பிறத்தான், பின்பிறத்தான், மூத்தான், இளையான் என்பனவற்றை உதாரணக் காட்டிக் காலமுண்டென்பாருமுள்ளர். (க-30)

சரு. வினைப்பெய ரோடவ் யமமாங்கை யாதி மிகைந்து கின்ற தனைப்பெய ரிட்ட துபசர்க்கஞ் சுட்டினுட் டானகரத் தினைப்பெய ரிட்டது தற்சத்தம் யற்கத்தம் யாவெகர முனைச்செய்ய்பாட்டு வினைபாவ கண்மணி மொய்த்தப்பக்கே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு கூடி கின்ற கை முதலாகிய அவ்வியங்கள் உபசர்க்கமாம். வினைப்பெயரெனவே வினைச் சொல்லோடு வருதலுக்கொள்க. அகரச்சுட்டுமுதலாகிய சொற்கள் தற்சத்தமாம். யாவென்னும் வினைப்பெயரும் கரமுதலாகிய வினைப்பெயரும் யற்சத்தமாம். செய்ய்பாட்டுவினை கர்மணிப்பிரயோகத்தின் கண்ணும் திக் பாவப்பிரயோகத்தின் கண்ணும் வந்த யக் காம். எ - று.

அகரத்தையும் கரத்தையும் கிலமொழியாய் நிறுத்தித் தொ ல்காப்பியர் முடித்தலின், அவ்விரண்டெழுத்தையும் ஆகுபெயராக வுக்கொள்க.

உ-ம். கையிகல், ‘கலந்தாரைக் கைவிடுதல்,’ ‘கைகூவேன்,’ ‘நூலங்கருதினுக் கைகூடும்’ எனக் கையென்பது உபசர்க்கமாய் வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வந்தது. ‘நூல்கால் யாத்த மலை வெண் குடை’ எ-ம். ‘உயிரிற் நிலைப் பிரித்த மூன்’ எ-ம். ‘கல்லாத மேற்கொண் டொழுக்கல்’ மேற்கோள் எ-ம். ‘மீக் கூறு மண்ணிலம்’ எ-ம். ‘ஒல்லை யுணரப்படும்,’ ‘வல்லிக்கெடும்,’ புறங்கொடுத்தல், புறந்தருதல், புறப்படல், அகப்படல், ‘இலம்படு புலவர்’ எனவும் உபசர்க்கம் வரும். கை, கால், தலை, மேல், மீ, ஒல்லை, வல்லை, புறம், அகம், இலம் என்பவை உபசர்க்கம். பரிமாறுதல் வடமொழியுபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச்சொல்.

வடநூலார் உபசர்க்க மிருபதென்பர். அதிலோபம் அதிசயம் என்பன வடமொழியுபசர்க்கம். சித்தாமணியாரும் ‘அதிலோபமாத்

தர்' என்றார். அறிதூட்டம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச் சொல்லோடும் வராமையின், அவ்வியப்பாவமென்க.

'எப்பெருநன் யூர்யூர்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருண் டமெய்
ப்பொருள் காண்ப தறிவு' யாதனின் யாதனி வீக்கியா தோது—
லதனி நதனி னீலின்' என்பன யற்சத்தம் வந்தபின் தற்சத்தம்
வரும். இச்சியமம் வடநூலார் மதமாதலின், திருவள்ளுவரும் அவ்
வாறு செய்யுட்செய்தாரென்க.

பாவ கர்மணியில் வருஞ் செய்ப்பாட்டு வினையை யக்கெண்
பர். அன்றியும் 'பொத்துப்பெய்,' 'மன்றுபெய்,' 'சோர்வுபெய்'
எனப் பெயரெடுத்துவரும் படுவை யக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல்
வேற்றுபடுதல் எனத் தொழிற்பெயரெடுத்துவரும் படுவை
யின்றும் கூறுவர். (கக)

சக. ஆயு மலந்த மசந்த மலாதி யசாதிபிவை
மாயுமெய் யீறுயி ரீறுயி ராதி மதிதுதலாய்
தோயுமெய் யாதி சமத்தம் வியத்தற் தொகைவிரிமற்
றேயும் பிரோணை செய்பா பெனில்செய் பெனக்குன்றுமே.

இது சிலசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச்
சொற் குன்றி சிற்பதும் கூறுகின்றது. மெய்யீறு அலத்தம் என
வும், உயீற்று அசத்தம் எனவும், மெய்யீறு அலத்தம் எனவும்,
உயீற்று அசத்தம் எனவும் பெயர்பெறும். தொகைப்பதம் சமத்த
பதமெனவும், தொகைப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயர்பெறும்.
செய்யாயென்பது செய்யெனக் குன்றும். எ -று.

'பிரோணை யேவல் பேசும் காலே' இஃதுரைக்குத்திரம்.

உ-ம். ஆல் அலத்தமும் அசாதிபுமாம். மணி அலாதிபும் அசத்
தமுமாம்.

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சக்கம் படகம், வட்
டம் பலகை, கமலம் தான் என்பன விரியென்னும் வியத்தபதம்.
அப்பதங்கள் சக்கரச்செல்வம், மன்னகுமாரன், சக்கபடகம், வட்
டப்பலகை, கமலத்தான் எனப் பிளவுபட்டிசையாது, ஒருசொன்
னீர்மையவாய்ச் சமத்தபதமென்று தொகையாய், சக்கரனது செ
ல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சக்கமும் படகமும், வட்டமாகிய
பலகை, கமலமொத்த தான் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ்
வாறல்லது அது கு என்னும் விபத்திகளும் உம்மைகளும் உவமவு
ருபுசளும் சிற்றழியாவென்க.

* 'செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்—வல்வரவு
வாழ்வார் க் குரை.' என்புழி உரையாயென்பது உரையென சின்
றது. வடநூலுள்ளும் பசகி என்பது பச எனக் குறைந்து சின்று;
பசகி எனப் பொருள்பெய். பஜீ தியச தீச என்பனவுமது. வடநூ
லார் இவ்வாறுரைக்குக் கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் 'செ
ய்யா பென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் னினவியாகிட
னுடைத்தே' என்றார். இச்சுத்திரத்துக்கு வடநூலார் மதம்பற்றிச்
சேனுவரையர் செய்யாயென்னும் முன்னிலையேவல் வினைச்சொல்
செய்யெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி நச்சினர்க்கினியார்
செய்யாயென்னும் எதிர்மறைச்சொல் 'செய்யென்னும் உடன்பாட்
டுச்சொல்லாமென்றும், அது குன்றினதன்றென்று முகாடிப்பர். செ
ய்யீரென்பதும் அவ்வாறு பொருள்படுதலின், செய்யென்கினாவீ
யென்பதன்றியும் செய்யுமென்கினவியாகிடனுடைத்தே என வே
றெரு குத்திரஞ் செய்யவேண்டும். 'மகனெனன் - மக்கட் பதடி
மையன்' என்பதும் உடன்பாடெதிர்மறையென்னும் இரண்டவிதி
யும் பெறும். அதற்குஞ் குத்திரம் வேறு வேண்டும். தொல்காப்பி
யர்க்கு எதிர்மறையும் உடம்பாடொய் சிற்குமென்பது கருத்தா
யின், 'செய்யாயென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்யாயெ
ன்னு முடம்பாடாகும்' எனச் சுத்திரஞ் செய்வார். அவ்வாறு குத்
திரஞ் செய்யாமையானும், அஃதுரையன்மையறிக. இனி முதனி
லைகளைத் தொல்காப்பியர் 'ஒற்றியு தொழிற்பெய ருயிரிடு தொழி
ற்பெயர்' என்றதல்லது முன்னிலையேவல் வினைச்சொல்லென
விதியாமையானும், அம்முதனிலைகள் பெயராய் சின்றே பின் மூன்
றிடத்திற்கும் உரிய இடைநிலைதோயுறுதிகளைச் சேர்ந்து வினைச்
சொல்லாவதன்றித் தனியேசின்று வினைச்சொல் லாகாமையானும்,
தனியே சின்று முன்னிலைவினைச்சொல் லாயிற்றென்றால், தனியே
சின்று படர்க்கை வினைச்சொல்லாதலும் தன்மை வினைச்சொல்
லாதலும் வேண்டும்; அவ்வாறுகாமையானும், நச்சினர்க்கினியா
ருரை வடநூலோடு மாறப்பட்டதாமென்க. சாவென்னெனச்சத்
தறுதி குன்றும் எனத் தொல்காப்பியர் முதலாயினர் எடுத்தோ
திய உபலக்கணத்தால் 'பாலறிவத்த', 'செய்தக்க', 'மண்மான்
புனைபாவையற்றி' என வருவனவுமது. 'நன்மாணுமுழவுழ்',
'வரிப்பினபந்து' என வருஞ் செய்தெ னெனச்சத் தீறும் வினைத்
தொகைகனாய்க் குன்றிய பெயரெனச்சத்தீறும் இவ்வாதே கொள்க.
இவை விவட்சாதினம். (கஉ)

உ-ம். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' பிறப்பிற் கேதவாகிய பேதைமை; இது காரியக் காரணமானது. 'தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு' தீவினையால் வருஞ் செருக்கு; இது காரணக் காரியமானது. 'இல்லதெ னில்லவன் காண்பானா' மாண்புடையானா; இது குணக் குணியானது. 'சிற்றின மஞ்சம் பெருமை' இது குணவினை குணிவினையானது. 'முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்' இது ஒருபொருளின் வினை மற்றொரு பொருளின் வினையானது. 'குளவளாக் கோடின்றி நீர்நிறைத் தற்று'; இத்தப்பாவினை நானுழிய ரிசி பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்துகிகழ் பொருளின் ரொழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுள் தேன்றும்' என்ற சகாரத்தால் 'பீலிபெய் சா காபி மச்சிறும்' என்னுஞ் சினைவினை முதல்வினையாதலுக் கொள்க.

இன்சொல், வன்சொல், மதுரகவி, 'செவிக்கைப்பச் சொற் பொறுக்கும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன. (கச)

சக. சாற்றிய தெப்பப் புலவோர் மொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும், வேற்றுமை கூறிய நினைபா லுணர்ந்தும் வினை விசுதி, மாற்றஞ் தேய்வ மொழிக்கில்லை போக்கெழு வாயுருபு, தேற்றிய விக்க மொருமுன்று யில்லை செழுந் தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிக்குத் தமிழ்மொழிக்கும் பேதக் கோடிக்கறி ட்டி ஒருகூறுண்டோ இன்றேவென்பது கூறுகின்றது. திணையுணர் த்தும் வினைவிசுதியும், ஆண்பால் பெண்பாலுணர்ந்தும் வினைவிசுதியும் வடமொழிக்கில்லை. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாவியத்தியும், இலிங்கத்திரயமுயில்லை. ஏ - று.

'சேதன னுயர்திணை யன்றிணை யசேதனம்.' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

எற்புழிக்கோடலால் தமிழ்மொழிக்கும் அன்றிணைக்கண் ஆண்பால் பெண்பாலுணர்ந்தும் வினைவிசுதியில்லையென்க.

'எழுமாயுரு திரிபில் பெயரே' என்றதனாலே தமிழுக்குப் பிரதமாவியத்தியில்லை யென்பது முன்னே கூறிலும்; பின்னுக்கூறியது, இலிங்கஞ் சிறுபான்மை கொண்டு பெரும்பான்மை விலக் கவேண்டிய அதுவாதத்தாலென்க.

'ஒருமூன்றுயில்லை' என்ற சகாரத்தால் முற்றும்மை எச்சப்படுத்தி ஒருபொருடானே தன்னை விசேடிக்கு மிடத்தும், குணங்கள் குணிகளை விசேடிக்குமிடத்தும், வடநூலார் மதம்பற்றி இலிங்கசியமம்' எகதேசமாக வரும்.

உ-ம். சயதி என்றால் செயிப்பன், செயிப்பன், செயிக்கும், செயித்தது என ஓர்மே சின்று பொருளுரைத்துமென்க.

'நாணென்னு நல்லான் புறங்கொடுக்குங் கன்னென்னும்—பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.' என்னுத் திருவள்ளுவரில் பரிமேலழகர் நாணென்னு நன்மை யென்பாலதனை நல்லானெனப் பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமையற்றி யென்றாராதலின், வடமொழியுள் லச்சையென்பது பெண்பாற் சொல்லென்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரத்திலே 'தென்றலஞ் செல்வன் யாண்டு ளன் கோல்லோ' 'திங்களஞ் செல்வன் யாண்டுள்ள கொல்லோ' எ-ம். 'இன்னிள வேனில் வந்தன லாக' எ-ம், பெயராலும் வினையாலும் அவ்வவ சொற்களை ஆண்டு பகலிகழ்த்து—மேல்பாற் நினைப்பின்னை யொக்கலைக் கெரண்டு பகலிகழ்த்து—மேல்பாற் நினைப்பெண் புலம்புது மால்' எனப் பெண்பாலாக்குவர். சடகோபர் திருவிருத்தத்தன். 'வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை' என்பது மது. 'தோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தாட்டுங்—கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்' என்னும் நாலடியாறன் கூத்தன் உயிர்க்கூத்தன். 'கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடநல்லான்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக் - கூங்கையான்—பூம்புன் லாகக் கெழீஇயினுள் போரடிதோன்—வேம்பார் தெரியலம் வேந்து.' இச்செய்யுளிற குமரியாற்றைக் கொங்கலர் கோதைக் குமரிமட நல்லானென்றும், கங்கையாற்றை ஈறு திரித்தாக் கங்கையானென்றும் பெண்பாலாக்குவர். இனிச் சிந்தாமணியுள் 'ஆனையு ளரசன்ற னணிகிளர் வலமருப்பு' என வருவதையும் அதன்பாற் படுத்திக.

இனிப் "பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைக் கிளவி" என்னுஞ் சூத்திரத்தன் சேனாவரையர் அத்தனர் அரசர் என்னும் பன்மைப் பற்றுச் சாதிப்பெயரை உயர்திணைப் பெயரென்றும், அத்தன்னை அரசனென்னு மொருமையிற்றுச் சாதிப்பெயரை விரவுப்பெயரே என்றுக் கூறுவர். 'ஆதலு மொக்கும். நாணென்னு நல்லான், தென்றும் கூறுவர். 'ஆதலு மொக்கும். நாணென்னு நல்லான், தென்றும் செய்வன் முதலியனவெல்லாம் சாதிப்பெயரன்மையானும், பரிமேலழகர் நாணென்னு நல்லானென்பதனை உருவகமென்னும் யானும், விரவுப்பெயராகாது இலிங்கமென்னும் பாலுணர்ந்துஞ் சொல்லேயாமென்க. நாணென்னும் படர்க்கை விரவுப்பெயரை

யும், நீ நீரென்னும் யுஷ்டம் சத்தமாகிய முன்னிலை விரவுப்பெயரை யும், யான் யாமென்னும் அஸ்மச்சத்தமாகிய தன்மை விரவுப்பெய ரையும் வடநூலார் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கத் தோன்ற தன வென்றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கத் தோன்றதன கென்றும் கூறலார். தென்றலஞ்செல்வன் முதலியன வெல்லாந் தன்னைத் தான் விசேடித்தன. பிற்காலக்கவிதளும் 'குழுமலர் முக த்துத் சொன்மாமகன்', 'பொலம்புரி காஞ்சிப் புகழ்மகன்', 'கொதி த்து மேற்றிசை மகனவத் தகப்பதம்', 'உறுபகற் சிறுவன்', 'கங் கையான்கடற் றலைமகன்', 'தணிப்பில் பெருங்கீர்த்தித் தையல்' எனத் தன்னைத்தான் விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறலார்.

வடநூலார் கர்மதாரயனென்னும் பண்புத்தொகைக்குப் பண்பு வேறொருவிங்கமாக கின்றனும் பண்புடைப்பொருள் எந்த லிங்கமாம் அந்தலிங்கமாகிப் புணர்த்துவாராதலின், அடையாக கின்ற குணலிங்கத்தை அபித்தியலிங்கமென்பர்.

உ-ம். கருஞ்சாத்தன், சாத்தி, சாத்தர், குதிரை, குதிரைகள் என்பனவற்றைப் பொருள் விரிக்குஞ்சார் கருவென்ற பண்பின் முதனிலையைக் கரியன், கரியன், கரியர், கரியது, கரியன என வுறு திரிந்து வருமொழி எந்தலிங்கம் அந்தலிங்கமாகித் தொகுப்பொ ண்பதுபற்றித் தொல்காப்பியரும் 'ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகு மொழி' என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணர்ந்த லான் ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொரு ளின்மேல் வருபிடத்து "இன்ன திதுவென வருஉம்" என்றும் பண்புத்தொகைச் சூத்திரஞ்செய்தது கேரே காண்க. கரிய சாத் தன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பர். இவையெல்லாம் குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து நின்றன. இவ்வரை சேனுவ ளையருரை.

கருங்குதிரை யென்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை என விரித்தால் எழுவாயும் பயனிலையுமாவதல்லது தொகையாகா தென்று மறுத்த நன்னூலார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மை யென்பனவற்றோடு புணர்ந்ததன்றோவெனின், அவர் வாமணன் சினைத்திரன் செய்த சத்தநூல்பற்றி அவ்வாறு கூறலார், 'வருந்தி யீன்றணன் மறந்தொழிந்தான் வளர்த்தான் செழுகேட் டில்கடித் தான்' எனக் குயில் காக்கைகளை ஈன்றது வளர்த்த தென்முடைய ஈன்றார் வளர்த்தானென உயர்திணைக் கிருதத்தமாகிப் பெண்பா லாக்ருதலுமது. இக்கருத்தறியாத நன்னூலுரைகாரர் இவற்றை யெல்லாம் உருவகமென்பர்.

தக்கினுமூர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின், முந்தினது ரெட்டெழுத்தானது. தக்கினுதேசம் என்புழித் தேடும் ஆண்பாலாகலின், சிலமொழியீறு ரெடில் குறிலாய் வருமொழிக் காக ஆண்பாலாய் அகரமானது; என்னே? விசேடியும் எந்தலிங் கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேடணமுமானது. (கூடு)

நூ. ஆக்கும் பிரதி பதத்துடையேயழி யாநிருத்தி நோக்கும் படியச் சீனைய வுதாரண நோக்கினீர்சீர் தூக்கும் பொழுதரி தாவதொன்றில்லை சொல்லா நனவங் காக்குந் திறங்கண்டு காப்பது வேசுடன கற்றவர்க்கே.

இஃதிந்நூலு ளுரைத்துரையாதன மயங்காதுணருமாறும் அவையடக்கமென்னும் வித்யமுங் கூறுகின்றது. நூற்புணடைபு மாம். பிரதிபதமும் நிருவசனமும் உதாரணமுஞ் சீர் தூக்கிப்பார்க குமானில், அரிதாயறியற்பாலது சிறிதாயினும் இல்லையாம். இந்நூ லுட் கூறுதனவற்றைக் கூறியதன்பாற் சார்த்தி உணர்த்தி அவற் றை வருவாமற் பாதுகாத்தல் காவலர்க்கு முறைமை. எ - று.

பிரதிபதமாவது பிரயயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரதிபதமாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். என்னையோ வெனின், அடி, கால், காசி, மூக்கு, சாது, செவி, நெருப்பு, தீ, புடைவை, சேலை; என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், சியதி, உண்மை, பாக்கியம், பொறி, விதி என ஊழென்னுமதிகார த்துட் காட்டினவுமாம்.

'நிருவசன நிருத்தியென வ்ருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின் முடிபு மிலக்கணத் ததுவே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிருவசனம் அல்லது நிருத்தி என்பதாவது, ஊழ்: அஃதா வது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய வுதின் என ஒருசொற்கு வாக்கியத்தொடராகப் பொருளுணர்ந்து வுதென்க. குடந்தமென்பதற்கு 'குடந்தங்கை கூப்பி மெய்கொ ட்டிபு. சிற்றல்' எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பதுஉமது. இவ்வாறு மெ ய்ப்பாட்டியலுள்ளும் தண்டியலங்கார சூத்திரத்துள்ளும் ஒவ் வெரு சொற்களைப் பிரித்துப் பிரித்துக் கூறலார்.

படியச்சு: அஃதாவது ஒருபொருளிருந்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல். அவை எடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

இனிச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெவ்வேறு,

ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பையய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல சீர்க்கும். வடநூலாரும் ஏகமேகமென்பதனை ஏகைகம் என்பர்.

பிறிதின்மையுரிக்குதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இவ்யபின்மை நீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றும் கூறுவர்.

சாதியொருமையை சாத்தியேகவசனமென்பர். அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற சின்றும் தோன்றாது சின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினையீறுக மேல்வந்து முடிக்குஞ்சொற்களுமின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணர்ந்துவது. 'ஈறுதோன்றிய சாதி யொருமைபு--மீறு தோன்றாது சாதி யொருமைபு--மென விரூ திறப்படு மிருதினை மருங்கினும்,' இஃதுரைக்குத்திரம். உம். 'சிலிகை - பொறுத்தானே ரீர்தா னிடை' என வுயர்திணைக்கண் வரும். இதனைத் தொல்காப்பியத்துள் "மெய்சிலை மயக்கி னூஅருக வும்" என்பதனாலடக்குவர் கச்சினாக்கினியாரென்க. 'கவியொடும் புதனெடுங்க் கலந்து காடொறும்--புவிபுகழ் சிடதர்கோன் புரவியேழுடைக்--குவிதலைத் தேர்கடாய்க் குணாது சிந்தெழு--மலிர் கதிர் வானவ னழகு மேயினான்.' வடநூலார் உயர்திணையினுஞ் சாதியொருமை காட்டினரென்பதறியவேண்டி வடமொழி நகன் காவியத்துள் இக்கலையைமீத்திரம் யாமொழிபெயர்த்தார். இனி அஃறிணைக்கண்ணும் 'அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனக் திருவள்ளுவரினும், 'துலெனப்படுவது துவலுக்கலை' எனக் தொல்காப்பியத்தினும், ஈறு தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென்புலத்தார் தெய்வம்,' 'குணமென்னுங் குன்றேறி சின்றார்' என்புழிக் குணம் தெய்வம் என விறுதோன்றிச் சாதியொருமை வரும். அவற்றினுரையானுங் காண்க. 'கடலோடா கால்வ னெடுந்தேர் கடலோடு--நாவாயு மோடா சிலத்து,' 'வேலாண்முக்கத் கனிறு' என்புழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும் பன்மைவினைக்குறிப்புப் பெயரோடும் முடிந்தன வாயினும், அவற்றின்கட் சாதியொருமையென்றமை காண்க. 'எண்ணெப்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ் சிரண்டும்--சன்னென்ப வாழு முயிர்க்கு,' 'கற்க கசடறக் கற்பவை - கற்றபி--எந்நக வதற்குத் தக' இவற்றையும் வடநூலார் சாதிப்பன்மையென்பர்.

இனி ஒருபொருளை முன்னரெடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம். அதனை ஒருசிறித்தத்தார் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அறுவாதம். உம். 'அறத்தினாஉங் - காக்க மெவனே வுயிர்க்கு,' 'அறத்தினாஉங் காக்கமு மில்லை' எனவரும். 'ஒருபெயர்ச் சொல்

லெனச் சுப்பேறி நீங்கல்' என்பதும் 'ஒற்றள பெடுப்பினு மற் றென மொழிபு' என்பதும் அறுவாதத்தார் புரோவாதம் கூறாம லுஞ்சித்திக்கசின்ற மாட்டேறும்.

விண்டதாமரை, 'விலங்கிலைக் காங்விண்டு மேன்மேலிட்' என்புழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகன்மகமும் அதன் மகமுமாய் வரும்.

இனி அலங்காரநூலார் இசையெச்சத்தைக் 'காகுவென்பர். அதற்கு உதாரணம்:--நுமருள்ள லென்மை மறைத்திரோ" என்பதாம். அது சொல்லுங்கால் முகவிகாரமாதல் சொல்விகாரமாதல் தோன்ற சிற்கும்.

'நகப்பிற்கு - நல்ல படாஅ பறை' என விலக்கணையடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை இலக்கணமுலத்தொளி என்பர்.

'குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பற்ற் தற்றே--புடம்போடுயிரிடை நட்பு' எனப் பெயரடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை அபிதாமுலத் தொளியென்றும், வருத்தலக்கணையென்றும் கூறுவர். அரக்கரைப் புண்ணியசன மென்பதும்.

உடம்பொடு புணர்த்தலென்னு முத்தியை சிபாதமென்பர். 'வகைதெரிவான் கட்டே யலகு,' 'பழமுதிர்சோலை மலகிழுவோனே' என வரும்.

சிதக்குத்திணையுருரைத்த ஆகாரியாரோபமாவது புத்திபூர்வகமாகச் சிலையைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொருவனைத் தந்தையாகக்கொண்டு சிராத்தம் புசிப்பித்தலும்போல்வது.

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அறுவத்கமென்றும், அவாய்க்லையால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அத்தியாகாரமென்றும் கூறுவர்.

'கடுமொழியுங் கையிகத்த தண்டமும் வேந்த--எடுமுரண்டேய்க்கு மரம்.' என்புழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாக்கிய பேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பதனைத் தேர்வடியிழும்பார் போலப் பிரத்தியேகப்பந்தாநுவயமென்பர். இதுவுந் தாராநுவயத்து னடக்கிக்கொள்க. பாணினியத்துள் 'ராதிபு' என்னுஞ் சுவயத்துள் பாடியகாரர் முதலாயினர் ரவ்விற்குக் காரப்பிரத்தி குத்திரத்துள் பாடியகாரர் முதலாயினர் ரவ்விற்குக் காரப்பிரத்தியுத்தோடு இபவென்னும் பிரத்தியயமும் விசுப்பமாய் வருமென்றும் வாங்கி 'ரகாராதிசி' என்றரைத்ததனை உதாரணங்காட்டி முடிப்பென்க.

விகற்பம் உறழ்ச்சி; எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விசேடம்; ஸூன் புன பரியாயம். அஃதபியாதார் உற்சர்க்கத்துக்கு அபவாத மென்னு றிவேத விதியாக மயங்கி வான்மீக மாரிடமென்பர்.

இனி அலங்காரநூலார் அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனாவிர்த்தியென மூன்றுவகையாக்குவர். அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழகரும் 'சொல்லின் - ரெகை யறிந்த அய்மை யவர்' என்னுந் திருவள்ளுவர்குறளுள் செஞ்சொல், இலக்கண்ச்சொல், குறிப்புச்சொல் வென்பர்.

எடுத்தோத்தினைச் சத்தநூலார் பிரதிபதோத்த மென்பர். போலியை அன்னியதாப் பிரதிபத்தி என்பர். மங்கலமென்பதோ ஸூந்நம் போலும் எனவரும் இவசத்தமாகிய ஒப்பில் போலியையும், அயக்கூராசாசீதெனவரும் வடமொழியிலும் வேண்டா வென்னுங் கலுவென்பதனையும், வாக்கியாலங்கார மென்பார் பொதுவாயெய்திய விதியை உற்சர்க்கமென்றும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவருஞ் சிறப்புவிதியை அபவாதமென்றும் கூறுவர். கிங்கரோதியாது செய்தான் எனவரும் இது சகன்மகமும் அகன்மகமுமாகி வினாவின் வரும்.

"பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்—வழுவல காலவகையினே." இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினார். அது வடமொழியிற் காட்டுதம். வடநூலார் இரண்டெழுத்திற்கு ஒருகாரப்பிரத்தியயக் கொடுத்துத் தலகாரமென்றற்போல "ணனல்கான் முன்னர்" "லனல்கான் முன்னர்" என்பர் தொல்காப்பியர்.

இனிச் சராவதியாற்று மேல்கரை கீழ்க்கரையாசிரியர் பறவையை வர்த்திகா வர்த்தகா என்பர்.

இன்னுடல் சந்தேகத் தோன்றுவதனை மகாபாடியம், கையடம், சித்தார்த்தகௌமுதி, சத்தகௌமுதி, வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ்சரி, சத்தகௌத்துவம் கூற்றவரைக்கேட்சு. காசிகாவிருத்தி, பிரக்கிரியா கௌமுதி என்னு பிரண்டினும் சித்தார்த்தம் பிறவாதாதலின், அவை கற்றோரைக்கேளாதொழிக வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, ஏலாராசியம் முதலாயின வழங்குங்காலத்து அவ்வரை நோக்கிச் சேனாவரையர் முதீலாயினர் தொல்காப்பியத்திற் குரையெழுதினொருவர்க.

(௧௪)

ஞக. சிதள சந்திர முசாரம பத்திர தீக்கிதர்க்குப் போதொடுசென்றுபுகல்வோமவர்சீரும்பொழுதில்லையேஃ மேதினி யிறற்றிழ் செய்பிர யோக விவேகந்தன்னைப் பேதமிலாத பதஞ்சலிபாற் சென்று பேசுவமே.

திங்நுப்படலம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றப்பலம்.

பேர்கொண்டு நின்றிர யோக விவேகத்தைச் சீர்கொண்ட ராமபத்திர தீக்கிதற்று—என்கொண்ட கேட்டா னினிக்கண்ணை கேட்கும் பதஞ்சலிதான் கேட்டாலென் கௌாக்கா லென்.

உம்பர்க் குரியபிர யோக விவேகத்தை யைப்பத் தொருஃசீதையா லுரைத்தான்—செம்பொற்சீர் பன்னு மதிற்குருகூர் வாழ்சுப் பிரமணிய னென்னு மொருவே தீயன்.

சோதந பத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௨	௨௪	வழக்குபோல	வழக்குப்போல
௨௧	௨௨	வந்தது	வந்தன
௨௩	௧௧	மேவொடு	மேயொடு
௨௬	௧௫	மெழுத்துசொற்	மெழுத்துச்சொற்
௨௭	௪	உயாதிணைப்பன்மை	உயாதிணைப்பன்மை

8

6 5

1 2 3 4 5 6